

Autorská explikace

Jde, nebo by mělo jít o jakousi psychologickou sci-fi komedii s několika vraždami. Původně mala být i *rodinná*, ale myslím, že pro malé děti to nebude, a bylo tam i *konverzační*, což se mi ale snad také podařilo zvrátit trošku směrem k podívané.

Četl jsem, že každý scénář musí být autor schopen shrnout do několika vět, ale četl jsem také vyjádření jiného autora, že kdyby se jeho dílo dalo vyjádřit v několika větách, napsal těch pár vět a nemořil by se psaním scénáře.

Já přiznávám, že je mi bližší ten druhý pohled, i když jsem schopen stručně popsat, co se v příběhu (scénáři) děje; byl bych ovšem moc rád, kdyby si každý čtenář (divák) na konci řekl, že „o tom to nebylo“.

Hlavní postava je trojjediná, aniž bych se jakkoli snažil ji vázat na křesťanskou víru. Tři mi prostě přišlo tak akorát.

V první, kratičké, části se hrdina potká (ve škole, ve svých asi šestnácti letech) s dívkou, která jej natolik okouzlí, že se musí-chce-snaží s ní sblížit. Je ale víc vědec než svůdce, čili mu nebylo shůry dáno volit ke sblížování schůdné cesty a brzy to skončí krachem. A on si tohle svoje selhání s sebou nese celý život, tedy dokud nesestaví stroj času, aby se pak, ve věku něco po třicítce, vrátil vše napravit.

Ve druhé části tedy popostrčí své mladší já směrem, který považuje za správný, a zmizí – a my sledujeme (už o něco déle), jak i tahle cesta zaroste plevem a on tudíž na konci opět vyrobí stroj času (je mu asi padesát let) a vrací se zpět.

Třetí část je nejdelší a sledujeme v ní všechny tři Já, jak hledají to, co se jim v prvních dvou částech najít nepodařilo – a co je hlavním tématem filmu, tedy hledání, často marné, ale nekonečné hledání lásky, jistoty, pevného bodu, o který by se mohl(i) opřít - a pak pohnout světem; věčná potřeba čehosi, o čem neví, co to je, ani jak se k tomu přiblížit, když se "to" navíc stále proměňuje. Samo o sobě - i pro něj, v něm.

Scénář možná vypadá příliš dlouhý, ale jednak v mnoha částech počítám s (téměř) klipovým podáním, a za druhé si říkám, že by si měl vybrat (potenciální) režisér, co se mu líbí a co ne, čemu se chce věnovat víc a co se mu zdá být zbytečné. Nedávno jsem si totiž vysvětlil, že scénárista tvoří nahou postavu, kterou teprve režisér oblékne, učeše a nalíčí, takže se v téhle chvíli skromně stahuji do pozadí. (Ale škrtal jsem. Už víc než padesát stránek; nechci to (líně) hodit na někoho jiného. Jen mi v této fázi a podobě už přijde moje krácení jako... v podstatě náhodné vybíjení scén a replik.)

Děj se odehrává v několika málo prostředích, nejsou tam žádné (velké) výmysly, ale nějaké úpravy ulic a prostředí by byly nutné – protože se to děje se to v různých časech. (1995-2030)

Podstatnější by ovšem byla potřeba najít různé představitele jednotlivých rolí v jiném čase, když místy čas přechází (téměř) plynule. Snažil jsem se ale, aby to bylo řešitelné – a samozřejmě počítám, že by, v případě realizace, ještě došlo k různým změnám a úpravám, které by scénář přizpůsobily zvoleným hercům a jejich podobám.

JÁ, JÁ, JÁ A NAŠE HOLKY

scénář

Před školou (1995)

Dívčí ruce si hrají s kočkou.

Je první školní den a do (elektro)technické střední školy ve větším městě se scházejí žáci, i pár děvčat. Ruce v kočičím kožíšku patří nové žákyni, co vypadá dobře, i když na titulní stránku dívčího časopisu to není, ale tam je nepřehlédnutelná. Ruchu kolem si nevšímá, ale když pak zjistí, že je venku sama, pospíchá ke vstupním dveřím (kde je u kliky nápis: *NEDOTÝKATI SE*, a dole pod tím drobným písmem: *Drátů, ani na zem spadlých*), a pokračuje do vestibulu...

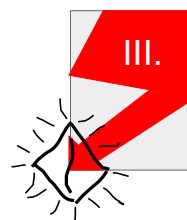
Vstupní hala školy, chodba (1995)

...kde pan ředitel ještě věší na zeď výstavu (svých) (uměleckých) fotografií. Podívá se na dívku, která zůstala za dveřmi váhavě stát, pohlédne vyčítavě na hodinky, neboť přišla pozdě, přeměří si ji pronikavě, neboť na své škole chce a má být nejkrásnější a nejupravenější on, takže se učísne, narovná oděv i záda a vykročí jí vstříc...

ŘEDITEL:

Porušila jste příkázání! ... Ale všichni chybujeme. ... Silnoprudaři teda jenom jednou. (smích)

...oba kráčejí (prázdnou) školní chodbou, ona kráčí lадně a on se také snaží, marně, ona se zvědavě rozhlíží, jakoby si jeho chování nevšimla (není to pravda), a cestou vidíme, že jsou na zásuvkách přelepky s jakýmsi nápisem, i vypínače mají přlepku a na dveřích do tříd jsou „umělecky vyvedené“ listy papíru s číslem ročníku, někde doplněné méně uměleckou, ale o to výraznější kresbou fixem, jako i na dveřích třídy, do které ti dva míří, a nová žákyně je tím dosti zaskočená, ale ředitel to nevidí jako problém

ŘEDITEL:

Kluci jsou hraví. ... Máme demokracii...

...a vstupují do třídy plné kluků...

Školní třída (1995)

Učitelka dívku představuje, kluci si ji prohlížejí, asi, jako by koukali na novou tabuli, prasklinu ve zdi nebo čápa za oknem, zatímco ona se rozhlíží mnohem zvědavěji, trochu až vyděšeně (a tady bychom mohli vidět zblízka vypínač, kde je nahoře černé na bílem: ŽIJ a dole bílé na černém: ZHASNI)...

...o několik dnů později se koná volba třídní samosprávy, v tuto chvíli jen předsedy, paní učitelka vyzvala žáky k vyjádření návrhů a my se průběžně rozhlížíme po jejich pobavených, naštvaných, posměšných, nesouhlasných a všeobecně otrávených ksichtech

PRVNÍ KLUK:

Třeba Karel! (navrhuje a chechtá se)

a jmenovaný Karel kroutí hlavou, že on teda rozhodně ani náhodou

DRUHÝ KLUK:

Já bych to klidně vzal, jestli to je placený.

TŘETÍ KLUK:

Můžu mu dělat asistenta. (směje se)

ČTVRTÝ KLUK:

Na co předsedu, já chci demokracii!

PÁTÝ KLUK:

Lepší anarchie!

UČITELKA:

Ale já vám musím přerušit, hoši, protože nevšimli jste si náhodou, že tady máme taky někoho nového?

Nojo, no, všimli. A co jako, odpovídají kluci nechápavými pohledy.

No a takže..?

Co? odpovídají kluci stále stejnými výrazy.

Ano, jistě, já vím, že vy žijete pořád v tom světě, kde chlap je pán tvorstva a ženská je akorát... No, však vy dobře víte...

zahledí se na ně vyčítavě, a oni pohybují hlavami, že ano, že vědí, ale že ne, nechá-pou, proč to sem teď tahá

Ale nenene, hoši, to už je pryč, tahle doba, takže pokud tu máme děvče, a my tu máme děvče, tak je na čase trochu se začít ohlížet po nějaké vyváženosti. Nemyslíte..?

Někteří už tuší – a je na nich vidět, že si to rozhodně nemyslí a nesouhlasí s tím, co jim vzápětí paní učitelka napovídá:

UČITELKA:

...že třeba PŘEDSEDKYNI třídy bychom si mohli zvolit..?

HLASY A ZVUKY:

Někdo se ironicky zasměje, většina protestuje: Proč jako? a To je blbost. a No tak určitě, ty vole, a podobně, ale kdosi zatleská...

...a učitelka se podívá a ukáže tam, odkud zvuk přišel, a prohlásí:

UČITELKA:

Takže odsouhlaseno! Vlasto, bude to na tobě, abys tuhle bandu trochu ovládla.

kývá spiklenecky na novou žákyni, novou předsedkyni třídy, Jenže ta nemá radost a dokonce se přizvedává a protestuje

VLASTA:

...to jako, že jsem holka..?!?

UČITELKA:

Ano, (usmívá se vlídně)

HLASY A ZVUKY:

Chjóóó, cóóó, tedááá, któóó, tsss, pche, nechápu, cožééé jakóóo a podobně.

KAREL:

To není fééér!

ozve se nejvýrazněji dříve odmítající kluk

VLASTA:

No tak to já ale asi děkuju, nechci.

UČITELKA:

Ale... (nechápe) My si zřejmě nerozumíme...

VLASTA:

No to asi určitě ne.

sedá si – a jeden obličej mezi ostatními jaksi vyčnívá, a to je On, náš hlavní hrdina (nyní ve své nejmladší podobě), který je dívkou a jejím chováním upoután (líbila se mu i dřív, ale teď tam spadl) až tak, že mu až oči září

ČTVRTÝ KLUK:

Já mám taky frndu! Tak můžu dělat klidně aspoň asistentku. Fakt! (směje se)

UČITELKA:

Tak sama vidíš, co je to za zvěř! Potom se u mě stav do kabinetu.

VLASTA:

Nevím proč?

Vrtí hlavou, debata však skončila a paní učitelka pokračuje výkladem, který ale On, náš hrdina, nevnímá a duchem i očima se stále lepí na onu dívku – a jeho soused v lavici ty pohledy pobaveně registruje, zatímco zbytek třídy se dívá z okna a podobně, v podstatě jen Vlasta poslouchá víc, než skoro vůbec.

UČITELKA:

(dejme tomu, že mají češtinu)

Takže bychom si měli říct něco o jazykové syntaxi, neboli skladbě, to už víme z minule, co to je, někteří, doufám, co je věta, výpověď, promluva, že ano, ale nebudu se ptát, budu na vás hodná, takže něco o větách podle postoje mluvčího ke skutečnosti

píše to na tabuli (je tam datum, září 1995)

Tedy podle jeho záměru, z hlediska modalit, ale to nemusíte umět, to jen říkám, ale co byste měli umět, jsou druhy vět, a ty máme

opět píše na tabuli

oznamovací, tázací, které dál dělíme na zjišťovací, doplňovací, vylučovací, rozvažovací a řečnické, dále pak žádací, které opět dělíme na rozkazovací a přací, a konečně máme zvolací formu věty

(a to by mělo jako kulisa pro následující dialog stačit)

SOUSED Z LAVICE:

Nečum na ni tak. (směje se)

NEJMLADŠÍ ON:

Já čumím, normálně... (přiznává)

když mluví, téměř vůbec se nevšímá protějšku; teď, i ve všech svých starších verzích si se svými myšlenkami vystačí sám

během hovoru kreslí (od ruky, ale docela přesně) dva trojúhelníky a jejich osy, které se protnou – a on si tu chvíli ohromně vychutná, a jeho soused do průsečíku přičmárne kosočtverec...

SOUSED Z LAVICE:

Tak nečum.

NEJMLADŠÍ ON:

Asi ji miluju.

SOUSED Z LAVICE:

Ty máš dost.

NEJMLADŠÍ ON:

Nemám. Právě málo. Jednoduchá rovnice o dvou neznámých. Tak ji vyřešíme!

...překreslí kosočtverec na srdíčko (doplní nahoře dva obloučky).

Mezi ředitelovými fotkami (třeba makro-abstrakce, hlína, zeď, tráva, cihly, plot, dřevo a podobně) jsou na stěně trvale visící požární poplachový plán a ještě třeba jídelní lístek školní jídelny, které tam prostě musí zůstat – a mají sice jiný formát i provedení, ale nijak příšerně se z té řady nevymykají; člověk při smyslech sice pozná, že tam nepatří, ale člověk smyslů dočasně zbavený...(?)

Školní vestibul (1995)

Nová spolužačka si prohlíží výstavku ředitelových fotografií, zatímco On se nenápadně pohybuje kolem, tak, aby se každým krokem náhodou ocitl blíž, i když tu a tam se chybička vloudí a On je najednou dál, ovšem hned se to snaží napravit – a nato znovu chybuje; boj však probíhá v jeho nitru a navenek se nejeví tak moc nápadně ani zdoluhavě...

...Vlasta si jej všimla a přijde jí to legrační a snaží se mu, také nenápadně, pomoci, aby

(je oba) neztrapňoval, takže se nakonec přece jen ocitnou blízko sebe, když On kouká na plánek požární ochrany (neví a nevnímá, co vidí), a ona s úsměvem čeká, že ji osloví... jenže On přece kouká na obrázek, tak... nakonec promluví sama. Po svém.

VLASTA:

Líbím se ti? (úsměv)

On zavrtí odmítavě hlavou, z úst mu ovšem vyjde cosi jiného, a když mluví, hlava se podřídí a přikyvuje:

NEJMLADŠÍ ON:

Dá se to tak říct.

přiznává hloubavě a ona je tím pobavená

Já tě asi miluju,

dodá, a ona se poleká

VLASTA:

Proč?

NEJMLADŠÍ ON:

Taky nechápu. (přemýšlí) Seš asi dokonalá.

VLASTA:

Nejsem.

Pokračování dialogu rozsekat do letmých výjevů, ze kterých bude zřejmé, že to netrvalo pár minut, ale spíš dnů až týdnů.

Škola a okolí (1995)

NEJMLADŠÍ ON:

Ale já taky nejsem špatnej.

VLASTA:

Jasně. Já vím. (úsměv)

-

NEJMLADŠÍ ON:

Vědělas, že láska je jenom chemie? Možná fyzikální chemie. (zamyšleně) Nějaký hormony se ti vyplaví do krve a ty pak začneš dělat úplný blbosti. To je zajímavý...

VLASTA:

Jo. (neví, co říct)

-

NEJMLADŠÍ ON:

*Já bych s tebou normálně chtěl mít děti.
(sám se diví) Bych je i přebaloval...*

VLASTA:

Jo? (diví se víc) To je hezký. (polekaně)

NEJMLADŠÍ ON:

Neboj, však ne hned,

-

VLASTA:

Když ty moc myslíš. Moc dopředu.

NEJMLADŠÍ ON:

A jak bych měl myslet?

VLASTA:

Normálně.

NEJMLADŠÍ ON:

To je..? Definuj...

VLASTA:

No hlavně neříkej 'definuj'. To není normální.

NEJMLADŠÍ ON:

V pohodě. Nebudu říkat 'definuj'. To zvládnou. Nějaký další parametry?

VLASTA:

Vůbec nějak moc přemejšlíš, se mi zdá...

NEJMLADŠÍ ON:

Však ty taky nejseš blbá... (radostně)

-

NEJMLADŠÍ ON:

Přemejšlelas někdy o nekonečnu?

VLASTA:

Já jsem asi divná...

NEJMLADŠÍ ON:

Divnější než nekonečno???

VLASTA:

Já jsem si vždycky rozuměla spíš s klukama. Ale žádnéj se mě neptal na nekonečno. (smích) Né, protože holky jsou... (nedopoví) Ale voni kluci jsou někdy taky hrozný paka,

kouká výmluvně, On ale čeká na pointu

To je divný, ne? Jenomže už to nějak nefunguje. A mně je to líto. Že... už pro ně nejsem kamarád. Normální, jako...

NEJMLADŠÍ ON:

Ženský jsou prostě slepice! (smutně)

VLASTA:

Cože?

NEJMLADŠÍ ON:

Quod erat demonstrandum. (převádí to na žert) Což bylo dokázáno. To znamená. Latinsky. (úsměv)

VLASTA:

To si fakt myslíš?

NEJMLADŠÍ ON:

Tak nadsázka. Všechny je vždycky nadsázka. (zamýšlí se) Teda... Vlastně třeba výrok, že všechny černý koule jsou černý koule je pravdivěj. Vždycky, (zasměje se)

Vlasta mlčí a kouká... Otráveně.

Posral jsem to?

VLASTA:

Ani ne. (snaží se usmát)

-

NEJMLADŠÍ ON:

Takže ty bys chtěla bejt můj kamarád?

VLASTA:

No, (váhá) Určitě s tebou nechci mít děti.

NEJMLADŠÍ ON:

Ty nemáš ráda děti?

VLASTA:

To se nedá tak říct.

NEJMLADŠÍ ON:

Ted's mi to řekla. Implicitně.

VLASTA:

Jo? ... Já toho nakecám. Implicitně. (smích)

NEJMLADŠÍ ON:

Já jsem tě rozesmál..(?)

VLASTA:

Jo? (ztratí úsměv)

-

NEJMLADŠÍ ON:

Mně nevadí, jaká seš.

VLASTA:

Ale mně to vadí.

NEJMLADŠÍ ON:

Tak to máš fakt blbý. (hloubavě)

VLASTA:

Ty to máš blbý. (upřímně)

NEJMLADŠÍ ON:

Nenávidíš mě?

VLASTA:

Ani ne.

NEJMLADŠÍ ON:

Já to chápu. Říkal jsem ti, že seš slepice...

VLASTA:

Jenom asi dvakrát.

NEJMLADŠÍ ON:

No, tak ono je to v jistém smyslu pravda, (hodnotí racionálně) Ale... Posral jsem to.

Ona nechce, ale přikyvuje.

NEJMLADŠÍ ON:

Kdyby tak šlo vrátit čas. Udělal bych všechno jinak.

VLASTA:

Ty mě děsíš! (upřímně)

Školní chodba (1995)

Chodbou se valí studenti, vyučování skončilo a všichni se těší ven, dav rychle řídne a chodba se vyprazdňuje – a my vidíme na přelepkách přes zásuvky nápis: NEZABIJEŠ – a vidíme také, že odchází i nejmladší On, ale všimne si při tom, že Vlasta jde... na zachod... a tu jej osvítl nečekaná myšlenka a jde za ní, za Vlastou i za myšlenkou.

Školní ženské toalety (1995)

On vstoupil dovnitř a staví se k umyvadlům, aby tam počkal, až Vlasta vyjde z kabinky, a prohlíží se zatím v zrcadle...

...a když se kabinka otevírá, nasadí vstřícný úsměv – a ona, když Ho uvidí, přestane si čichat k ruce a málem vykřikne leknutím.

VLASTA:

Co tady děláš?!

NEJMLADŠÍ ON:

Já se s tebou nemůžu jen tak rozejít...

Vlasta zavrtí hlavou a jde si umýt ruce, zatímco on couvne, ale když vidí křivky jejího pozadí, vykročí a zezadu se k ní přitiskne.

VLASTA:

Ses zbláznil?!

Uskočí zlostně a jde ke dveřím, jenže On jí zastupuje cestu.

NEJMLADŠÍ ON:

Jo. Do tebe.

VLASTA:

Dej mi pokoj, už konečně!

Přestrkávají se, ale přímému boji se Vlasta vyhýbá.

NEJMLADŠÍ ON:

Tak mi aspoň ukaž kozy! (ztrácí sebekontrolu) Co ti to udělá?!? Já bych tě chtěl aspoň vidět odkrytou. Absolutně. Co ti to udělá?

mluví, jako by chtěl půjčit propisku

VLASTA:

Já budu křičet.

Couvne.

NEJMLADŠÍ ON:

A pak už tě fakt nechám... Slibuju!

Přistoupí, o kolik ona ustoupila, a ještě blíž a sahá po ní. Vlasta uteče dozadu.

VLASTA:

Nech toho! Já ti udělám strašnej průser!

NEJMLADŠÍ ON:

Udělej mi to.

Rozepíná si kalhoty a ona zírá.

A konec. Fakt! Definitivně. Už se na tebe ani nepodívám. Slibuju...

Kalhoty už má i vzadu dosti stažené, když Vlasta vyrazí proti němu, odhodlaná třeba i lézat, kdyby to bylo třeba.

Školní chodba (1995)

Dveře dívčích toalet se rozletí a Vlasta jako vítr běží ke schodišti a ven, pryč...

...a vidí to učitelka a kouká, co se děje...

...a když pak ze stejných dveří vyjde On s velmi rozhozeným výrazem, učitelka chvíli neví, co udělat nebo říct

UČITELKA:

Stalo se ti něco?

NEJMLADŠÍ ON:

Ne. Nic, právě.

UČITELKA:

A cos tam dělal?!?

zeptá se téměř výhrůžně, ale On se na ni podívá tak, že ztratí náboj

NEJMLADŠÍ ON:

...na záchodě...

řekne samozřejmě a odchází – a učitelka za ním jen nechápavě kouká.

Vila, obývací pokoj (1995)

Obývací pokoj v domě (vile) Jeho rodičů, řešících právě ožehavý obchodní problém.

(Ano, je stále počátek devadesátých let dvacátého století, oni však jsou – a vždycky byli a budou – maličko napřed. Dům je bývalá továrnická vila s velkou zahradou a zahradním domkem kdesi vzadu, na tehdejší poměry slušně zachovalý i vybavený.)

Oba jsou zamračení, on sedí u stolu, listuje v papírech a nervózně si hraje s propiskou, pak se jí škrábe v uchu, ona mu nahlédne přes rameno a pak se podívá z okna.

MATKA:

Víš, že skončila válka v Bosně?

OTEC:

No a co? Měli by ho zavřít!

MATKA:

Proč? (nejistě)

OTEC:

Je to špatnej člověk.

MATKA:

Díky bohu.

OTEC:

Ale teď okrádá i nás!

MATKA:

A máme na to?

OTEC:

No... Musíme mu přisypat...

podává jí propisku, ona odmítá

Jenom to železo má desetkrát větší cenu...

střídá úsměv a zlost, načež zvedá vztyčený ukazovák a naznačuje, jako by střílel z revolveru, právě, když se ozve rána, jako by cosi těžkého dunivě spadlo na zem

Těžké bouchnutí

Podívají na sebe

MATKA:

Co to bylo?

OTEC:

Nevím,

prohlíží si nechápavě ruku a ona vstává

MATKA:

Když nevím, tak se zeptám...

jde se podívat, co to bylo, zatímco on ještě znovu, pobaveně zkouší tu jakobystřelbu

.

Vila, dětský pokoj (1995)

Nejmladší On leží na zemi na zádech, uprostřed hromady potrháných papírů (své školní práce), vedle je převrácená židle a válí se tam i pár obalů od müsli tyček. Část papírů (práce) drží v ruce a chystá se je ničit dál.

MATKA:

Co tady děláš?

NEJMLADŠÍ ON:

Co TY tady děláš?

MATKA:

Co to bylo za ránu?

NEJMLADŠÍ ON:

Něco jsem asi posral. (udiveně)

MATKA:

Tak to uklidíš...

bere mu z rukou zbytek papírů

Co to je?

kouká na to (a vidíme složité výpočty, kresby
a grafy, prostě žádná obyčejná školní práce)

NEJMLADŠÍ ON:

Nic. Já to nechápu...!

MATKA:

Ty???

pobaveně si prohlíží jeho i papíry

NEJMLADŠÍ ON:

Jsem divnej? (hloubavě)

MATKA:

...no... Vůbec ne! Zbytečně si to komplikuješ. ... V pubertě je každej divnej. ... A klkuci pořád, celej život. ... Někd se ti posmíval? ... Nějaká holka..? (nevěřicně)

NEJMLADŠÍ ON:

Nezájem! (zlostně)

MATKA:

Vidím. ... Udělej to znovu...

vrátí mu papíry, hrábne do vlasů a odchází

*Napodruhý je všechno lepší! (důrazně)
Většinou. (tišeji)*

Vila, obývací pokoj (1995)

Otec u stolu třídí fotografie jakési ruiny, polo-rozpadlé továrny, když k němu přijde On, tedy jeho syn, s novou složkou papírů, tak si je dál prohlíží a se synem mluví jen zády.

NEJMLADŠÍ ON:

Co ty si myslíš o nekonečnu?

OTEC:

Nemá žádnéj konec! (a je vymalováno)

On ale přišel s něčím jiným:

NEJMLADŠÍ ON:

A myslíš, že jde udělat stroj času?

OTEC:

Možný je všechno.

NEJMLADŠÍ ON:

V nekonečnu. Možná. Ale v reálném světě říkáš logický nonsens. ... Ale já ho udělám.

strká mu pyšně svoji novou školní práci, otec
však má svoje papíry, tak ji stáhne

OTEC:

Co? (zády)

NEJMLADŠÍ ON:

Stroj času. Mám to vymyšlený,

otevívá papíry, ale nechte z nich

Prostě nejdřív musím určit časový souřadnice, protože čas není čtvrtý rozměr prostoru, jak si někdo myslí, ale je to samostatnej prostor s vlastníma souřadnicema, takže jako můžeš lokalizovat místo v prostoru, tak musí bejt možný lokalizovat i místo v čase, když ho teda nejdřív celej pokryju souřadnicema, jako jsme to udělali na zemi. Ale to teda ještě nemám...

OTEC:

Dobře.

konečně se na něj podívá

Ale když z toho něco bude, mám padesát jedna procent.

NEJMLADŠÍ ON:

Čtyřicet devět.

OTEC:

Pro tebe. Ano, pochopils to správně,

obrací se opět zády

NEJMLADŠÍ ON:

Tak jo,

odchází a kroutí zamyšleně hlavou:

I když s téma souřadnicemi jednorozměrného času jsem to asi přehnal, uznávám...

Vila, obývací pokoj (1995)

Stojí nad svým mužem a zjevně se zlobí, on se snaží ji uklidnit:.

OTEC:

Ať si hraje. Na kšeft stejně nemá buňky.

vidí, že to nezabralo, tak pokračuje

Nebo bys chtěla, aby bral drogy?! ... Nebo někde na univerzitě předstíral výzkum?! ... To ať si radši hraje doma. Ne?

(dialog pokračuje v dalších dvou obrazech)

Vila, dětský pokoj (1995)

Nejmladší On má před sebou několik tlustých knih a sešitů, nad ním svítí monochromatický monitor s řádky textů – a On má právě nějakou opravdu skvělou myšlenku, která se v jeho tváři odráží nadšeným, úplně zářivým výrazem...

MATKA: (m.o.)

Jo! A vymyslí stroj času!

OTEC: (m.o.)

Nebo nějaký hodinky, třeba, já nevím...

Vila, dětský pokoj-pracovna (2010)

...a jsme o patnáct let dál, ve stejném pokoji, který je teď plný elektrické a výpočetní techniky, leskne a blýská se to tam kovem, kontrolkami, displeji a různými generátory a tak dál, vzduch se vlní magnetickým polem, všude kabely a obrazovky a páčky a vypínače a takové ty věci, co se všechny nějak jmenují a mají svou funkci, uprostřed stojí pyramida ze silných teleskopických tyčí a stranou vidíme tři klece a v jedné je králík – a mezi tím vším stojí On, samozřejmě už ve své prostřední podobě, ve stáří něco přes třicet let – a s výrazem stejně rozzářeným, jako měl tenkrát, před patnácti lety...

OTEC: (m.o.)

Neboj, ono ho to přejde.

MATKA: (m.o.)

Doufám.

OTEC: (m.o.)

Za měsíc bude pitvat žáby...

oba se smějí (m.o.)

...jako u vytržení obchází všechny ty přístroje, co jsou strojem času, tu cosi pohladí nebo narovná, když vtom se otevrou dveře

ASISTENTKA:

Už jsem tady..!

vletí do místnosti (přichází do práce) v ruce s časopisem, kde na titulní stránce jsou rodině hlavního hrdiny a text: *Jak sladit rodinu a byznys? - Musíte být v pohodě!* a vedle ještě zpráva o explozi americké ropné plošiny z toho roku s nápadným obrázkem a datem

Nejdu pozdě?! (něco se jí nezdá)

PROSTŘEDNÍ ON:

Ne, (radostně, aniž by se na ni podíval)

ASISTENTKA:

To jsem ráda. (nevesele) Ty temporální matice už máte vyřešený?

PROSTŘEDNÍ ON:

Dávno,

konečně se na ni podívá a bere z klece králíka, dá jej na křeslo a teatrálně poodstoupí

PROSTŘEDNÍ ON:

Tohle je Tomáš. Seznamte se. Jako já.

ASISTENTKA:

Já ho znám...

PROSTŘEDNÍ ON:

Ted' už to je první cestovatel časem. Jako já... budu. On už to má za sebou...

ASISTENTKA:

Aha, (opět neveselý úsměv)

Jenže králík skočil z křesla na zem.

PROSTŘEDNÍ ON:

Tomáši! Chovej se vznešeně!

Napomene králíka, ale chytit se ho pokouší
ona, zatímco On přejde ke stěně s přístroji

ASISTENTKA:

A není to nebezpečný? ... Vaši to vědí?

PROSTŘEDNÍ ON:

By to chtěli prodat. ...

neboť jí se už podařilo králíka chytit, a On si
ještě ze stolku vezme müsli tyčky, jednu roz-
baluje a druhou strká do kapsy

Toho králíka můžete sníst. (směje se)

ASISTENTKA:

Ale... Co když se minulost nedá změnit?

PROSTŘEDNÍ ON:

*Už vím, co jí řeknu. (s úsměvem) Díky vám!
Za všechno. Mám to v hlavě...*

ASISTENTKA:

Ale...

snaží se králíka zavřít do klece, zatímco On
přesune pyramidu a spokojeně se rozhlédne

PROSTŘEDNÍ ON:

Uvidíme. Pošlu ti pohled.

najednou jí tyká, skrčený pod pyramidou, a
když se ona zvedne, aby mu řekla svoje, jen
jí zpod pyramidy zamává – a mizí...

...čemuž ona zprvu nemůže uvěřit, ale
vzápětí prudce otevře klec...

U vchodu před vilou (2010)

Ke vchodu (vila je o patnáct let více zchátra-
lá, než byla v roce 1995) letí trojice statných
mužů (agentů-střelců), všichni plešatí, úplně
holohlaví...

...ale než dorazí ke dveřím, ty se otevrou a z
nich asistentka vyhání ven králíka, který se
ale uvnitř zaběhnul, a všichni na sebe zírají.

Vila, dětský pokoj (1995)

Nejmladší on sedí u stolu ve svém pokoji (tom původním), před sebou složku papírů (svou práci, co minule roztrhal, ale teď jsme v době, než se začal s Vlastou seznamovat).

Práce mu ale nejde, civí do prázdna, papíry odsunuté stranou a před ním jeden, s nahým ženským tělem z (geometrických) křivek a ornamentem ze srdíček z kosočtverců, poskládaných hroty k sobě do kruhu a zčásti vyšrafovaných; ani to už ale nevnímá...

...a za ním se zjeví jeho skrčené, o patnáct let starší já, tedy prostřední On, jemuž u nohou leží „návrátový modul“ pro cestování v čase (což je v tomto případě nevelká lesklá a hladká, kovová krabice), vstává a nahlíží přes rameno na obrázek, a oba jsou neučesaní, v pomačkaných oděvech

PROSTŘEDNÍ ON:

*Nynčem problémót. (maďarsky, zkomoleně)
To vyřešíme! (povzbudivě, pobaveně)*

nejmladší On málem vyletí z židle a tlumeně vykřikne, jako by měl knedlík v krku, neschopný leknutím ani mluvit, natož křičet – a v podstatě ani hýbat se nemůže, ale nakonec popadne dech i slova (a zakrývá papíry)

NEJMLADŠÍ ON:

*Dělám úkoly! ... Kolik je hodin? ... Kdo jste?
(už je při smyslech) Co tady děláte?*

PROSTŘEDNÍ ON:

Nepoznáváš mě?

NEJMLADŠÍ ON:

Vypadáte trochu jako... úchyl..?

PROSTŘEDNÍ ON:

Já jsem... tvůj... (dlouhé ticho)

NEJMLADŠÍ ON:

...táta..? nevlastní... mrtvej... (zkouší)

PROSTŘEDNÍ ON:

Já jsem ty! Za patnáct let.

Nejmladší On si jej zkoumavě prohlíží, velmi zkoumavě, přiblíží k němu hlavu a zase ji vzdálí, pak si na něj chce sáhnout – ale když mu jde prostřední On rukou vstříc, ucukne.

NEJMLADŠÍ ON:

Ale co tady děláš? (říká slovy, ale obsahem je: To nedává smysl!)

PROSTŘEDNÍ ON:

Stroj času...

NEJMLADŠÍ ON:

Tohle?

hledí na kovovou krabičku na zemi

A kde to má kola?

PROSTŘEDNÍ ON:

Tohle je návratový modul. Stroj času je tady!

ukáže na zeď, kde o patnáct let později bude, respektive bylo jádro jeho vynálezu, a nejmladší On se tam podívá

NEJMLADŠÍ ON:

Není. (opraví věcně)

PROSTŘEDNÍ ON:

Je. ...bude? ...byl? (váhá) Pravda je relativní,

NEJMLADŠÍ ON:

A lež je věčná. (velmi podezřavě)

PROSTŘEDNÍ ON:

Nekomplikuj mi to.

zvedne ruce – a v jedné objeví müsli tyčku, co si vzal s sebou

Kde je máš? (náhlá myšlenka)

strčí mu tyčku radostně do ruky a vrhne se ke stolu, otevře šuplík a cosi tam... nenajde, tak hledá dál, až popadne školní tašku a pár tyček v ní najde a jednu si hned bere...

PROSTŘEDNÍ ON:

Musím si připomenout. Ochutnej...

vyzve své mladší já, jemuž pomalu dochází, že opravdu vidí sám sebe, a také ochutnává

NEJMLADŠÍ ON:

Seš divnej, (→ jako já, to znamená)

prohlíží si obal s obrázkem šílené ženské
hlavy a nápisem: **PSYCHOTYČKA**, zatímco
ty jeho jsou jen s nápisem: *müsli je zdravé*

PROSTŘEDNÍ ON:

Pořád to vylepšuje...

NEJMLADŠÍ ON:

Já ani nevím, odkud to máma nosí.

PROSTŘEDNÍ ON:

Já vlastně taky ne... (uvědomuje si)

a nejmladší On se náhle na své starší já
vážně zahledí

NEJMLADŠÍ ON:

Takhle budu vypadat, až budu starej?

U vchodu před vilou (2010)

Jsme opět u dveří, ze kterých asistentka vyháněla králíka proti a agentům-střelcům.

PRVNÍ AGENT-STŘELEC:

Policie!

vystřčí průkaz, ale druhý má lepší nápad

DRUHÝ AGENT-STŘELEC:

Odbor ochrany zvířat...

běží dovnitř, králíka mine a běží dál

TŘETÍ AGENT-STŘELEC:

Necítíte plyn..?

po chvíli váhání vyrazí za ním

PRVNÍ AGENT-STŘELEC:

Kde je?!

ASISTENTKA:

Musíte ho chytit... (nechápe, napovídá)

PRVNÍ AGENT-STŘELEC:

Takže budeme dělat humory... (zle)

Vila, dětský pokoj-pracovna (2010)

Asistentka je přivázaná k židli v pokoji, z něhož prostřední On odešel do minulosti, a trojice agentů-střelců stojí kolem ní a vyptává se důrazně, jen třetí nahlíží do časopisu, co asistentka přinesla, a venku za oknem...

Zahrada před vilou (2010)

...vidíme další podobnou partu, jen vousáčů, kterým se nelíbí, že přicházejí jako druzí, a zjevně se s tím nehodlají smířit a tahají pistole a připravují se k akci...

Vila, dětský pokoj (1995)

Prostřední On si prohlíží nejmladšího.

PROSTŘEDNÍ ON:

Takhle ale nemáš žádnou šanci.

NEJMLADŠÍ ON:

Říkáš zrovna ty,

poukáže na jeho vzhled...

...pak oba stojí u šatní skříně, jejíž obsah je na zemi a nejmladší On má na sobě čistý a nepomačkaný oděv – a vypadá lépe, a na stolku jsou spreje, tužidla, hřebeny a nůžky, a prostřední rovná nejmladšímu vlasy téměř jako profesionální kadeřník, tedy alespoň co do gest a pohybů...

PROSTŘEDNÍ ON:

Neboj, něco s tím uděláme...

...bere nůžky a chystá se s tím něco udělat

NEJMLADŠÍ ON:

Nevidím důvod,

říká odmítavě, ale vůbec se nevzpírá.

Vila z ulice (2010)

Vila nevypadá, jako by se uvnitř cosi odehrávalo, po zahradě spokojeně běhá králík...

několik tlumených výstřelů

...ale králík běhá nevzrušeně dál a starší paní, co šla kolem, jej nadšeně láká na pamlsek, co vytáhla z tašky (rohlík).

Vila, dětský pokoj-pracovna (2010)

Asistentka je stále přivázaná k židli a kouká nechápavě, jak se všechno změnilo, neboť se kolem válejí tři mrtvoly a stojí tam jiná trojice (jako první, jen vousatí), ona to ale vidí pozitivně a vděčně se na ně usmívá

ASISTENTKA:

Kde je?

ptá se – a oni se rozestavili jako ti předtím a jsou její otázkou velmi překvapení

DRUHÝ STŘELEC-AGENT:

Kdo?

ASISTENTKA:

Tomáš...

jsou ještě mnohem překvapenější, že se jich ptá, na co se chtěli ptát oni sami

...ten králík... (napovídá, vida jejich výrazy)

PRVNÍ STŘELEC-AGENT:

Humor..? (zle)

ASISTENTKA:

Já se nesměju. (zklamaně, vyčítavě)

ale to už ji první začíná odvazovat

Ulice před kadeřnictvím (1995)

Prostřední a nejmladší Onové přicházejí ke kadeřnictví. nejmladší s čepicí na hlavě, aby nebylo vidět, jak má zprzněné vlasy.

NEJMLADŠÍ ON:

A co dělá? Žije vůbec ještě? Tam... (u vás)

PROSTŘEDNÍ ON:

To není podstatný. (netuší) Důležitá je tahle, co je tady, protože tady se stala chyba a tady se musí napravit. Pak to už nešlo...

NEJMLADŠÍ ON:

Jaká chyba?

PROSTŘEDNÍ ON:

No... Prostě jí řekneš, co jsem ti říkal, a že je krásně divná a tak.

NEJMLADŠÍ ON:

Mě pošle do někam.

PROSTŘEDNÍ ON:

Ale ne, že s ní chceš mít děti!

NEJMLADŠÍ ON:

Ty máš nápady! (smích)

PROSTŘEDNÍ ON:

Prostě kdyby tě to nějak napadlo, náhodou, třeba, jí to říct, tak ne. Nemluv o tom.

NEJMLADŠÍ ON:

Nejsem blázen!

vstupuje do kadeřnictví a prostřední se venku rozhlíží po zapomenutém světě...

....až nejmladší vychází zpět na ulici, tváří se nejistě a rukou si ještě upravuje kadeře

NEJMLADŠÍ ON:

Stejně nejsem její typ, asi. ... Mě zabije!

podívá se na hodinky

PROSTŘEDNÍ ON:

Zamiluje se do tebe!

kouká na něj téměř obdivně – a také se změnil, má ještě lepší účes (neboť holič nemusel napravovat laické zásahy), a má i lépe padnoucí a čistý oděv

NEJMLADŠÍ ON:

Ale Vaňková. Už začala čeština!

PROSTŘEDNÍ ON:

Vaňková taky! (smích)

NEJMLADŠÍ ON:

Nestraš! (smích)

prohlíží si prostředního, ale protože změna proběhla v budoucnosti a On se vlastně vrátil dávno po ní a byl takový pořád, nejmladší ji nemůže vidět, ale... přesto ji jaksi vnímá

Seš nějak rozcuchanej...

shrne svůj pocit (je to přesně naopak), a přidává do kroku; tak, že mu prostřední nestačí... ale vlastně už ani nechce a nemusí

PROSTŘEDNÍ ON:

Hlavně se před ní nesvílekej!

volá za ním ještě

NEJMLADŠÍ ON:

To chtěla?

zarazí se, polekaně – ale i s nadějí, a s obojím pak ještě víc přidává do kroku.

U vchodu před vilou (2010)

Z budovy jsou vynášeni mrtví agenti-střelci (plešatí) – a zdá se (možná někomu), jako by je vynášeli ti samí pánové, na první pohled, ale i na druhý a na třetí – protože ano, jsou to úplně ti samí chlapi. Jen noví...

...a z ulice to sleduje ona důchodkyně, králíka má schovaného ve své pojízdě tašce a je připravená se hádat, že byl její, a hladí ho, aby věděl, že ho nikomu nedá.

Výslechová místnost (2010)

Střelci asistentku převezli k sobě. Uprostřed je zubařské (výslechové) křeslo a v něm připoutaná ona, oni sedí za stolem připomínajícím školní lavici, každý má před sebou jednu (stolní, zhasnutou) lampu a vyptávají se.

TŘETÍ STŘELEC-AGENT:

A na co tě tam asi měl?!

pohládí ji po tváři svým světlem

ASISTENTKA:

Já opravdu nic nevím.

DRUHÝ STŘELEC-AGENT:

Na co asi!

zašklebí se a zasvítí jí do tváře

ASISTENTKA:

No NA TO teda ne! Já ho nenávidím!!!

TŘETÍ STŘELEC-AGENT:

Říkalas, že snad budeš muset chodit nahoře bez... Trička. Aby si tě všimnul?

odříkává z paměti a nakonec světlo zhasne

ASISTENTKA:

Ne.

zavrtí hlavou, ale výrazem přiznává 'ano', vyděšená a zmatená, že to od nich slyší...

...druhý znovu rozsvítí světlo třetímu a pak i své, což se třetímu nelíbí a svoje zhasne...

...první mezitím vstal a jde k ní...

...a třetí svoje světlo znovu rozvěcí, sám

TŘETÍ STŘELEC-AGENT:

Ale nechodila... (vyčítavě) Nebo jo...???

ASISTENTKA:

Ne! (vykřikne) Co je vám do toho!?!

a první drží v ruce pistolí a míří jí na obličej

PRVNÍ STŘELEC-AGENT:

Spravíme jí zuby?

DRUHÝ STŘELEC-AGENT:

To je pravda. Co je nám do toho?

TŘETÍ STŘELEC-AGENT:

Mě to náhodou zajímá...

a první se blíží pistolí ještě víc – jenže vtom se ona začne vytrácet a během vteřiny je pryč, a on tam stojí s pistolí před prázdným křeslem a znovu se obrací na své kolegy:

zmizela, protože se v minulosti něco natolik změnilo, že se změna musela promítnout do budoucnosti – a podíváme se, jak k tomu došlo

PRVNÍ STŘELEC-AGENT:

Co?

TŘETÍ STŘELEC-AGENT:

Vás to nezajímá? (neví, co)

DRUHÝ STŘELEC-AGENT:

Nehraj si s tou pistolí, pořád...

PRVNÍ STŘELEC-AGENT:

Já mám takový divný tušení.

sedá si do křesla

TŘETÍ STŘELEC-AGENT:

Přesně! ... Ale jaký tričko? (nechápavě)

Školní hala (1995)

Vlasta si prohlíží obrázky a přichází nejmladší On, postaví se rovnou kousek vedle ní a zírá na požární poplachový plán.

VLASTA:

Ty máš novejši účes?

NEJMLADŠÍ ON:

To není možný! (polekaně, se smíchem)

VLASTA:

Sluší.

NEJMLADŠÍ ON:

To JE možný.

VLASTA:

Ne. Fakt dobrý. Ještě ty hadry trošku doladit – a seš můj typ.

směje se, jenže On náhle nějak neví, co říkat dál, tak se raději bere k odchodu

Pomůžu ti vybrat. Jestli chceš...

mluví dál, s přezíravou ironií, a On zastaví

NEJMLADŠÍ ON:

Chtěl bych bejt tvůj kamarád, kdyžs byla malá... (nejistě odříkává)

Ulice před vilou (1995)

Nejmladší On jde s Vlastou k jejich domu.

VLASTA:

Tady bydlíš? (vážně zaujatá)

Vila, chodba před skládkem, schodiště (1995)

Je noc, prostřední On jde chodbou a slyší kroky, matčiny, tak rychle otevře dveře vedle a schová se do komůrky, skládku...

...jenže matka míří přímo tam, otvírá – a nikdo tam není, tak přidá na hromádku pár

novin a časopisů, nahoře s těmi, co mají na titulní stránce cosi o Daytonské úmluvě a konci války v Bosně.

Vila, dětský pokoj (1995)

Návratový modul leží na polici u pracovního stolu – a ztrácí se a rozpouští...

...a nejmladší On není sám, slyšíme smích a vidíme přetahování o deku, pod níž...(?)

Vila, schodiště (1995)

Nejmladší On odchází a setká se s matkou.

MATKA:

Ty ještě nejsi ve škole?

NEJMLADŠÍ ON:

Zavolej tam. Zeptáme se...

MATKA:

Nebud' drzej! (věcně, automaticky) Co to bylo za holku? Sousedka vás viděla.

NEJMLADŠÍ ON:

To bys nepochopila.

MATKA:

Nebud' drzej! (stejně automaticky)

NEJMLADŠÍ ON:

Já to taky nechápu.

MATKA:

Pozor! Jsou to potvory! A komplikace!

pronáší varovně, syn však odbíhá se sladce pitomým úsměvem.

Ulice před vilou (2010)

Vila vypadá jinak, než poprvé v této době. Okna jsou umytá a vidíme i květiny, mnoho květin, zábradlí je natřené a další takové ty detaily, co normální člověk nevnímá – ale diváka teď asi bijí do očí. Některého.

Asistentka, tedy stejná postava, jako předtím, ale jinak vypadající, protože s jiným životním příběhem, jde kolem, když Vlasta (o patnáct let starší) lepí na branku lístek-inzerát: *Přijmeme back-office managera nebo managerku*, dole nějaký drobnější text a nahoře na sloupku leštěná tabulka:

NADACE ROVNÁ PŘÍLEŽITOST

Asistentka (budoucí) se zastaví a zvědavě nahlíží Vlastě přes ramena...

(i nepozorný divák si musí všimnout časopisu trčícího ze schránky, kde na titulní stránce jsou rodiče hlavního hrdiny a zpráva o explozi ropné plošiny v r. 2010)

...a na ulici o kus dál, kde stojí omšelá dodávka a v ní u volantu nenápadný plešoun, tedy agent-střelec, kouká na sebe do zrcátka, přečistí si hlavu, a dál nenápadně sedí...

...zatímco v zadním prostoru toho auta je celá přístrojová laboratoř, ovládaná dalšími dvěma plešouny, tedy agenty-střelci...

...a plešoun vpředu na sebe opět nenápadně pohlédne do zrcátka, přečistí si hlavu a dál nenápadně sedí a... sedí, nic víc.

Vila, dětský pokoj-pracovna (2010)

Pokoj, z něhož se On vracel do minulosti, je také jiný, i teď jsou tu různé přístroje, ale je jich výrazně méně, zatímco jiných věcí je tu zase víc, jako třeba pohodlné křeslo – na němž prostřední On právě sedí, jaksi uhlazenější (a otrávenější) než tehdy, dále herní konzole (na níž hraje hru) a rotoped, na který se vzápětí podívá, hraní odloží a leze na rotoped, nasadí si virtuální brýle...

(mohli bychom se asi i podívat, co vidí, při divoké jízdě v nějakém lese nebo v horách)

...a šlape jenom tak jako, skoro vůbec ...

...když se za dveřmi ozvou kroky a hlasy a vstupuje Vlasta s (novou) asistentkou, Vlasta hází na stůl onen časopis, tak, aby si jej opravdu každý všimnul.

VLASTA +15:

Tady ho máme! Copak děláš? V pohodě, samozřejmě, jak jinak... (vše ironicky)

Prostřední On přestane šlapat a kouká na ni podobně (negativně), jako ona mluví.

PROSTŘEDNÍ ON:

Jsem se byl trochu provětrat...

VLASTA +15:

To je naše nová asistentka. Paní...

ASISTENTKA NADAČNÍ:

Slečna! (skočí jí do řeči)

PROSTŘEDNÍ ON:

Naše? (překvapeně)

VLASTA +15:

No pro mně by ji tvoji rodiče asi nezaplatili.

vyčte mu a pokračuje k asistentce

Oni si myslí, že to je legrace, vést nadaci.

PROSTŘEDNÍ ON:

Má nějakou školu?

ASISTENTKA NADAČNÍ:

Sociologii. Magisterské.

PROSTŘEDNÍ ON:

Aha. (s lehkým zklamáním) A umíte něco?

VLASTA +15:

Nekomplikuj! Prostě bude pracovat. Vidíte...

spiklenecky na novou asistentku, jako by říkala: Ti chlapi, ach jo...

ASISTENTKA NADAČNÍ:

Co je potřeba. Všechno.

VLASTA +15:

Přesně to potřebujeme...

rozhodí rukama, že z její strany je výběrové řízení ukončeno, a odvádí novou sílu pryč.

Obývací pokoj – kancelář (2010)

Obývací pokoj je hezky, místy až krásně a nákladně vybavený, ale je tu i koutek s kanceláří nadace – kde u stolku sedí (bývalá) učitelka, za ní je otevřená pokojová skříň a uvnitř šanony a tak dál, a ona před sebou má rozloženu jakousi agendu a vypadá velmi upracovaně. A nespokojeně. Před ní stojí prostřední On s novou asistentkou.

UČITELKA +15:

Ale vaše paní říkala...

PROSTŘEDNÍ ON:

Moje paní se ráda poslouchá.

UČITELKA +15:

Ale já bych ji potřebovala na plný úvazek.

PROSTŘEDNÍ ON:

Mně stačí kousek. Tak čtvrtka. Já potřebuju jenom takový drobnosti. ... Třeba zapisovat tenzory zobecněné hmotnosti do křivočarých percepčních souřadnic, jen zapisovat...

UČITELKA +15:

On dělá stroj času.

PROSTŘEDNÍ ON:

To je tajný. (úsměv)

ASISTENTKA NADAČNÍ:

Jak vás to napadlo?

UČITELKA +15:

Já bych skoro tušila...

ale On si prohlíží asistentku

PROSTŘEDNÍ ON:

Neznáme se? Můžu takovou otázku?

ASISTENTKA NADAČNÍ:

Že jo...

PROSTŘEDNÍ ON:

Ale odkud..?

ASISTENTKA NADAČNÍ:

Možná z minulých životů...

UČITELKA +15:

A nechodili jste na stejnou základku?

PROSTŘEDNÍ ON:

Vy jste jako Occamova břitva! (obdivně)

UČITELKA +15:

Nejsem tupá... (skromně odmítá chválu)

Luxusní restaurace (2010)

Vlasta přichází jako dáma ke stolu, kde čekají dva pánové, kteří... ano, jsou to střelci-agenti, ale jen dva a „v civilu“, zvedají se jí vstříc (i pak jsou jako dokonalí gentlemani)...

...a už jsou u stolu a rozmlouvají:

VLASTA +15:

Já jsem spíš taková tvář nadace, taková ta hybatelka, a tyhle organizační věci dělá spíš moje asistentka...

DRUHÝ STŘELEC-AGENT:

Kvalitní zabezpečení je dnes nutnost.

DRUHÝ STŘELEC-AGENT:

Ale zvládáte to skvěle. To se jen tak nevidí.

VLASTA +15:

Hihhi...

...a o chvíli později jsou už opět dál

DRUHÝ STŘELEC-AGENT:

Ale manžel vám pomáhá...

VLASTA +15:

Ten?!? ...si jenom hraje.

Oni mlčí – a tím jí dávají prostor, aby pokračovala a sami nevypadali moc zvědaví.

On má bohatý rodiče a ti ho financují, ty jeho nesmysly. Ten barák mu celej nechali!

DRUHÝ STŘELEC-AGENT:

Někdo se umí narodit,

přikývne s chápavým úsměvem

VLASTA +15:

Přesně!

přikývne bez chápavého úsměvu

PRVNÍ STŘELEC-AGENT:

Nesmysly?

VLASTA +15:

Já se o tom skoro stydím mluvit...

DRUHÝ STŘELEC-AGENT:

Nějaké... ty chlapské věci??? (hraje údiv)

VLASTA +15:

To ne!

zavrtí hlavou a nakloní se jim blíž

Říká tomu, že dělá stroj času.

s výrazem šťvané zvěře, ti dva se rozesmějí

Mně to nepřijde legrační.

a ti dva bleskově zvažní

*Mně to přijde nespravedlivý! ... A co já?
Jako žena..?!*

Zahrada před vilou (asi 2010)

Prostřední On vchází s nákupem do zahrady, pohroužen do hlubokých myšlenek...

...v zahradě za domem je Vlasta s učitelkou a skupinka dalších žen, a řídí to jiná dáma, Vlasta je stranou a učitelka úplně mimo

tu dámu v mladší verzi (cca 25 let) poznáme později, coby mírnější přednášející, tak jí stejně budeme říkat i teď, kdy se blíží ke čtyřicítce

PŘEDNÁŠEJÍCÍ MÍRNĚJŠÍ +15:

Takže ty budeš ona a ty budeš on!

ukazuje na dvě z přítomných

A zkusíme si to!

tleskne a ustoupí, jenže ty dvě působí bezradně, tak jim napovídá

PŘEDNÁŠEJÍCÍ MÍRNĚJŠÍ +15:

Tak normálně. Něco po tobě chce a ty se nesmíš nechat manipulovat, sebou...

PRVNÍ SCÉNKAŘKA "ONA":

Ale co?

DALŠÍ ŽENA:

Tak co asi? (směje se)

A scénkařku-chlapa náhle osvítí nápad:

PRVNÍ SCÉNKAŘKA "ON":

Vždyť je středa! Tak proč nechceš???

PŘEDNÁŠEJÍCÍ MÍRNĚJŠÍ +15:

No jasně! To je naprosto dokonalé!

PRVNÍ SCÉNKAŘKA "ONA":

Jsem fakt unavená...

zvolna se dostává do role

PRVNÍ SCÉNKAŘKA "ON":

Však jenom budeš ležet, co ti to udělá?!

je v roli až po uši

Ani se nemusíš vůbec hejbat...

A ženy se smějí, koulí očima, přikyvuji, znechuceně se ošívají, jak která, a různými gesty a grimasami se účastní dialogu.

PRVNÍ PRVNÍ SCÉNKAŘKA "ONA":

Jak jako?! (ostře; už se chytila)

PRVNÍ SCÉNKAŘKA "ON":

Normálně dáš nohy od sebe. (přihloupě)

PRVNÍ PRVNÍ SCÉNKAŘKA "ONA":

Ty seš hnusnej! (procítěně)

PRVNÍ SCÉNKAŘKA "ON":

Já to potřebuju. (škemrá)

PRVNÍ PRVNÍ SCÉNKAŘKA "ONA":

A co já, jako?!

PRVNÍ SCÉNKAŘKA "ON":

Ty snad taky, ne?

PRVNÍ PRVNÍ SCÉNKAŘKA "ONA":

Nechápeš, že já z toho pak nic nemám?!

PRVNÍ SCÉNKAŘKA "ON":

Však já na tebe počkám...

PRVNÍ SCÉNKAŘKA "ONA":

Dobře. Tak si počkáš. (jasně a rozhodně)

ženy tleskají, Vlasta je zdrženlivě nadšená

Hromadný potlesk.

PŘEDNÁŠEJÍCÍ MÍRNĚJŠÍ +15:

Tak ale úžasné, děvčata, to nemělo ani chybičku, dokonale odkoukané ze života a překrásně zvládnuté, tleskám a nemám k tomu co dodat, opravdu skvěle jste to zahrály...

Prostřední On se mezitím přesunul za svou ženu, která, zaujata scénkou, si jej ani nevšimla, na rozdíl od jiných žen, a nějak se v něm nahromadila rozverná nálada či co, popadne ji vzápětí zezadu za řadra, aniž by mu docházelo, jak je to trapné, nebo mu to, možná spíš dokonce přijde vtipné a téměř až vhodné, vzhledem k absurditě viděného; bohužel je ale jediný s takovým pohledem; tedy téměř – paní učitelka se nad tím překvapivě (a opatrně, maličko) usmívá...

...ovšem Vlasta se tvrdě ožene rukou.

VLASTA +15:

Co děláš!?! (bojovně)

PROSTŘEDNÍ ON:

Co děláš??? (překvapeně) ... Já zkouším, jestli se k sobě hodíme. A dobrý. (výčitka)

prohlíží si dlaně...

...Vlasta se rozhlédne po přítomných, které se tváří stejně divoce jako ona

Znechucené hučení a špitání.

PROSTŘEDNÍ ON:

Tak já vás nechám... Pracovat..? (nejistě)

Odchází.

PŘEDNÁŠEJÍCÍ MÍRNĚJŠÍ +15:

*Takže děkujeme za nádhernou inspiraci a
budeme pokračovat...*

hledá nové účinkující

V městském parku (asi 2010)

Stromy, keře, tráva; lehce tajemné prostředí,
působící jako mimo civilizaci, s nějakým po-
divným stromem či skálou v popředí, jde
ovšem o parčík uprostřed města a v pozadí
vidíme oprýskanou historickou stavbu...

...přijíždí auto agentů-střelců, oni vystoupí a
čekají, než přijede jiné auto, větší a lepší,
odkud vystoupí dva podobní chlapíci, co
mají na holých hlavách tetování a uvážou
jim kolem hlav šátky, aby nic neviděli, a
všichni odjíždějí jejich, druhým autem...

...aby se za nějaký čas (u auta může vystří-
dat několik potenciálních zlodějů, nebo slun-
ce klesne na obloze) opět vrátili o kus vedle,
k historické budově, do které naše agenty-
střelce jim podobní chlapíci odvádějí.

Zahrada před vilou (asi 2010)

Scénky pokračují, organizátorka vybrala jiné
dvě „herečky“ – a zbylé ženy budou opět na-
povídat (němě) a protestovat (to i se zvu-
kem), a koulet očima, přikyvovat, ošívát se a
tak dál, více i méně, jak která.

PŘEDNÁŠEJÍCÍ MÍRNĚJŠÍ +15:

Takže to otočíme, dámy...

opět zatleská

...a teď se pokusíme jedno z těch zvířátek...

nápadně se ohlédne tam, kam odešel
prostřední On; učitelka jediná hledí jinam

*...přimět my k něčemu rozumnému. Takže
on – ona – a můžeme!*

tleskne, jenže ty dvě opět tápou

DRUHÁ SCÉNKAŘKA "ONA":

Společná večeře..?

ptá se ženy-chlapa, která se zamyslí, že to bude tvrdý oříšek, protestovat, ale organizátorka na ni mrká a vztyčeným palcem i jinak povzbuzuje, tak to tedy zkusí, otráveně

DRUHÁ SCÉNKAŘKA "ON":

Vždyť jsme už byli. Před měsícem!

DRUHÁ SCÉNKAŘKA "ONA":

Mohl by sis dát to svoje koleno s křenem...

šklebí se odporem už jen z té představy

...a pivo. Já to domů odřídím!

DRUHÁ SCÉNKAŘKA "ON":

Když mně se nechcé...

DRUHÁ SCÉNKAŘKA "ONA":

Jak jako?! (ostře) Já musím všechno a ty se mnou nemůžeš jít ani na blbou večeři?!?

Žena-on zaváhá, než ji napadne „chlapská námitka“.

DRUHÁ SCÉNKAŘKA "ON":

Proč bych chodil na BLBOU večeři?

A ženy zvážní nad troufalou rafinovaností té námitky. I „ona“ je zaskočená.

DRUHÁ SCÉNKAŘKA "ONA":

To seš celej ty!

obrábí se k „němu“ zády

DRUHÁ SCÉNKAŘKA "ON":

Kvůli večeři takhle vyvádíš?

také se obrátí zády, ale hned opatrně nahlíží, co se děje na druhé straně děje

Tak ale večer bude sex...

zkouší na tom vydělat a „ona“ zaváhá

DRUHÁ SCÉNKAŘKA "ONA":

Ale ty budeš řídit domů!

DRUHÁ SCÉNKAŘKA "ON":

Tak dobře. Tak ne.

vtří hlavou, tohle nebere

Ale dám si dvě piva!

Hromadný potlesk.

Hlasy:

Málem ji dostal. - To bylo o fous. - Ale zvládla to! - Je dobrá. - Krásně to zahrály. - Jak ale ostrá byla, na něj. - No to musíš! ...

komentují ženy jásavě a organizátorka se chystá opět pronést slova chvály, když tu vidí v brance ženu s kočárkem, zjevně blízkou známou, a hned míří za ní:

PŘEDNÁŠEJÍCÍ MÍRNĚJŠÍ +15:

Opět dokonalé... (tleská) Takže prostor na malou debatu a já se na okamžik vzdám...

odbíhá, zatímco ženy (i s Vlastou) se v pozadí shluknou a vesele rozebírají, co viděly a co se naučily, jen učitelka se štěbetání neúčastní a s nenápadným soucitem občas vzhledne kamsi nahoru, na dům...

...kde v jednom z oken stojí prostřední On a se zavřenýma očima lehce buší hlavou do skla, a znovu a znovu a znovu...

...ale my se věnujeme těm dvěma u kočárku

PŘEDNÁŠEJÍCÍ MÍRNĚJŠÍ +15:

Ten je krásnej!

obhlíží kočárek

PŘEDNÁŠEJÍCÍ OSTŘEJŠÍ +15:

Vid'. Já jsem úplně šťastná, že ho mám.

PŘEDNÁŠEJÍCÍ MÍRNĚJŠÍ +15:

No já ti snad budu závidět.

PŘEDNÁŠEJÍCÍ OSTŘEJŠÍ +15:

No to musíš. Taky to nebylo jednoduchý...

PŘEDNÁŠEJÍCÍ MÍRNĚJŠÍ +15:

No to mi povídej.

PŘEDNÁŠEJÍCÍ OSTŘEJŠÍ +15:

Nádhernej, vid'.

PŘEDNÁŠEJÍCÍ MÍRNĚJŠÍ +15:

No nemám slov.

PŘEDNÁŠEJÍCÍ OSTŘEJŠÍ +15:

Ta barva!

PŘEDNÁŠEJÍCÍ MÍRNĚJŠÍ +15:

Pěkně mastnej, co?

PŘEDNÁŠEJÍCÍ OSTŘEJŠÍ +15:

Tak na tom nemůžeš šetřit.

Postaví se vedle kočárku jako modelka.

PŘEDNÁŠEJÍCÍ MÍRNĚJŠÍ +15:

No sluší moc.

naznačuje, že musí zpátky

PŘEDNÁŠEJÍCÍ OSTŘEJŠÍ +15:

Díky. To jsem potřebovala...

Městská ulice, před domem ze skla a oceli (2010)

Vousatí střelci-agenti jdou podat hlášení do centrály své organizace v nevelkém domě ze skla a oceli, uvnitř i mramor a dominantní velké čisté plochy, lesklá dlažba – a světlo, světlo a světlo, a sterilně čisto, jen na proskleném vstupu je ledabyle přilepený plakát ČEŠI – MISTŘI SVĚTA 2010 (hokej)...

...a vstupují dovnitř.

V domě ze skla a oceli (2010)

U recepcie je vyzvedávají jiní dva střelci-agenti s nápadně lépe upravenými vousy, dokonale zastřiženými a svázanými (mašličkou) do čupku, nasazují jim černé brýle, ovšem speciální, přes které není vidět, ale něco se v nich promítá, jak se divák dozví z letmého nahlédnutí, když si je druhý střelec-agent překvapeně sundá a znovu nasadí (co to vidím???) – tak se na okamžik podíváme, co tam vidí (za sprostárny, ano – a mohl by tam být zvířecí sex; ne se zvířaty, ale mezi zvířaty, aby to bylo i vzdělávací)...

...první z upravenějších vousáčů jej však okamžitě napomíná:

PRVNÍ AGENT PŘES BRÝLE:

Nesundávat! (ostře) Jakmile se ty brýle aktivují, tak kdo si je sundá, dostane mezi oči plivanec novičoku.

DRUHÝ AGENT PŘES BRÝLE:

Batrachin. (opraví posměšně)

PRVNÍ AGENT PŘES BRÝLE:

Už tam není novičok? (překvapeně)

DRUHÝ AGENT PŘES BRÝLE:

Novičok vyležíš doma v posteli.

PRVNÍ AGENT PŘES BRÝLE:

Tak... To hlavně nezkoušejte...

Přede dveřmi průvodci těm třem sundávají brýle, ale třetí střelec-agent uhýbá a oni mu tedy ještě vteřinu, dvě dopřejí, oba s chápavým úsměvem, ale pak už je nekompromisně sundávají a otevírají dveře.

Lesklá pracovna prvního velkého šéfa (2010)

V pracovně sedí za dlouhým leštěným stolem uhlazený starší pán s ježkem na hlavě a hladce vyholenými tvářemi. Nohy má vyložené na stole a je na první pohled vysoko nad věcí, nad všemi věcmi světa, naprosto v pohodě – ale měl by současně působit jako kočkovitá šelma, co by ji člověk rád pošimral za ouškem... Kdyby nevěděl, jak moc je nebezpečná...

...a ti tři stojí na druhém konci obřího stolu a čekají, co bude; nejistě a rozpačitě, třetí navíc neustále přivírá oči, jako by se pokoušel vybavit obraz, který mu sebrali.

PRVNÍ VELKÝ ŠÉF:

Chtěl jsem vás vidět.

nehtem klepne do stolu, zatímco oni svými výrazy říkají: Aha. Ale... proč..?

klepání nehtem

PRVNÍ VELKÝ ŠÉF:

Váš úkol je... poslán, ano, dalo by se říct.

Na chvíli přestane ťukat – a ti tři se tváří
pořád skoro stejně: Aha. No jistě, ale..?!?

*Vypadáte dobře. Však... vybíráme si jen ty
nejschopnější...*

znovu klepne nehtem do stolní desky

klepnutí nehtem

Jistě, ano, ale..? říkají jejich tváře.

PRVNÍ VELKÝ ŠÉF:

Věřím vám.

TŘETÍ STŘELEC-AGENT:

Děkujeme. (ujede mu, aby přerušil mlčení)

Zatímco zbylí dva se na něj polekaně za-
mračí. Jako i první velký šéf.

PRVNÍ VELKÝ ŠÉF:

Dejte na něj pozor.

prohodí k těm dvěma a opět začne ťukat

TŘETÍ STŘELEC-AGENT:

Proč?

*diví se, zatímco zbylí dva přikyvuji a možná i
němě říkají cosi jako: Jistě. Bez obav.*

Tak jsem poděkoval. No a co?!

PRVNÍ VELKÝ ŠÉF:

Mohli jste si sednout...

pohodlně se rozvalí a třetí střelec-agent sáh-
ne po židli

...když jste ještě nebyli na odchodu.

sotva znatelným pohybem ruky, nebo spíš
jen jejích prstů, je posílá pryč.

V domě ze skla a oceli (2010)

Jsou opět na chodbě a zatímco jim průvodci
opět navlékají brýle, zmateně se dohadují.

TŘETÍ STŘELEC-AGENT:

Co to bylo?

PRVNÍ STŘELEC-AGENT:

Ty ses předvedl?

TŘETÍ STŘELEC-AGENT:

Ale o čem to mluvil?

DRUHÝ STŘELEC-AGENT:

No o tobě asi ne.

TŘETÍ STŘELEC-AGENT:

Vy jste mu rozuměli???

zeptá se přímo – a ti dva zmlknou.

V následujících scénách (i tady jen záblesky, útržky rozhovorů, mezi nimiž jsou místy velmi dlouhé přestávky; pro diváka ovšem normálně plynou – a skoky v čase budou zřejmé ze změn ročních období a oděvů a účesů a míry zarostlosti jeho tváře atp.

Vila, dětský pokoj-pracovna (asi 2011)

Je noc a Vlasta přichází za svým mužem do pracovny. On má vousy, hodně vousů (tedy spousta času), ona má jen noční košili a chová se (nečekaně) přítulně. A dotěrně.

VLASTA +15:

Co děláš?

PROSTŘEDNÍ ON:

...bys nepochopila. (neslyšně)

VLASTA +15:

Ty nevíš, že na tebe čekám?

nahlíží mu přes rameno

Co děláš?

znovu, ale teď už ta věta má i obsah

PROSTŘEDNÍ ON:

Samý blbosti. Znáš mě...

Ona se mu lehce prohrábne ve vlasech a opře se o nábytek, aby ji, v její téměř rozhalené noční košili, viděl. A On se dívá – a oba se celou scénu k sobě chovají jaksi, asi, jako by byli poprvé na placeném sexu. Oba.

VLASTA +15:

Líbím se ti?

PROSTŘEDNÍ ON:

Nohy máš hezký.

VLASTA +15:

Ty umíš urazit.

poodhalí se víc a On si ji nedůvěřivě prohlíží

Pustíme ho na procházku..?

PROSTŘEDNÍ ON:

Má domácí vězení.

ušklibne se, ale ona mu vleze na klín

VLASTA +15:

Pořád bys chtěl děti?

PROSTŘEDNÍ ON:

To by musel do lesa a ne na tu poušť, co si tam děláš...

sevrě jí pod noční košilí zadek...

VLASTA +15:

Nelíbí se mu tam?

...a sevření dlaně povolí, když ona si udýchaně zakrývá ramena (a okolí), neboť je po všem, tedy po tom podstatném, dopamin a oxytocin vyplaveny, euforie i svalové kontrakce odeznívají a nastupuje prolaktin a s ním návrat do normálu

VLASTA +15:

Seš docela sobec, víš to?

hezky se na Něj usmívá

Měl by ses oholit.

dotkne se téměř štítivě jeho vousů

Častěji, než jednou a rok.

PROSTŘEDNÍ ON:

Proč?

myslí tu otázku vážně a ona prudce vstává

To bys nepochopil.

(téměř) znechuceně odchází

PROSTŘEDNÍ ON:

Úplně jednoduchá otázka. (diví se) A zase špatně! (zlobí se) Tak jsme si to aspoň užili.

zašklebí se kamsi do klína

Nebo aspoň ty... Když to vezmu dualisticky.

Vila, chodba před skládkem tiskovin (asi 2011)

Prostřední On, asistentka a učitelka vynášejí krabice nepotřebných brožurek a letáků, když přiletí Vlasta, na sobě kostým, kabelčičku a účes jako od umělce. Avantgardního.

VLASTA +15:

No tady jste! Vás taky najít! Co děláte? Máme už ty papíry?

obrací se na učitelku, která nešťastně zavrtí hlavou, a ona pokračuje:

Musíme to do pondělí projít, všechno, ten projekt. Je tam všechno? Ty plány nějaký, úspěchy, obrázky, čísla, grafy a tak, však máte ten vzor, co nám poslali, ne?

celá se kroutí, jak je strašně vytížená

Tak to ještě zkontrolujete, spolu,

poukáže na asistentku a pokračuje k ní

Aby nám mohli poslat penízky. Abychom byly dokonalé – profesionální – výjimečné,

zavlní se jako baletka, téměř, a luskně prsty nad hlavou, jako v reklamě

A Romové taky, samozřejmě, a tak dál. Tak na to myslíte. Oni jsou na nás hodní.

uloží dámám a obrátí se ke svému muži:

A ty nezapomeň na ty odpady. To přece nemůže takhle smrdět. Díky moc, jste zlatíčka,

rozloučí se a rozevlátě odchází...

...a oni se dívají za ní, pak na sebe – a On napodobí její baletkovské gesto, načež asistentka zatleská a učitelka kopne do krabice, ale spíš si tím sama ublíží – ale vyčítavě se podívá na prostředního Ona, a On se skutečně zatváří omluvně a provinile.

V zahradě u vily (asi 2012)

Je jaro a prostřední On vyjde z domu a zamíří bez rozmyslu kamsi do zahrady...

...zatímco jeho žena nahoře v okně celá napuštěná kouká...

...On kope do všeho a vyrve ze země mladý ovocný stromek – a kouká, co to provedl, a vrací jej pečlivě zpět do hlíny...

...přichází ke zchátralému zahradnímu domku vzadu v zahradě a zalézá dovnitř.

V zahradním domku (asi 2012)

Je tam špína, prach a zoufalý nepořádek, povaluje se tu různé, během let sem nastrkané a odložené harampádí, mimo jiné i křeslo, ležící na boku v koutě zakryté krabicí od televize a převrácenou stojací lampou.

On se dívá malým okénkem ven – a polekaně couvne, zahlédnuv svou blížící se (zadarmo) drahou polovičku

VLASTA +15: (m.o.)

Ty se chceš zase hádat?! ... Seš normální?!

... Tak kde seš!?

slyší ji zvenčí – a pojednou se tím prostorem rozhlíží vstřícněji...

...a sedí v křesle, kolem (křesla) je (téměř) uklizeno, stojací lampa stojí vedle něj a on je spokojeně rozvalený...

...a (mnohem) později tam, s očima slastně přivřenýma, kouří dýmku, již pak vyklepává do lampy, do její baňky otevřené nahoru, okno je překryto nahatým obrázkem z kalendáře a On se spokojeně usmívá.

V zahradě u vily (asi 2013)

Je zima, všude sníh a asistentka vyjde ven z domu a rozhlíží se, něco hledá – a vidí stopy k zahradnímu domku a jde v nich, kolem onoho malého ovocného stromku...

V zahradním domku (asi 2013)

Prostřední On sedí v křesle a zírá do kamery
(ke vstupním dveřím) a schovává dýmku.

ASISTENTKA NADAČNÍ:

Hledala jsem vás... Vy kouříte?

PROSTŘEDNÍ ON:

Ne. (naznačuje absurdnost té otázky, ale pak dýmku vytáhne) Kouřím. (najednou téměř hrdě) ... To snad ještě můžu. Na protest. Proti... všem zákazům.

pohodlněji se rozvalí

Jak jste mě našla?

V zahradě u vily (asi 2013)

Prostřední On chodí zahradou sem a tam a dává si záležet, aby stopy vedly do všech směrů – a ne jen k zahradnímu domku...

...z okna je pozoruje Vlasta a jen udiveně, nechápavě a opovržlivě kroutí hlavou.

V zahradním domku (asi 2013)

Je tam výrazně lépe uklizeno, přibyl stolek, kterého si pozornější divák mohl dříve všimnout v obývací pokoji, On si cpe dýmku, asistentka u okna s obrázkem kouří cigaretu, a oba jsou letně oblečení. Ona víc – a On to silně vnímá, obzvlášť z blízka, když má příležitost vidět její klenutou hrud', bez okolků se dívá, občas by se málem snad i dotknul.

ASISTENTKA NADAČNÍ:

A na co vám bude ten stroj času?

PROSTŘEDNÍ ON:

Já... Co vy si myslíte o nekonečnu?

Přejde jinam a ona se dlouze zamyslí.

ASISTENTKA NADAČNÍ:

Asi nic. (vážně) Měla bych..?

On zavrtí hlavou a prohlíží si ji, ona se rozpačitě zahledí na obrázek

PROSTŘEDNÍ ON:

To abych neviděl ven. Abych tady měl klid.

Vysvětluje a ona se zarazí, jestli tam tedy není nějak navíc, nevítaná, a on to, kupodivu, postřehl.

Vy mi nevadíte.

ASISTENTKA NADAČNÍ:

Jo? Já jsem Jarča...

rozverně zamrká a ráda by konečně využila příležitosti a jde k němu...

...jenže On uhýbá, že... asi někam jde, a ona se tedy zastaví, maličko rozčarovaná

A... Tak to jsem ráda. My tam máme nekonečný papírování... (smích)

stojí vedle něj a On si ji teď prohlíží úplně z blízka a líbí se mu ten pohled

PROSTŘEDNÍ ON:

Jarča? Já jsem Tomáš.

vstává a podává jí ruku, která by se ale málem užuž místo její dlaně dotkla jejího ňadra, což jej pobaví, až rozesměje

smích

ASISTENTKA NADAČNÍ:

Jo. Já jsem Jarča...

kouká nechápavě

Tamtéž (asi 2014)

On sedí v křesle a vypadá neklidný, rozhlíží se a vstává a přechází a znovu usedá zpět, možná i na hodinky se podívá.

V zahradě u vily (asi 2014)

Je zima, asistentka vyjde z domu, pospíchá k zahradnímu domu a u dveří se zastaví a upravuje se a lehce odhaluje a ladí, aby to bylo tak akorát, a u sloupu opodál vidíme střelce-agenta, jak se nenápadně dívá.

V zahradě u vily (asi 2015)

Je jaro, ovocný stromek je o několik let vzrostlejší než poprvé a krásně kvete...

...na sloupu vidíme agenta-střelce, jak tam cosi upevňuje a kontroluje a nastavuje, jestli to míří správně – na zahradní domek

PROSTŘEDNÍ ON: (m.o)

Proč ty vlastně nemáš děti?

ASISTENTKA NADAČNÍ: (m.o)

Asi jsem blbá...

PROSTŘEDNÍ ON: (m.o)

Na to člověk nemusí bejt moc chytrej, aby měl děti.

Na zahradu přichází mrzutá učitelka a taje a kochá se pohledem na tu rozkvetlou krásu...

...zatímco agent nenápadně spadne (sletí) ze sloupu dolů, aby ho neviděla...

...a ona si jej teprve při pádu všimne a pospíchá za ním, aby mu pomohla – a pomáhá, bezelstně, a on, ač zraněný, prchá

ASISTENTKA NADAČNÍ: (m.o.)

Já spíš nechápu, proč vy se normálně nerozejdete? ... Vždyť takhle už dneska nikdo nežije, spolu. Jen vy dva.

PROSTŘEDNÍ ON: (m.o.)

Nevím. Ale už začínám být paranoidní. Jako by mě sledovali, někdo. A že ona v tom jede taky, si myslím, (smích) Ale to je nějaká halucinace, moje. Asi. Určitě! Nejspíš...

V zahradním domku (asi 2015)

Je zima a díváme se zvenčí na zamrzlé sklo,
které se náhle projasní (sundali obrázek)...

...a uvnitř je pak asistentka u okna, odkládá
obrázek a snaží se zamrzlé okno oškrábat, a
On sedí v křesle a dívá se na ni

PROSTŘEDNÍ ON: (m.o.)

Zničilas můj vesmír.

ASISTENTKA NADAČNÍ: (m.o.)

Snad to přežiješ.

PROSTŘEDNÍ ON:

Přežiju. Ale trpím.

ASISTENTKA NADAČNÍ:

Dáme tam něco lepšího.

PROSTŘEDNÍ ON:

To těžko.

ASISTENTKA NADAČNÍ:

Uvidíme...

koketně se zavlní, ale On... je duchem kdesi
jinde. A ona je zklamaná.

Uvidíme... (zopakuje odevzdaně)

V zahradě u vily (asi 2016)

Je podzim a (bývalá) paní učitelka vychází z
domu (vily), aby se provětrala a aby si
uspořádala zpřelámané myšlenky a názory.
Dělá to tak často, ale zatím bez úspěchu.
Zapálí si cigaretu, ale nekouří a jde k
ovocnému stromku, potěšit se pohledem na
těch několik plodů, co se urodilo, a podívá
se na sloup, jestli někdo nepadá dolů... když
tu se dveře zahradního domku rozletí a z
nich vyběhne rozrušená asistentka, ale při-
brzdí a kolem učitelky jde téměř klidně.

UČITELKA:

Něco se stalo?

ASISTENTKA NADAČNÍ:

Ne. Nic, právě...

UČITELKA:

Něco vám udělal?

ASISTENTKA NADAČNÍ:

Ne. Ale... Chtěl by dítě!

UČITELKA:

A vy byste nechtěla?

ASISTENTKA NADAČNÍ:

Ale ne takhle...

odchází svižně pryč – a učitelka za ní kouká
a ráda by ještě něco řekla, ale nějak ji vůbec
nic vhodného ne a ne a nenapadá

V zahradním domku (asi 2016)

Učitelka vstupuje do dveří. Prostřední On
přechází sem a tam, ohlédne se po ní, ale
nevěnuje jí pozornost.

UČITELKA:

Můžu?

PROSTŘEDNÍ ON:

Jestli vám nevadím. (nerudně)

UČITELKA:

Něco jste jí provedl?

PROSTŘEDNÍ ON:

*Ne. Asi. Nevím. Je pomatená z těch mee-
too mýtů. Vašich..!*

UČITELKA:

Ale ne-e. Z toho já už jsem vyrostla.

PROSTŘEDNÍ ON:

Kdy?

UČITELKA:

*Taky jsem chtěla být jako chlap. Jenomže se
mnou pak jednali jako s chlapem. Ne-e.*

Zvonění jejího telefonu.

Ona si toho vůbec nevšímá.

PROSTŘEDNÍ ON:

Telefon... (napovídá)

UČITELKA:

Jsem na záchodě. (smích) Už na to mám roky. V klidu...

On na ni hledí téměř s obdivem...

PROSTŘEDNÍ ON:

Najde si za vás nějakou mladou.

UČITELKA:

A blbou.

PROSTŘEDNÍ ON:

Musela by být chytře blbá.

UČITELKA:

Nebo blbě chytrá.

PROSTŘEDNÍ ON:

Vy jste asi chytře chytrá. (překvapeně)

Tamtéž (asi 2016)

Malá vánoční výzdoba, učitelka dala překvapenímu Onovi dárek, zapalovač, a On je nervózní, že pro ni sám nic nemá, a učitelka se snaží Jeho nervozitu zaplašit:

UČITELKA:

Vy jste hodnej chlap. Vy byste taky potřeboval rovný příležitosti...

PROSTŘEDNÍ ON:

Já jsem spokojenej.

UČITELKA:

Nejste! Vůbec nejste spokojenej! Ale je to vaše vina! Když jsou dva, tak jeden musí mít hlavní slovo. Ne vždycky chlap, ale někdy je to lepší, než když má hlavní slovo ženská. Co si pak myslí, že když není šťastná, tak je to JEHO vina a ON za to musí platit. To ne.

A tu On v kapse nahmatá müsli tyčku:

PROSTŘEDNÍ ON:

Já pro vás taky něco mám! (radostně)

podává (je to **PSYCHOTYČKA** s amatérským obrázkem rozevláté ženské tváře), a učitelka moc nechápe, co to znamená

Máma to někde kupuje. Už spoustu let. A asi skoro jediná, říkal prej ten chlap, co je vyrábí. Ale jsou vynikající! To vám bude chutnat.

UČITELKA:

Budu tlustá!

PROSTŘEDNÍ ON:

No a co?

UČITELKA:

To je pravda. Já už nikoho nezajímám.

Výrobna tyček (asi 2016)

Pán své müsli (psycho)tyčky vyrábí doma skoro-na-koleně, v pokojíku má strojek, kde je lisuje z připravených surovin a ještě suší a pak balí do připravených potištěných obalů.

VÝROBCE TYČEK:

Jste můj největší zákazník. (směje se) Ale mě to baví... (vidíme, neslyšíme)

PROSTŘEDNÍ ON: (m.o.)

To máte blbý. Ale já taky. Možná víc. ... To nevím. ... Vy byste nechtěla vrátit čas? A všechno změnit?

UČITELKA: (m.o.)

Já si nestěžuju. K čemu? Zbytečný...

PROSTŘEDNÍ ON: (m.o.)

Já taky ne. ... Tohle nebylo stěžování. To je... Možná trošku. Spíš hledám... Jo, máte pravdu, stěžuju si. Já jsem hroznej...

Ulice před vilou – v autě (asi 2016)

Plešatí agenti-střelci v autě skládají puzzle a v rádiu slyší povídání ze zahradního domku

(posledních pár vět) – a kde by měla být navigace, vidí dokonce i obraz zevnitř.

PRVNÍ AGENT-STŘELEC:

Já jsem taky hroznej.

DRUHÝ AGENT-STŘELEC:

Blbost.

PRVNÍ AGENT-STŘELEC:

Stará mi to říkala.

DRUHÝ AGENT-STŘELEC:

A tak to jo...

Oba se smějí.

Na zahradě u vily (asi 2016-30)

Ovocný stromek má opět plody a před domem zastavuje auto vousatých střelců-agentů, jeden vyskočí v oděvu technických služeb a s montážní taškou přes rameno jde k brance – když uvidí na střeše stejné montérky s pleší nahoře a vrací se k autu...

...z něhož vyskakuje jiný, v obleku a s kufříkem s přelepkou Finanční služby, a spěchá ke vstupní brance...

Zvuk zvonku

...sledován ze střechy nerudným plešounem

...a stmívá se a střecha už je prázdná a všude klid, jen jedno jediné světlo září do noci...

...a z ovocného stromku už je strom s velkými krásnými plody a v okně, kde se svítilo, se roztáhnou žaluzie a za nimi se objeví nejstarší On (tedy prostřední On, ale dospěl do své nejstarší podoby), zarostlý a mrzutý.

U zahradního domku (2030)

Učitelka s asistentkou vycházejí v družné náladě ze zahradního domku, ke kterému se právě blíží Nejstarší (teď už) On, pohroužen do svých úvah, takže je ani nevidí – a ty dvě

vypadají, jako se na něčem domluvily, vesele vyčkávají, až si jich všimne...

...a On zaraženě ztuhne, když je spatří.

UČITELKA +35:

Tak už lítáte? (vesele) ...tím strojem času...

NEJSTARŠÍ ON:

Zajímavá otázka... (překvapený úsměv)

ASISTENTKA NADAČNÍ +20:

Taky by mě to zajímalo...

NEJSTARŠÍ ON:

Ted' jsem například řešil návratový mechanismus, jestli vás to teda zajímá...

vzhledne, a když přikyvují, (rád!) pokračuje:

Aby se ta hmota, ona se rozloží na kvanta a pak zase složí v tom alternativním čase, a zpátky musí proběhnout stejnej proces...

UČITELKA +35:

Jaká hmota?

NEJSTARŠÍ ON:

No třeba vy. Nebo já.

ASISTENTKA NADAČNÍ +20:

Já teda, to ani náhodou! (rozverně)

A On mluví dál, přestože asistentka se směje a učitelka na Něj, pak na ni, pak na Něj - a na ni - a na Něj - a na ni...

NEJSTARŠÍ ON:

Ono je to složitější, to je... asi, jako objasnit princip mobilního telefonu. Nebo, jak dokáže stroj zastavit rotaci všech magnetických jader lidského těla a naklápět si je podle své potřeby, což dělá magnetická rezonance...

Odmlčí se – a ty dvě hned znovu zpozorní.

UČITELKA +35:

To bych nikdy neřekla...

ASISTENTKA NADAČNÍ +20:

Magnetická rezonance???

NEJSTARŠÍ ON:

Ale nějak zjednodušeně ten stroj udělá virtuální mapu toho, co přesouvá, a k tomu přiloží ještě část sebe samotného, takové svoje jádro, jeho duplikát, a všechno to přes fragmentátor pošle do nových časoprostorových souřadnic, kde to ale asi nemá být pořád, takže potom ten návratovej modul zase v podstatě udělá takovou rampu, nebo jako most mezi tím samotným strojem času a...

opět se odmlčí

UČITELKA +35:

Vás bych mohla poslouchat pořád. (usmívá se) Já miluju pohádky.

ASISTENTKA NADAČNÍ +20:

Já mám nejradši Popelku.

NEJSTARŠÍ ON:

A jak vy chápete nekonečno?

učitelka spolkně upřímnou odpověď, co se jí drala na jazyk, a rovnou na ni naváže

UČITELKA +30:

Ale to neznamená, že jsem blbá!

ASISTENTKA NADAČNÍ:

Tu v zimě! (Popelku)

Vila, dětský pokoj-pracovna (2030)

Nejstarší On, vousatý a momentálně i brýlatý, si právě na (virtuálním?) monitoru prohlíží staré bankovky, platné v roce 1995...

...o něco později má před sebou otevřený balíček plný těch bankovek, které skládá do příruční tašky...

...pak má na sobě oblečení z doby před těmi asi pětatřiceti lety, tašku má v ruce a stojí a připravuje se psychicky na cestu, když do pootevřených dveří vstoupí Vlasta, společensky oblečená, a kouká na něj

VLASTA +35:

Já jedu. Nezapomeň...

všimne si jeho nezvyklého vzhledu

Co děláš??? (udiveně)

NEJSTARŠÍ ON:

Nic.

Odkládá tašku, a ona si jej prohlíží...

VLASTA +35:

Co to je?

dívá se na monitor, kde jsou ty peníze

NEJSTARŠÍ ON:

Peníze.

VLASTA +35:

Starý peníze..?

zkoumavě se na něj zahledí

Není ti něco..? (soucítě) Seš tady pořád zavřenej... Ale já teď mám schůzku! Teda před čtvrthodinou... Tak pak, jo..?

mrkne na hodinky; spěchá, vzpomněla si, a odchází, ale nejdou jí zavřít dveře, cosi tam překáží a zůstávají pootevřené

Na co asi máme ty čipové zámky!?

zamračí se, nechá dveře být a mizí pryč

NEJSTARŠÍ ON:

Ty platily, když jsem tě poznal. (úsměv)

Chodba před dětským pokojem, výzkumnou pracovnou (2030)

Vlasta je na chodbě a nikam nespěchá, stojí vzadu a drží si náušnici...

...vedle na stěně svítí obrazovka s usměvavou moderátorkou, sledující (trhaně) Vlastu, když nervózně přechází sem a tam, a za ní se střídají fantastické obrazy, abstraktní i reálné, od zpěněné mořské hladiny přes pláže, hřebeny hor a nebeské výšky, šířky a dálky polí a luk a hvězdných obzorů, až po duhové kosočtverce. Třeba. (Ale také by se moderátorka mohla procházet chodbou ve 3D a stejně trhaně Vlastu sledovat a mračit se na ni, že se pohybuje moc rychle.)

MODERÁTORKA:

Miluj svého operátora! Nový čip zachránil víc než osm tisíc šest set sedmdesát životů, které by bez jeho zásahu mohly skončit. Tvůj operátor je stále s tebou! Krásná dvouletá holčička zůstala doma, opuštěná nezodpovědnými rodiči. Vyměň svůj starý čip! Je to zdarma. Platíš jen zdravotnické úkony. Se svým operátorem jsi v bezpečí!

Vlasta zaujatě naslouchá, než se jí v náušnici kdosi ozve – a mluví pak do náušnice, ale snaží se poslouchat i moderátorku.

Vlasta +35:
(telefonuje přes náušnici)

Dobrý den, já jenom, ano, jestli teda ještě pořád... ne, ale říká, že už to má hotový, jo, ano, i když já teda mu nevěřím, ale radši... jako aby neudělal nějakou blbost, čeho bych pak litovala, chápete... Co? ... Ano. Ne. Ano.

Ulice před vilou (2030)

Z auta ve vedlejší ulici skáčou tři (holohlaví) agenti-střelci a utíkají k vile.

Chodba před dětským pokojem, výzkumnou pracovnou (2030)

Agenti vbíhají do chodby, kde je Vlasta.

MODERÁTORKA:
...bude v pořádku, slíbil nám její ošetřující psycholog, ovšem představa děsivých konců, které mohly přijít, nebýt čipu nové generace, stále zůstává...

PRVNÍ AGENT-STŘelec:
Kde je??? (spěchá)

VLASTA +35:
Nechali ji doma samotnou,

ukazuje na obrazovku...

...agenti-střelci pokračují k pootevřeným dveřím na opačném konci chodby.

Vila, dětský pokoj-pracovna (2030)

Dveře se rozletí a vejdou všichni tři agenti-střelci. Najednou, kdyby to šlo. A i když to nejde, cítí se tak, že tam vletěli všichni současně. Každý jako první...

...ovšem nejstarší On sedí klidně přímo naproti dveřím a pobaveně si je prohlíží...

...čímž jsou oni zaskočení a hledají, co jim k tomu řekne Vlasta, která ale zůstala kdesi vzadu – a druhý jde pro ni a vidí dole na dveřích zářku, která tam nepatří, a pak sloupává z rámu i speciální pásku.

PRVNÍ AGENT-STŘELEC:

Hlásilo nám to narušení objektu.

NEJSTARŠÍ ON:

Zeptejte se manželky...

první a třetí agent obcházejí místnost, druhý ukazuje pásku, co sloupl ze dveří, a ona vstoupí dovnitř

VLASTA +35:

Nestalo se ti nic? (starostlivě) Na co hledáš ty peníze..?

naznačuje agentům, že to není jen tak

DRUHÝ AGENT-STŘELEC:

Někdo si tady hrál. (zlobí se)

NEJSTARŠÍ ON:

To platilo, když jsem tě poznal. (křehce)

VLASTA +35:

A to oblečení..?!

napovídá dál, ovšem agenti jsou náhle na Jeho straně a Vlastu probodávají pohledy

PRVNÍ AGENT-STŘELEC:

Takže nemáte žádný problém?

NEJSTARŠÍ ON:

Mám. ... Chybí mi zdroj energie.

TŘETÍ AGENT-STŘELEC:

Tak silnější zásuvky! Nám to udělali skoro hned. Akorát takovou žádost musíte napsat.

S radostí pomáhá, nejstarší On ale jako by neslyšel, vstává z křesla a bere papír...

NEJSTARŠÍ ON:

Řekli byste, že je v tom nějaká energie?

Rozhlédne se – ale nevidí nic zapalovacího, tak musí otevřít skříň, vyndá tašku a z ní zapalovač, co si předtím sbalil, papír zapálí a dává jim ho k obličejům, aby energii cítili.

Nebo dřevo. Uhlí. Radioaktivní kovy. Energie je všude. Jen je třeba ji uvolnit.

DRUHÝ AGENT-STŘELEC:

A to vy neumíte. (potěšeně)

NEJSTARŠÍ ON:

A to já neumím. (demonstrativně smutně)

Snaží se zakrýt tašku, protože mu došlo...

TŘETÍ AGENT-STŘELEC:

Však já vám s tím pomůžu, jestli chcete...

Chodba před dětským pokojem, výzkumnou pracovnou (2030)

Vlasta je s agenty-střelci na chodbě. Ona kouká a poslouchá, oni se zlobí, ale jako by říkali „škoda slov“, odcházejí; třetí se ale zastaví a tahá pistoli (druzí dva pokračují)

MODERÁTORKA:

Váš operátor má pro vás to nejlepší! Dieteticon! Už jste o něm slyšeli? Chcete si pochutnat, kdykoli a bez obav? Dieteticon! A vaše zdraví bude s vámi! Na všechny potenciální následky už existuje účinná léčba! Dieteticon! Váš operátor pro vás má lepší svět!

(tohle zní, dokud to – v jakoukoli chvíli – nepřeruší výstřel)

VLASTA +35:

Vůbec nechápu, proč mi lhal...

TŘETÍ AGENT-STŘELEC:

Ty starý reklamy byly lepší.

VLASTA +35:
Chudák holčička.

TŘETÍ AGENT-STŘELEC:
Takový normální, chytrý, vtipný...

střelí do krabičky na zdi, obrazovka zhasne
(postava zmizí) a Vlasta polekaně nadskočí

Musíte nahlásit poruchu...

Vlasta zírá a on odchází

Ulice a zahrada před vilou (2030)

V autě, které sem právě dorazilo, sedí
střelci-agenti a chystají se prověřit hlášenou
situaci, když z domu zazní výstřel...

Výstřel z domu.

...oni strnou a vzápětí tasí zbraně vyrážejí...

...ale než doběhnou k domu, otevře se okno
a z něj se vykloní agenti-střelci.

DRUHÝ AGENT-STŘELEC:
Pozdě. (se smíchem)

PRVNÍ AGENT-STŘELEC:
Ale brzy.

DRUHÝ AGENT-STŘELEC:
Chybí mu zdroj energie.

Tři dole na ně míří a váhají, jak se zachovat.

PRVNÍ STŘELEC-AGENT:
Fakt?

DRUHÝ STŘELEC-AGENT:
Nekecáš?

Zvolna spouští zbraň k zemi.

PRVNÍ AGENT-STŘELEC:
Fakt nekecám.

Vyhoupne se z okna ven, sice z prvního patra, ale přesto efektně, a druzí dva to vzápětí udělají podobně, nebo ještě lépe...

...a všech šest pak odchází, akce skončila, takže jsou vlastně spokojení – a aby to dali

najevo, dělají cestou různá salta a triky, jako malí kluci na trampolíně, jen bez trampolíny.

Vila, dětský pokoj-pracovna (2030)

Nejstarší On osaměl a různě přepíná a zapíná a nastavuje přístroje, hladí je a leští a obrací páčkami, jako by se s tím mazlil – a kdesi by mohl žhavě zářit nějaký monitor či co takového, z čeho by přímo sálala energie, něco jako pohled na slunce, nebo detail plazmy a tak, klidně třeba modrý...

(přičemž tento stroj času je sice navenek velmi podobný tomu minulému, který byl funkční, precizně vyvedenou věcí, zatímco nyní si s tím víc vyhrál)

...a On se ještě naposledy rozhlédne, aby se s tím prostorem (a světem, časem) rozloučil

NEJSTARŠÍ ON:

Tak hodně štěstí. A vy mně taky... (smích)

V zahradě u vily (1995)

Dědek padesátník tedy stojí u vily v době svého mládí, úhledně oblečený, upravený a připravený svému mladšímu já – a tedy i sobě – pomoci k lepšímu životu. U nohou má návratový modul (podobný prvnímu, jen s ovládacími prvky) a odnáší jej do (méně zchátralého) zahradního domku, aby se hned vrátil – a cestou tam i zpět se okouzleně rozhlíží po všem zajímavém, takže po všem, každý detail, keř, rezavý sloupek, kus oprýskané zdi a stará lavička pod balkónem, u vchodu do domu, kam spokojeně usedá...

...a když později vyjde nejmladší On ven, vyrazí mu radostně ke dveřím vstříc

NEJSTARŠÍ ON:

No konečně! Nejdeš náhodou pozdě?!

kouká na hodinky

Do školy... (upřesňuje)

k nechápavému výrazu nejmladšího, který couvá a ohlíží se za sebe, neboť sice nechápe, ale má podezření, a prostřední On už je také venku – a kouká ještě překvapeněji

PROSTŘEDNÍ ON:

Kdo to je? Co tady dělá?!

zírá na nejstaršího a ten na něj; nejstarší má hned jasno a nemá radost, prostřednímu to ale trvá. (A stále to pak mezi nimi jiskří.)

NEJSTARŠÍ ON:

Ty to nekomplikuj. Klidně se vrať zpátky, my to tady už dáme do pořádku.

na prostředního

PROSTŘEDNÍ ON:

My?! Ty ho znáš? Jakto, že já ho neznám?!

na nejmladšího

NEJMLADŠÍ ON:

Vy si ze mě děláte prdel..!

PROSTŘEDNÍ ON:

Já ne! Pojd'. Nevšímej si ho...

NEJSTARŠÍ ON:

Počkej, uklidni se. Ona prostě není pro něj!

staví se jim do cesty

PROSTŘEDNÍ ON:

Kdo? ... Co? ... To je..? ... Ty seš..?

kouká střídavě z jednoho na druhého a zvol-
na mu dochází, kdo to je

*Ale... to nejde! Když jsem tady já. To snad
ani teoreticky. Jdeš pozdě! Už jsem tady já!*

NEJSTARŠÍ ON:

*Jde to, jak vidíš. Kvantový tunel přes druhé
epicentrum podsekundárnej paragalerie...*

obráť se k nejmladšímu

*Neposlouchej ho! Já jsem ho poslechl – a...
mohl jsem dopadnout mnohem líp.*

PROSTŘEDNÍ ON:

Nesmysl! ... Nesmysl. ... Nesmysl...

NEJMLADŠÍ ON:

Já musím do školy!

PROSTŘEDNÍ ON:

Takže tys... ona si tě vzala..? (závistivě)

NEJSTARŠÍ ON:

*Já jsem si ji vzal... (zklamaně) Zkazil by ti
život. Znovu. Jako mně...*

k nejmladšímu – a dál se s prostředním do-
hadují, používají shodné grimasy i gesta,
a strkají se ... k lavičce pod balkonem.

PROSTŘEDNÍ ON:

*Ona si tě vzala?! A ty... 's jí zkazil život?!
Nejlepší holka na světě! To nechápu. ... Ce-
lej život na ni bude myslet. ... Já jsem to za-
žil! ... Celej život, slyšíš!*

NEJSTARŠÍ ON:

*Protože ty ji neznáš! A ty za to můžeš! ... Já
jsem to zažil celý. Když jsem byl ty...*

obráť se k nejmladšímu, který zvedá ruce,
jako by se vzdával, a šklebí se nechápavě,
když tu se shora ozve matka, z okna u
balkonu, pod kterým je lavička.

MATKA:

Co se tam děje?!

NEJMLADŠÍ ON:

Máme návštěvu.

Ti dva se rázem zklidnili a hned jsou z nich spiklenci a hledí se rychle ukrýt a naznačují mu, že má být zticha.

MATKA:

Koho?

NEJMLADŠÍ ON:

Nějaký dva chlapi. Asi blázni.

Ti dva zuřivě gestikulují, že to není pravda, a dělají oba to samé – ovšem jakmile postřehnou, že dělají to samé, začnou to měnit.

U vily, pod balkonem (1995)

Matka vyjde ven, hledá, ale vidí jen syna.

MATKA:

Nemáš náhodou už bejt ve škole!?

zlobí se, když tu zpoza rohu vystoupí nejstarší On, aby se s ní zblízka setkal

NEJSTARŠÍ ON:

Ahoj.

hledí na ni téměř láskyplně

MATKA:

Kdo to je? My se známe???

hledí na něj téměř... úplně jinak

NEJSTARŠÍ ON:

Ano, (vesele)

PROSTŘEDNÍ ON:

Ne!

vystoupí rázně zpoza rohu, neboť musel zasáhnout, a matce spadne čelist a kouká na syna, aby jí napověděl, co se to děje

NEJMLADŠÍ ON:

Já je neznám,

rozloží rukama, a matka sice nevěří, ale
chce tu zmatenou situaci jen ukončit

MATKA:

Zmizte odsud!

NEJSTARŠÍ ON:

Klid. O nic nejde...

PROSTŘEDNÍ ON:

Počkej. Víš jaká je, když se vytočí...

bere ho pryč

NEJSTARŠÍ ON:

Však... Za chvíli bude v pohodě.

namítá, ale nechává se odvést

MATKA:

*To teda nebude! ... Vytočí... (mírněji) Vy jste
tedy ještě?! (zaječí)*

a oni přidají, jako malí kluci, rychle ven...

...a vyhlíží na ulici, než syna pustí do školy

NEJMLADŠÍ ON:

Oni tě znali..(?) (pobaveně)

U kadeřnictví (1995)

Před vchodem, oba starší Onové se navzá-
jem obdarovali müsli tyčkami (jen mírně jiné
obaly) a ochutnávají (spokojenost) a zahlíže-
jí na sebe (mírná nevraživost) a kolem po
místech, která znali (okouzlení).

NEJSTARŠÍ ON:

Ty mi nevěříš...

PROSTŘEDNÍ ON:

*Docela... Ne. ... Jaká byla..? (zvědavě, ale
hned mu dojde, co asi uslyší – a nechce to
slyšet) Nic mi neříkej!*

NEJSTARŠÍ ON:

Já za to můžu? Podle tebe...

PROSTŘEDNÍ ON:

Nemám s tebou nic společného!

NEJSTARŠÍ ON:

Co ty si vlastně myslíš o nekonečnu?

prostřední se zarazí, a odpoví jen výrazem,
že: To nic neznamena. A pokračuje:

PROSTŘEDNÍ ON:

Ona je skvělá. A já takhle nedopadnu...

vtří hlavou – a proměňuje se, účes i oděv, k
lepšímu, a nejstarší zůstává, jaký byl, a neví,
proč, ale začne se různě upravovat:

NEJSTARŠÍ ON:

Mám z tebe divnej pocit... (prohodí)

ale to už vychází z kadeřnictví nejmladší On,
celý učený (proměněný), a vidí je tam, s
tyčkami v rukou, a zatváří se opovržlivě...

...a jdou ke škole, všichni tři

NEJMLADŠÍ ON:

Stejně nejsem její typ, asi. ... Mě zabije!

podívá se na hodinky

PROSTŘEDNÍ ON:

Zamiluje se do tebe!

NEJMLADŠÍ ON:

Ale Vaňková...

NEJSTARŠÍ ON:

Máte Vaňkovou? (zbystří)

NEJMLADŠÍ ON:

Právě! Češtinu...

přidává do kroku

NEJSTARŠÍ ON:

Nikdy není pozdě! Můžeš to změnit!

PROSTŘEDNÍ ON:

Můžeš to změnit! Nikdy není pozdě!

volají povzbudivě oba najednou, a podívají
se na sebe nevraživě

Hlavně svlíkat se před ní nesmíš!

dodá ještě, celý politý horkem té vzpomínky

NEJSTARŠÍ ON:

Proč? (zaujatě) Já bych to zkusil...

pobaveně, jelikož nemá tu zkušenost (což je paradox, ale nekomplikujme).

Kuchyně s jídelnou ve vile (1995)

Matka sedí u stolu a pojídá jakousi zeleninu,
otec stojí ve dveřích, s výčitkou ve tváři.

OTEC:

Tak kdo to byl?

MATKA:

Já nevím.

OTEC:

Říkalas, že tě znali. ... A že ti byli povědomí!

MATKA:

Já ale nevím, kdo to byl.

OTEC:

To je právě podezřelý. Ty se chceš rozvést?

Matka vytřeští oči. A pak jimi zakouří:

MATKA:

Možná. Jestli mě nenacháš najíst!

Školní chodba (1995)

Vlasta si prohlíží obrázky, jako minule i před-
minule, a podobně přichází i nejmladší On,
jen se už vůbec, ale ani maličko neobratně
nepotácí kolem, ale přistoupí okamžitě k ní.

NEJMLADŠÍ ON:

Líbí?

Vlasta se podívá – na jeho nový účes.

VLASTA:

Dobrý...

On si ani nevšimne, že to bylo k vlasům, a poodstoupí k jinému, libovolnému obrázku.

NEJMladší ON:

Tenhle je lepší.

VLASTA:

Proč?

NEJMladší ON:

Nevím. Je to zajímavý,

hledí na obraz (a myslí na svá dvě starší já, co mu radila a jaký to má filosofický význam)

VLASTA:

Jo. Docela je...

čeká, co dalšího se dozví, ale pak se na něj podívá – a On už je kdesi na odchodu

Školní hala a vstup do šaten (1995)

Prostřední a nejstarší Onové stojí u šaten, odkud je vidět na stěnu s obrázky (a na ty dva mladé), a teď, když nejmladší On mizí, se prostřední chytá za hlavu a nejstarší se raduje, i když... si vzápětí své postoje prohodí, neboť žádný neví, kam vede která cesta, takže jsou oba spíš zmatení...

...a objeví je tam paní učitelka (Vaňková)

UČITELKA:

Hledáte někoho?

osloví je mírně (i když má nutkání ječet), ale oni se polekají, jako by ječela, a nejraději by (normálně) zdrhli, což nejde, ale nic jiného je ne a nenapadá, tak se oba snaží alespoň vypadat normálně, jako by jen šli kolem a byli na odchodu a něco hledali a tak dál, nejspíš všechno najednou – ale nejstarší On se při tom usmívá (když vidí učitelku o tolik let mladší, než ji zná), což ona postřehne a údivem naklání hlavu ke straně, asi jako pes nebo papoušek, a prostřední On to vidí také a je zmaten. Oběma.

PROSTŘEDNÍ ON:

To je ta Vaňková... (špitne výstražně)

NEJSTARŠÍ ON:

Já vím, (usměje se)

a vykročí jí vstříc; prostřední by jej rád zadržel, ale zdráhá se dělat scény a prudké pohyby, tak zůstává na místě, jako by byl neviditelný, tak nějak se chce cítit...

...zatímco Vlasta srovnává obrázky a nejstarší On přichází k učitelce

NEJSTARŠÍ ON:

*Vám to dneska nějak sluší, mladá paní,
(dialog nemusíme slyšet)*

paní učitelka se chystá vykřiknout, co si to dovoluje, jeho upřímný výraz ji však přibrzdí

Já tu mám svou krev. Mladou. I když... Ona to asi není moje krev...

tahá z kapsy zapalovač a nápadně ho předvádí, učitelka však zůstává nedůvěřivá

UČITELKA:

Mám vám ho zavolat?

NEJSTARŠÍ ON:

Ne! On je to kluk. Já jsem se jen chtěl podívat, jak to tady vypadá. Hezky...

všimne Vlasty, která právě odchází, a pokračuje hlasitěji, spíš k ní

Kluci jsou hrozní. Já bych jim nevěřil!

Učitelka je překvapeně zaujatá a prostřední On, který to vše sledoval, se nám na chvíli ztratí za sloupkem, aby se pak na jeho místě objevilo... prázdno, ovšem nezmizel v důsledku změny „minulosti“, jak by mělo diváka napadnout, ale rozhodl se odejít skrz šatny (kovové klece) pryč... takže o kus dál chce do jedné klece vstoupit – dveře jsou však zamčené a On narazí, až to školou zahřmí...

Rána do železných mříží v šatnách.

...nejstarší On i učitelka ztuhnou a On hned běží, aby tam byl první

UČITELKA:

Já mám kluky ráda, (tiše, upřímně)

chvíli váhá, ale neslyší žádný křik ani pláč, tak vzápětí pospíchá za svými povinnostmi.

Ulice ve městě (1995)

Starší Onové sedí na lavičce a rozhlíží se, nejmladší stojí před nimi a tváří se odmítavě.

(na ulici je čilý ruch, naproti RESTAURACE se zahrádkou plnou lidí, včetně dětí, které se honí a kdosi jim nadává, ať se uklidní, za oknem smutně kouká ven důchodkyně, domy jsou oprýskané, ale obchodů je v nich spousta, od potravin přes drogerii po knihkupectví a železářství)

PROSTŘEDNÍ ON:

On tam balil Vaňkovou!

NEJSTARŠÍ ON:

Balil... (takový nepřiměřený výraz)

NEJMLADŠÍ ON:

Fakt?

NEJSTARŠÍ ON:

Ne!

PROSTŘEDNÍ ON:

Jsem tam byl! Tyhle oči to viděly!

NEJMLADŠÍ ON:

A to skončím jako vy dva? (neradostně)

a prostřední se podívá na nejstaršího

PROSTŘEDNÍ ON:

Ne. ... Doufám.

NEJSTARŠÍ ON:

Jsme jeho budoucnost.

PROSTŘEDNÍ ON:

Ne...

vtří odmítavě hlavou

Máte ještě ten byl? Měli jsme... Ne?

na nejmladšího a pak na oba; nejmladší zprvu nechápe, ale nejstarší se rozpomíná, pak oběma dochází smysl té otázky – a nejmladší (svým výrazem) protestuje.

Chodby ve vile (1995)

Nejmladší On následuje odcházejícího otce.

OTEC:

A kdo ti to řekl?

NEJMLADŠÍ ON:

No... Mluvili jste o tom?

OTEC:

S tebou???

NEJMLADŠÍ ON:

Odkud bych to asi věděl..?

Otec zavrtí nedůvěřivě hlavou a nejmladší On jako by měl radost, jenže otec najednou změní výraz i názor, a to už jsou dole, otec sahá na věšáček pro klíč a hází jej synovi.

OTEC:

Tak můžeš tam uklidit. Ale nezapal to...

Kuchyně s jídelnou ve vile (1995)

Nejmladší On si bere z ledničky jídlo, celou paštiku, kus sýra a několik rohlíků, a při odchodu se míjí s matkou, která na tu porci zírá.

MATKA:

Máš hlad? ... A co ti vlastně chtěli?

NEJMLADŠÍ ON:

Že mám poslouchat rodiče. (úsměv)

Zahradní domek (1995)

Je tu bordel a oba návratové moduly, starší Onové to upravují do stavu, aby si mohli sednout, vchází nejmladší a dává klíče (blíže stojícímu) prostřednímu, nejstarší chce protestovat, ale pustí to z hlavy.

PROSTŘEDNÍ ON:
Nepřijdou sem vaši?

NEJSTARŠÍ ON:
Naši.

NEJMLADŠÍ ON:
*Moji! (důrazně) Jsou někde na lovu. Peněz.
U mě nebyli snad půl roku. A tady asi nikdy.*

NEJSTARŠÍ ON:
Za mnou chodili! ... Občas...

ustupuje překvapeným výrazům těch dvou

PROSTŘEDNÍ ON:
Peníze budeš potřebovat.

NEJSTARŠÍ ON:
Já ne! Já mám! (vesele)

vytáhne z batohu svazek bankovek

NEJMLADŠÍ ON:
Dobrá! (obdivně)

PROSTŘEDNÍ ON:
Na co?

ale nejstarší On vytahuje a hází na stůl
druhý a třetí a čtvrtý svazek bankovek

Dobrá. (závistivě)

NEJSTARŠÍ ON:
*A doklady mám taky vymyšlený...
(dialog pokračuje v novém obraze)*

Městská periferie (1995)

Vidíme jeho **představu**, kdy skupina zanedbaných bezdomovců sedí hezky u ohně (kolem různá veteš na spaní, hrnky, oděvy atd.), nejstarší On k nim přichází a oni po pár jeho slovech vytáhnou z kapes občanky a dávají mu vybrat, On si vybere, dá jim pár bankovek a oni děkují, div se mu neklaní...

(pokračování dialogu z minulého obrazu)

NEJSTARŠÍ ON: (m.o.)
Protože... Asi tady zůstanu.

PROSTŘEDNÍ ON: (m.o.)

To nejde...

NEJSTARŠÍ ON: (m.o.)

Všechno jde. I logický paradoxy. Když se chce.

PROSTŘEDNÍ ON: (m.o.)

To nejde...

Zahradní domek (1995)

A jsme zpátky v realitě.

PROSTŘEDNÍ ON:

Jsme tady snad kvůli němu... Musíš si ji vzít!

na nejmladšího, kterého však právě cosi napadlo a je tím cele zaujatý

NEJMLADŠÍ ON:

Tak si ji vem sám. (směje se)

a přechází k návratovým modulům, co tu leží vedle sebe, jeden přísně technický, hladké, kovově lesklé plochy a nic víc, zatímco druhý má knoflíky a výčnělky a broušené plochy, prostě je nápadně propracovanější.

Jak to vlastně funguje?

NEJSTARŠÍ ON:

To není pro děti!

bere svůj, a totéž hned i prostřední On

I když tohle... JE spíš dětská hračka.

posměšně k modulu prostředního

PROSTŘEDNÍ ON:

To je dokonalá práce! (dotčeně)

NEJMLADŠÍ ON:

Tenhle vypadá lepší. Mnohem víc funkcí.

PROSTŘEDNÍ ON:

Zbytečných. K ničemu. Vezmeš... naskenuje tě to a letíš. Hotovo. Všechno je tam nastavený. I časovej posun to respektuje.

předvádí nejstaršímu klady svého díla

NEJSTARŠÍ ON:

Jo. Ale profesionální práce vypadá jinak...

zvedá svůj přístroj

PROSTŘEDNÍ ON:

To samý! Naskenuje si tě to...

kouká na ten druhý a ukazuje, kde to našel

...akorát pár zbytečných nesmyslů navíc.

NEJSTARŠÍ ON:

Můžu změnit cílovej čas. Nebo místo...

PROSTŘEDNÍ ON:

Nevím na co?!

NEJSTARŠÍ ON:

Když nevíš, tak se zeptej...

odkládá svůj přístroj a bere si (tam někde nějaký) kus papíru; tužku má u sebe

PROSTŘEDNÍ ON:

Potřebuješ se vrátit. Všechno ostatní je zbytečný. Do cirkusu, možná, to jo...

NEJSTARŠÍ ON:

Dobře, kvantový tunel máš otevřený, jenomže zapomínáš na Heisenbergův princip neurčitosti, protože podívej se...

jde kreslit a prostřední se dívá, oba přístroje jsou odložené – a nejmladší popadne ten staršího, dá prsty na vyznačenou pozici – a oni dva stačí jen vzhlednout, jak se vytrácí...

NEJMLADŠÍ ON:

C'est la vie. (mává)

NEJSTARŠÍ ON:

To je takhle rychlý..? (překvapeně)

a vzápětí se rozpouštějí také (i druhý modul, samozřejmě), jen papír se snáší k zemi, v rohu v okně se chvěje pavučina a listí se vlní na stromech, pak praskne okenní tabulka – a je tam naprostý klid...

Vila, dětský pokoj-pracovna (2030)

Nejmladší On se objeví tam, odkud se nejstarší On vytratil. V rukou drží návratový přístroj a prohlíží si (svůj) pokoj – a líbí se mu, takhle futuristicky (pro něj) vybavený, a jde narovnat (přesunout) virtuální monitor, co je stále zapnutý (modul proto odloží), jenže to nejde – a On je tím zaskočený...

...když uslyší zvenčí hlasy, především jeden, velmi hlasitý a protivný, tak vyhlédne ven...

Zahrada u vily (2030)

...kde Vlasta (zestárlá) pobíhá mezi policisty v plné výstroji, v helmách s ochrannými brýlemi, kteří ji brání v přístupu k domu, a ona se zastaví těsně u jednoho z nich a nadává

VLASTA +35:

Co si to dovoluujete, vůbec!? Jak, jako nemůžu?! Slyšíš, policajto?! To si vyřídíte s tím debilem! Já tam bydlím! To je můj barák!

ječí, ale on je jako skála – a pak se pohne, sundá si brýle a odkryje tvář s výraznými dioptrickými brýlemi, rudými rty a ofinou – opět mírnější přednášející, již poznáme za chvíli, teď zestárlá k šedesátce, ale do důchodu daleko a nějak se člověk žít musí

PŘEDNÁŠEJÍCÍ MÍRNĚJŠÍ-POLICISTKA:

Pomáhat a chránit. ... Musím. ... Bohužel...

přívětivě krčí rameny, aby si nato zakryla tvář a znovu stála jako skála...

...zatímco Vlasta zírá, pak si na ni sáhne, aby se přesvědčila, že to není přelud, a strčí do ní a ještě víc, ale nakonec jen zakrouťí hlavou a s huderlákem jde stranou, kde u zavazadel stojí a čeká na ni asistentka.

VLASTA +35:

Já nepotřebuju pomáhat. ... Já si ho zabiju sama, kreténa! ... Jestli ještě žije...

Vila, dětský pokoj-pracovna (2030)

Nejmladší On našel brašnu, kam strčí modul a jde ven – jenže dveře nemají kliku, bezradně se o ně tedy opře – a ony se otevrou.

Ulice před vilou (2030)

Vlasta s asistentkou odcházejí, asistentka má dvě igelitky a Vlasta jednu a na zádech batůžek, obě jsou však zjevně přetížené a po pár krocích zastavují a Vlasta nadává...

...což se děje vedle auta s agenty-střelci, od něhož kus dál stojí další, se střelci-agenty, které, jedny jako druhé, ten obraz pobaví, ač na začátku byli všichni velmi nerudní.

Za vilou, u zadního východu (2030)

Nejmladší On vystrčí hlavu ze zadních dveří – a vzduch je čistý, tak popoběhne k nejbližšímu úkrytu, k dalšímu a ještě jinému (keř, strom, sloupek, tyčka, ...) až dospěje k plotu (zídce) a přes ni zdrhá ven – zatímco policisté si v hloučku cosi povídají.

Ulice před vilou (2030)

Nejmladší On skáče na ulici, do bezpečí...

...vedle auta s agenty, kteří jej, samozřejmě, zpozorují a lezou ven a gesty se navzájem domlouvají, co teď, přičemž jeden vousatý a jeden holohlavý kamsi volají pomocí aparátu mezi palcem a ukazovákem, zády k sobě...

...a On raději nenápadně mizí – jenže oni jdou za ním – tak přidává – a oni to samé.

Kuchyně s jídelnou ve vile (1995)

Matka si z ledničky (na dvířkách má fixou napsáno: NEŽER TOLIK!) bere (malý bílý) jogurt ...

...a sedí u stolu a jogurt labužnický vychutnává, když vedle má položenou müsli tyčku, na kterou se jen dívá, nebo ji možná vezme do ruky a maličko si s ní pohraje, než ji odloží zpět, stále zavřenou; zpět do skříňky v lince.

Městské ulice (2030)

Nejmladší On sbíhá po schodech a dole zahne do boční ulice a plnou rychlostí zdrhá...

...pronásledovatelé jsou na tom ale fyzicky mnohem lépe, takže jej brzy doběhnou a zpomalí na jeho rychlost...

...což Jej překvapí, zastaví a vydýchává se, došly mu síly...

...a oni to samé, jen tak se rozhlíží, a když pohne, jdou za ním, a když zpomalí a zrychlí a zpomalí, oni to samé, což Jej pobaví...

...jsou v centru, asi široká pěší zóna a On se rozhlíží po „neznámých známých místech“, jako by své pronásledovatele úplně pustil z hlavy, a oni se také rozptýlili, poblíž mu jsou vždy jen dva, od každé party jeden, a ostatní se tváří, jako by tam byli náhodou...

(lidí jen málo, chodí sami a obloukem se obcházejí, oči na mobilech, někdo má i virtuální brýle, žádné děti, jen za oknem jedno smutně kouká ven, domy opravené, ale obchody zavřené, nebo nabízející veteš, známý nápis RESTAURACE je celý omšelý, výloha pod ním ale září polepy KEBAB a ve skle je díra, ze které přívětivě vyhlíží zákazníci usměvavá hlava; opodál přijíždí dodávka MOBILNÍ ODBĚROVÉ MÍSTO a kdo si jí všimne, prchá, ze zadních dveří vyskakují policisté v plné výstroji, lovit kolemjdoucí, někdo se v klidu prokáže jakousi kartičkou, ostatní ale protestují a jeden musí být dokonce k dobrovolnému testu odveden za použití hmatů a chvatů sebeobrany, k bílému plášti s plastovým štítem na obličeji, který z dodávky vystoupil opodál jako poslední)

...nejmladší On náhle vidí z toho místo zdrhat do vedlejší ulice vzdáleně povědomou tvář a nemůže se zbavit dojmu, že to je soused z lavice, jen o pětatřicet let starší a notně omlácený životem, přiočilý a vrásčitý, rozcuhaný a ušmudlaný, ovšem s úsměvem na tváři a zapálenou cigaretou (ukrytou) v dlani, tak vykročí za ním...

...a když soused z lavice vchází do domu vyrazí dovnitř, za ním, a prudce za sebou (za nimi) zabouchne dveře.

Domovní chodba (2030)

Nejmladší On se snaží dveře zajistit, jenže nemají kliku, tak se vyčítavě podívá na souseda z lavice, který si ale není jistý, jestli vidí přelud nebo skutečnost...

...a za dveřmi se ozývají (dobývají) dorazivší agenti, dveře však zůstanou zavřené, což nejmladší On vítá přívětivým pohledem na souseda z lavice...

...který stále nic nechápe a raději vykročí po schodech nahoru – a nejmladší On jde za ním, což souseda zaskočí.

SOUSED Z LAVICE +35:

Kam jdeme?

vyzvídá spiklenecky, ale než se dočká odpovědi, ve dveřích to klapne a otevrou se (neboť agenti mají k dispozici různé šikovní nástroje a techniky a technologie), takže oba přidají – a ti dole to samé, tedy jen dva z nich, zbývající zůstávají dole a venku.

Kuchyně s jídelnou ve vile (1995)

Matka stojí u otevřené ledničky a kouká do ní, jen kouká... než ji smutně zavře...

...a otevírá skříňku, kde je (plná) krabice müsli tyček, a zavře ji, znovu otevře, zakroutí hlavou a opět ji zavře...

Za dveřmi bytu souseda z lavice (2030)

Nejmladší On se sousedem z lavice vběhl
do bytu a rychle zatahují starobylou dveřní
zarážku, načež pronásledovatelé dveřmi
(umírněně a marně) lomcují – a soused z
lavice pobaveně zírá.

HLASY AGENTŮ: (m.o.)

*Otevři! Jménem zákona otevři ty posraný
dveře! (šepot a křik najednou)*

Nejmladší On je ignoruje, soused z lavice je
však družnější a škvírou odpovídá:

SOUSED Z LAVICE +35:

Já nemůžu. Von to zaháknul.

NEJMLADŠÍ ON:

Karle..?

zkusmo osloví svého bývalého kamaráda,
který překvapením strne – a pak se škvírou
svěřuje těm venku

SOUSED Z LAVICE +35:

Von mě zná!

Kuchyně s jídelnou ve vile (1995)

Matka opět kouká do ledničky s velmi, velmi zamyšleným a ustaraným výrazem...

...ledničku zavře, sedne si ke stolu a otevře si noviny, co měla v ruce a které už známe, referující o Daytonské úmluvě a konci války v Bosně, ale nechte je a kouká zamyšleně kamsi do prázdna.

V bytě souseda z lavice (2030)

Je tam bordel – a to je asi vše podstatné.

Nejmladší On si chce sednout, soused z lavice ale židli nejdřív utře hadrem, co se tam někde válel, a On si dá batůžek na stůl a prohlíží si spolužáka, který se (téměř přátelsky) zasměje, zapálí si cigaretu a vytáhne z ledničky velké plastové pivo.

NEJMLADŠÍ ON:

Víš, kdo jsem?

Spolužák se cítí jako v Poště pro tebe.

SOUSED Z LAVICE +35:

Kdo seš? Nějakej můj syn?

NEJMLADŠÍ ON:

Ne, (smích) Ty máš syna? (údiv)

SOUSED Z LAVICE +35:

Dva. Ale neznám je. Všechno mi sebrala. A ještě jsem kvůli nim seděl. Ale voni za to nemůžou. Voni byli skvělý...

kouká na cigaretu a zasněně se usmívá...

...později nejmladší On hledí oknem ven, na dron, který jim „kouká“ přímo do okna, On se snaží ukrýt – a soused z lavice se směje.

SOUSED Z LAVICE +35:

To má termokameru. Ale voni jenom hlídaj, abysme... Něco...

NEJMLADŠÍ ON:

Kdo?

SOUSED Z LAVICE +35:

No voni. Policajti... (samozřejmě)

a nejmladší On si jej znovu prohlíží

NEJMLADŠÍ ON:

Fakt si mě nepamatuješ?

SOUSED Z LAVICE +35:

Z basy?

NEJMLADŠÍ ON:

Ze školy!

soused z lavice má v očích radost: Blázen!

Je na tom hůř než já! A rád to přijímá.

Seděli jsme spolu v lavici...

- Bušení do dveří -

Nejmladší On kouká ven, dron je na místě.

SOUSED Z LAVICE +35:

Oni taky? A cos jim udělal?

Poukáže na ty za dveřmi.

Nejmladší On přejde k ledničce na níž je (vybledle) napsáno: NEŽER TOLIK! a k tomu tužkou nadrápáno PIVA.

SOUSED Z LAVICE +35:

To je mys-ti-fikce,

vyslovuje s obtížemi, leč pobaveně, a sám pak ledničku otevře, téměř prázdnou, jen jakási otevřená konzerva a velký sáček s tenkými párky (pivo už je venku) – ale nato přejde ke skříňce a otevře i tu – a předvádí balík plastových lahví s pivem.

SOUSED Z LAVICE +35:

Simsalabim! ... Hlady neumřeme.

Dětský pokoj ve vile (1995)

Matka s otcem nahlíží do synova pokoje,
otevřou skříňku, zvednou přikrývku a hroma-
du svršků – nikde není.

MATKA:

No fakt nevečeřel!

OTEC:

Třeba nemá hlad...

má jasno, ale matka kroutí hlavou, že to
není možné.

V bytě souseda z lavice (2030)

Nejmladší On hledí z okna, v ruce nakousnutý párek, oči zkalené pivem, dron je stále na svém místě a na stole stojí několik plastových lahví, většinou už bez piva, a také návratový modul, nad kterým soused z lavice kroutí hlavou.

Policejní služebna (2030)

Dva policisté před mnoha monitory se soustředí na jeden, s termo-obrazem toho bytu.

PRVNÍ POLICISTA:

Co tam furt hledáš?

DRUHÝ POLICISTA:

No právě..(?)

nechápe; prostě nad tím nemá vládu.

V autě agentů (2030)

Agenti-střelci sledují v palubní desce stejný obraz – a ovládají (změnění) úhel pohledu.

V bytě souseda z lavice (2030)

Spolužák zvedá hlavu, aby se na něco zepítl, ale vzdá to a sahá pro pivo, ale všechny jsou prázdné, tak se zvedá pro další...

...nejmladší On zachmuřeně vyhlíží oknem ven – a dovnitř – a ven – a dovnitř, a vezme ze stolu návratový modul

SOUSED Z LAVICE +35:

Ty nejseš špatnej... (starostlivě)

Zahrada u vily (1995)

Oba rodičové hledají syna, ale zjevně vůbec netuší, kam jít, tak bezradně vyhlédnou na ulici a paké bloumají zahradou – až u zahradního domku cosi zaslechnou a zbystří...

OTEC:

Měli jsme mít ještě jedno. ... Já jsem to říkal!

MATKA:

Ale co když se mu něco stalo?!?

OTEC:

Nebud' hysterická.

MATKA:

Nejsem! (přeskočí jí hlas)

OTEC:

Třeba... někam šel...

V zahradním domku (1995)

Uvnitř je vše, jako když nejmladší On zmizel – ale tu se vzduch zavlní a On se opět zhmotní na svém místě – a nato se objeví i oba starší, již ale vůbec netuší, co se stalo; pro ně totiž pokračuje, co bylo předtím, a protože nejmladší On drží návratový modul nejstarší, jakmile se probere, vyráží k němu.

PROSTŘEDNÍ ON:

Nesahej na to!

NEJSTARŠÍ ON:

Ty na to nesahej!

bere svůj přístroj prostřednímu...

...a to už skrz prasklé okno nahlíží rodiče.

U vchodu do bytu souseda z lavice (2030)

Soused z lavice otevírá vstupní dveře, za kterými chodí po schodech „nenápadně“ jeden agent nahoru a druhý dolů.

SOUSED Z LAVICE +35:

Co jste mu udělali?! (vyčítavě)

Oni se zastaví a jeden se překvapeně škrábe za levým a druhý za pravým uchem.

No je pryč! (plačtivě) Von byl jako můj syn, takovej...

V zahradním domku (1995)

Matka vbíhá dovnitř, otec vchází za ní.

MATKA:

Kdes byl?! Oni tě unesli? ... Co tady děláte?

kryje syna za sebou a drtí ty dva pohledem.

NEJMLADŠÍ ON:

Á-hoj. (smích) Né, vůbec. Voni mě to... Jsem rád tady, zase, zpátky. (přeskočí)

OTEC:

Tys pil?! Víš, kolik ti je?! ... Kolik mu je..(?)

MATKA:

Nech ho. (←přísně...vládně→) Snad může mít nějaký tajemství...

položí na syna ruku a dokonce i na ty dva chlapy se najednou téměř usměje, a otec rád přijímá, že je to za nimi, rozhlíží se novými očima a v hlavě mu zraje představa, jak by se ty prostory daly šikovně využít

OTEC:

Tady to není špatný...

NEJSTARŠÍ ON:

Kam budeme chodit kouřit?

zbystří, neboť mu dochází, co ta slova znamenají pro jeho minulou budoucnost – změna je však hotová a v jejím důsledku se On náhle proměňuje a vypadá lépe a zdravěji, když nekouřil, i vousů má méně.

MATKA:

Vy kouříte?

NEJSTARŠÍ ON:

Ne? Proč?

Promne si tvář, udiven takovou otázkou – a matka se rovněž tváří, jako by sama nechápala, co jí to vyšlo z úst a proč

(neboť pro něj i všechny ostatní je současný stav daný, takže nikdo změnu nepostřehne – prostě je to tak, jak to bylo vždycky).

Byt půjčený od rodičů (1995)

Je téměř prázdný, jen nejnnutnější vybavení, dvě postele, jedna ledabyle rozhozená, druhá upravená, stůl, dvě židle, skříň, všechno solidní, žádná veteš, ale... i tak působí prázdně a studeně – a jsou tu všichni Onové, nejstarší veselý, prostřední ne a nejmladší je spíš nazlobený.

NEJMLADŠÍ ON:

Mám vás pozvat k nám. Říkala máma.

PROSTŘEDNÍ ON:

Ty tady chceš vážně zůstat. (podezíravě)

NEJSTARŠÍ ON:

To se hodí. Ty se chceš vážně vrátit?

Školní tělocvična (1995)

Hala plná pubertálních studentů, znuděné a kysele otrávené ksichty, ale dosti jich je i nadšených, rozzářených a plně čímsi zaujatých, například významnými pohledy mezi očima a očkama, oboustranných i bez odezvy, děvčat je však jen málo, takže častější je prostý smích, strnulé zírání, prohlížení nehtů a rovnání vlasů a pošťuchování a provokace a dohadování se a domlouvání. Všichni mají sešit nebo jen list papíru či bloček, neboť dostali instrukci, že si budou dělat zápisky, tak si to, poslušně, vzali s sebou.

Šatny u školní tělocvičny (1995)

V šatně uzpůsobené pro tuto příležitost, takže navíc s věšákem, stolkem a jednou židlí, stojí dvě mladé ženy; na pohled spíš ještě studentky, obě dokonale oblečené a upravené, tedy v rámci tehdejších možností, obě velmi sebevědomé – a velmi rozhořčené.

Škola totiž přijala výzvu poučit své studenty, jak se mají (správně) chovat (k ženám), ale naše paní učitelka se špatně dohodla s kolegyní a přednášku objednaly obě, každá jinou, takže jsou tyto dvě tam, kde měla být jen jedna, a jsou z toho rozhozené.

Obě dívky níže jsou tady krátce po studiích, ale už jsme je viděli, jednu dvakrát, proto musí stále držet svůj vzhled, tedy „ostřejší“ třeba černá sukně, červený svetřík a boty na vysokém podpatku, „mírnější“ výrazné brýle, rudé rty a rovné vlasy vpředu na ofinu. Třeba.

PŘEDNÁŠEJÍCÍ OSTŘEJŠÍ:

Nechápu. Si z nás dělaj prdel, snad!

PŘEDNÁŠEJÍCÍ MÍRNĚJŠÍ:

To je tvoje?

bere ze stolku leták s titulem 'Normální je nesahat', a když ostřejší přikývne, dodá:

Mně to nazvali 'Dívej se správným směrem'.

PŘEDNÁŠEJÍCÍ OSTŘEJŠÍ:

...že nám nemaj čumět na kozy..? (smích)

PŘEDNÁŠEJÍCÍ MÍRNĚJŠÍ:

Ale tebe bych tady nečekala.

PŘEDNÁŠEJÍCÍ OSTŘEJŠÍ:

Pozvou dvě přednášky! Fakt vygumovaný!

kroutí hlavou, než jí dojde slyšené

Proč ne?

PŘEDNÁŠEJÍCÍ MÍRNĚJŠÍ:

Tak ve škole's byla taková... Spíš někde na ministerstvu... bych tě čekala.

PŘEDNÁŠEJÍCÍ OSTŘEJŠÍ:

To já taky. A jsem tady...

Vchází paní učitelka a mladé ženy na ni hledí jako saně; tedy draci, ne ty na sněh.

UČITELKA:

Já se moc omlouvám a chtěla jsem, protože to je asi teď jediná možnost, jestli byste...

PŘEDNÁŠEJÍCÍ OSTŘEJŠÍ:

To je úroveň!

Školní tělocvična (1995)

Mládež je hlučnější a živější než předtím. Vpředu se pan ředitel radí se dvěma učitkami, další dvě kantorky jsou mezi žáky...

...a poblíž basketbalového koše sedí jádro celé scény, nejmladší On, jeho soused z lavice a další kluk, kteří trhají ze sešitu listy a válí z nich kuličky, jimiž se trefují do koše...

...přichází učitelka, za ní obě mladé přednášející, a hluk zesílí...

UČITELKA:

Prosím o klid.

žádá, s minimální odezvou

ŘEDITEL:

Tak тихо tady bude!

zastane se jí hláskem, který vzbudí veselí, tak raději odchází, a paní učitelka mluví bez ohledu na hluk, ale my si všímáme těch kluků, co si žvanění vpředu téměř nevšímají:

NEJMLADŠÍ ON:

Ty chceš mít děti?

(má v hlavě zážitek z daleké budoucnosti)

SOUSED Z LAVICE:

S tebou?

NEJMLADŠÍ ON:

Taky řešení... Nebo psa. Z útulku. Radši...

SOUSED Z LAVICE:

Ty máš dost...

balil kuličky a hází – a trefuje Vlastu, která tam sedí s kamarádkou a myslí, že to byl On, a směje se na něj s kuličkou v ruce

Jak se na tebe tlemí...

NEJMLADŠÍ ON:

Je divná... (váhavě)

a vpředu zatím probíhá toto:

UČITELKA: (většinou m.o.)

Takže jsme dostali za úkol vás takhle nějak poučit o vztazích, jak fungují a jak také nemají fungovat, protože v tomto ohledu je stále co zlepšovat, takže ano, vítám tady dvě naše milé slečny, které k vám na to téma promluví, a protože máme zpoždění, za které se znovu moc omlouvám, tak nebudu zdr-

*žovat a doufám, že si z toho něco odnesete,
něco pozitivního, co vám bude nějak ve
vašem dalším životě ku prospěchu...*

předává slovo a obě přednášející popojdou
kupředu, jenže se nedohodly, která bude
mluvit první, ani která bude kde stát

PŘEDNÁŠEJÍCÍ MÍRNĚJŠÍ:

Já se taky omlouvám...

přetlačují se slovně i prostorově, když ne-
chce ustoupit ani ta mírnější, neboť přestože
jsou každá úplně jiná, touhu prosadit se mají
společnou – a mládež to pobaveně sleduje

PŘEDNÁŠEJÍCÍ OSTŘEJŠÍ:

*...za to, co nám provedli... (ironicky) Ale tak
se pojďme věnovat tomu, co vás některé už
možná pálí a začínáte se třeba ptát: Proč
musím tohle snášet?*

PŘEDNÁŠEJÍCÍ MÍRNĚJŠÍ:

A musím tohle vůbec snášet?

PŘEDNÁŠEJÍCÍ OSTŘEJŠÍ:

*Takže ne a ne, rozhodně nemusíte snášet
nic, co snášet nechcete! Je to vaše právo!*

Stojí vítězoslavně a mírnější se už stahuje.

*Protože jsem si jistá, že není mezi námi tady
ani jediná, která by to nezažila, ten pocit ta-
kového jako ponížení, nebo poškození, na-
padení, zneuctění a tak dál...*

Rozhlíží se – právě, když Vlasta hází kuličku
pobaveně zpátky a čeká z Jeho strany také
úsmev, jenže On se mračí a zlobí, že jim
kazí hru, když hází tak nápadně

PŘEDNÁŠEJÍCÍ OSTŘEJŠÍ:

Ty!

ukáže na Něj

Pojď sem!

ukáže před sebe na zem

NEJMLADŠÍ ON:

Nejdu.

PŘEDNÁŠEJÍCÍ OSTŘEJŠÍ:

Pojď sem!!!

NEJMLADŠÍ ON:

Proč?

PŘEDNÁŠEJÍCÍ OSTŘEJŠÍ:

Všichni se podívejte. Má strach sem jít. Ano, teď se tam zbaběle schovává. (výsměch)

PŘEDNÁŠEJÍCÍ MÍRNĚJŠÍ:

Nech ho, (tiše)

PŘEDNÁŠEJÍCÍ OSTŘEJŠÍ:

Jak nech ho!?! (velmi hlasitě)

obráť se na Vlastu

Milá zlatá, dej si na něj moc velkej pozor!

a tiše ke své kolegyni

Sleduj, jak mě poslouchají...

neboť změna opravdu zásadní, všichni kluci
zírají, huby dokořán otevřené...

...a Vlasta sice vypadá, že by se Jej snad i
ráda zastala, jenže... na druhou stranu... vž-
dyť ta holka má vlastně pravdu!

Kuchyně s jídelnou ve vile (1995)

Matka si u stolku krájí jablko a pojídá je,
hezky pomalu, s požitkem...

...vejde nejmladší On, sáhne třikrát do
ledničky a s plnou náručí odchází (půlkilový
jogurt, bageta, sáček sýra a klobása), zatím-
co matka na to znechuceně zírá

MATKA:

Máš hlad?

NEJMLADŠÍ ON:

Ani ne.

MATKA:

A co ti dva? Tamti. Pozvals je?

NEJMLADŠÍ ON:

*Měli jsme dneska takovou přednášku. Zají-
mavou... (ironicky) Zkuste to taky!*

matka zamyšleně žvýká jádérko z jablka

Pár holek, co jim huba jede, a máte parádní kšeft. Vy byste na to byli skvělí...

MATKA:

A přijdou? ... To řekni tátovi, tu přednášku...

Ulice před školou (1995)

Všichni Onové sedí na lavičce, nejmladší až na kraji, proti nim, mračí a straní se – a pak za jejich zády uvidí (mladinkou) asistentku, a není to špatný pohled, tak ji sleduje.

NEJMLADŠÍ ON:

Já myslím, že jste mi zkazili mládí.

NEJSTARŠÍ ON:

My? On... to zkoušel.

PROSTŘEDNÍ ON:

Ještě máš šanci... (povzbudivě)

NEJSTARŠÍ ON:

Znáš moje manželský zkušenosti. (varovně)

PROSTŘEDNÍ ON:

Na něčem jsme se dohodli..!

NEJSTARŠÍ ON:

A bráním mu? ... Bráním ti..?

na nejmladšího, a to už kolem prochází asistentka a oba starší se na ni také zadívají, kam to kouká nejmladší, a ona je tím trojzájmem zaskočená... a pobavená, usmívá se... a nejmladší ji dál okouzleně sleduje, už zády ke svým dvěma starším já

NEJMLADŠÍ ON:

Zamiloval jsem se. Na tu vaši Vlastu kašlu...

oznamuje jim (zády) a ona se ještě obrácená dozadu dívá... jak se oba starší Onové (za nejmladším) ztrácejí; chtěli cosi říct, ale nestihli to, jelikož nejmladší právě změnil (rozhodnutím) svou budoucnost – a v té se nevrátí – a ona zvedá ruku, aby ukázala, co se stalo...

...což nejmladší bere jako pozdrav a také jí
zamává – a pokračuje ke svým dvěma
(zmizelým) starším já

NEJMLADŠÍ ON:

*...ale ten stroj času, to bysme asi mohli udě-
lat. Společně. Já jsem taky docela bedna...*

řekne a obrátí se zpět ke svým starším já...

...právě, když se ti znovu objevili (stroj času
bude a budoucnost se opět změnila – ovšem
ti dva vypadají opět (úplně) jinak, nejstarší
by mohl mít výstřední oděv a prostřední na
očích tmavé brýle, například...

...ona nic nechápe a ještě se dvakrát, třikrát
zmateně ohlíží...

...starší Onové se nejmladšímu zdají divní,
ale neví, čím (protože tak přece vypadali vž-
dycky), a oni pokračují v hovoru, jen... jinak

PROSTŘEDNÍ ON:

Ženatej...

hloubá nespokojeně, odmítavě

NEJSTARŠÍ ON:

*Ale s Monikou, to jsem asi opravdu chtěl,
jenže... (zasněně)*

PROSTŘEDNÍ ON:

*Hele, detaily vynech. Já taky... Skvělý, ale...
Nic moc... Protože vona...*

NEJSTARŠÍ ON:

Nic mi neříkej...

NEJMLADŠÍ ON:

A co Vlasta? (skočí jim do řeči)

PROSTŘEDNÍ I NEJSTARŠÍ ON:

Jaká?

koukají nechápavě – a jemu to dochází

NEJMLADŠÍ ON:

*Nojo, vlastně... Vy ji neznáte, když... Ale
proč jste se sem teda vrátili?*

PROSTŘEDNÍ ON:

No proč asi?! (jasně – i když vlastně neví)

NEJMLADŠÍ ON:

Nemáš nový brejle? (neměl žádné)

PROSTŘEDNÍ ON:

Za tebou, přece! (odhaduje...)

NEJSTARŠÍ ON:

A podívat se na maminku. Když nás teda chce vidět... (směje se)

A nejmladší On se škaredí jako na začátku.

Obývací pokoj ve vile (1995)

Starší Onové na návštěvě usedají ke stolu s rodiči a nejmladším Onem, a matka nalévá kávu a obrací se k nejstaršímu:

MATKA:

Asi jsem přeslechla vaše jméno...

NEJSTARŠÍ ON:

Tomáš H...

zarazí se a další dva Onové vytřeští oči, neboť to jméno je společné jim všem, a nejstarší se to honem snaží napravit

Ne, to nejsem já, Tomáš je tady váš kluk, velice šikovnej, ale já se jmenuju úplně jinak

hledá v kapse nově nabytou občanku

...Jaroslav Malošík...

přečte a strká ji matce do ruky, aby se mohla přesvědčit, že říká pravdu, a ona nejistě nahlédne, vrátí a obrátí se na prostředního

PROSTŘEDNÍ ON:

Já jsem ji nechal doma, asi ...

předbíhá otázku...

(dialog pokračuje v novém obraze)

Městská periferie (1995)

Nové občanky získali jinak než v představě, chybí bezdomovecké propriety, jen ohniště souhlasí, u něhož sedí tři malí, do sněda špinaví kluci, co se pokoušejí rozdělat oheň...

...nejstarší On se zarazí a váhá, ale kluci si jej už všimli, tak jde dál...

...oheň plápolá, On kouká do plamenů, dva kluci tahají cigarety a třetí chybí, nabízejí mu, On odmítá, tak si zapalují sami...

...povídají si a kouří už všichni tři...

...přibíhá třetí kluk a má doklady ze dvou peněženek, ale stáhne ruku a nastaví druhou, pro peníze...

...nejstarší On předává svazek bankovek, ale nedostává, co zaplatil, protože kluci se smíchem zdrhají, On se pokouší je honit, ale brzy to vzdává...

...třetí kluk se zastaví a občanky mu hází...

...nejstarší On jde pro ně, jeden z kluků naznačí, jako chtěl jít také, On přidá – a kluci se řehtají a odcházejí...

...nejstarší On drží v ruce dvě občanky na jména Robert Machač a Jaroslav Malošík...

(pokračování dialogu z předchozího obrazu)

PROSTŘEDNÍ ON: (m.o.)

... ale jméno vám klidně řeknu, jestli chcete, protože... se jmenuju úplně normálně... To-máš... ne, to je jasný... já jsem... Robert... Robert Machač

NEJMLADŠÍ ON: (m.o.)

To bych chtěl taky, takový rodiče, co mi dají jméno Robert! (ironicky)

MATKA: (m.o.)

Nebud' drzej!

NEJSTARŠÍ ON: (m.o.)

Nech toho...

MATKA: (m.o.)

Jak jste vlastně přišli k našemu klukovi?

PROSTŘEDNÍ ON: (m.o.)

No jednou tak...

NEJSTARŠÍ ON: (m.o.)

...práci svoji, jednu... nám ukazoval...

PROSTŘEDNÍ ON: (m.o.)

...opravdu vynikající.

NEJMLADŠÍ ON: (m.o.)

Si dělaj prdel.

MATKA: (m.o.)

Jak to mluvíš?! ... Víš, co? Ty přines tu práci. Ať se podíváme.

NEJMLADŠÍ ON: (m.o.)

Na co?

MATKA: (m.o.)

A z kuchyně vodu mi přines! Děkuju!

Obývací pokoj ve vile (1995)

A jsme zpátky v realitě.

Nejmladší On je pryč, jinak vše jako předtím.

MATKA:

My jsme vás hlavně chtěli poznat, víte, protože ... Ono to není legrace, vychovat dítě.

Nejstarší On kývá souhlasně, prostřední od-
mítavě, a pak se vystřídají

OTEC:

Musíte v sobě najít tolik pochopení.

Onové se zarazí a pohlédnou na sebe.

MATKA:

A empatie.

OTEC:

Přesně.

MATKA:

Jen jsme vás chtěli poznat.

OTEC:

A odkud znáte moji ženu?

zeptá se nečekaně a všechny tím zaskočí...

...a nejstarší On náhle sahá do kapsy

NEJSTARŠÍ ON:

Bych málem zapomněl, jsem vám něco...

tahá novou PSYCHOTYČKU a dává ji otci,
který si prohlíží obal a matka se naklání, aby
se také podívala, a On nemá a gestem žádá
o pomoc prostředního, který jednu najde

PROSTŘEDNÍ ON:

Pro vás taky, samozřejmě...

OTEC:

Skoro jako ty... naše...

NEJSTARŠÍ ON:

Lepší!

MATKA:

Lepší než originál... (směje se)

a kouká na tu potravinu velmi... žárlivě

Výrobna tyček (asi 1995)

Müsli tyčky vyrábí pán skoro-na-koleně,
doma je lisuje a suší a balí, prostě téměř
stejně, jako jsme to viděli předtím, o něja-
kých třicet let později, jen je teď mnohem
mladší, jeho psycho-tyčky jsou obyčejné a
matka mu ukazuje ty, co dostala, a on se
tváří překvapeně, ale přívětivě:

VÝROBCE TYČEK:

*Jo. Dobrý. Přesně takhle nějak jsem si to
představoval. (vesele) Ale klidně. Jo. Může-
te. Já budu jenom rád, když budou trochu
víc vidět. Já jsem asi neviditelný... (smích)*

Na lavičce u školy (1995)

Prostřední a nejmladší Onové sedí na lavič-
ce. Prostřední si prohlíží svůj odraz v (sun-
daných) černých brýlích a nejmladší si pro-
hlíží jeho. Oba otráveně. Čekají na nejstarší-
ho, který vychází s učitelkou ze školy.

UČITELKA:

Ale vy nejste Tomášův děda...

NEJSTARŠÍ ON:

Ne,

pobaveně vrtí hlavou

Spíš příbuznej, takovej, vzdálenej, docela...

(tak nějak si povídají, což nemusíme slyšet)

NEJMLADŠÍ ON:

Blázen. Takhle nechci dopadnout.

Ale prostřední On zjevně nesouhlasí.

A tu k nim od školy přichází Vlasta

VLASTA:

Ahoj.

zdraví nejmladšího

NEJMLADŠÍ ON:

No nazdar, (odmítavě)

VLASTA:

...si trhni... (uraženě)

odchází – a prostřední za ní dlouze kouká...

PROSTŘEDNÍ ON:

Já si ji pamatuju..!

rozhodí vesele rukama, zatímco nejmladší

On složí ruce znechuceně do klína

Postupně všichni stárnou – ale postavy (herci) by mohli stárnout jen líčením, způsobem oblékání a úpravy zevnějšku; takže musí mít všichni stálejší vzhled, který se bude posouvat, kdy jeden převezme od staršího třeba účes, nechá se lehce zarůst, začne nosit košili místo trika, volné kalhoty místo těsných, a u starších analogicky

Školní vestibul (asi 1996)

V hale je nová výstava ředitelových obrázků, které tam právě vyvěsil (jeho ruka, jak sahá do nebe, drží skleněnou kuličku, hrabe se v hlíně, prosívá písek atd., až po závěrečnou, kde je schovaná v kapse u kalhot) a balí nářadí a ještě to pak se spokojeným výrazem všechno přejde pohledem.

Nejmladší On tudy prochází a opačným směrem jde Vlasta – a On ji zastaví.

VLASTA:

No? (opovrživě)

NEJMLADŠÍ ON:

Vidělas toho chlapa venku? Na lavičce...

VLASTA:

Ne.

(dialog pokračuje v následujícím obraze)

Lavička u školy (asi 1996)

Sedí tu jen prostřední On, jaksi posmutnělý, v ruce drží psycho-tyčku (nebo bonbóny) a čeká. Na Vlastu, která projde kolem, spolu s kamarádkou, aniž by o něj vůbec zavadily pohledem, a On se neodváží ani podívat, natož promluvit, ovšem sotva ty dvě projdou, hned se ohlíží a obě se začnou smát.

(pokračování dialogu z předchozího obrazu)

NEJMLADŠÍ ON: (m.o.)

Tam čeká na tebe.

VLASTA: (m.o.)

Proč by? Nějakej cizí chlap..?!

NEJMLADŠÍ ON: (m.o.)

Není cizí. A je hodnej. Ty seš divná...

Byt rodičů, pronajatý (asi 1996)

Prostřední On se spadlou bradou zle zírá na nejmladšího, který se mu právě přiznal, že o Ném s Vlastou mluvil.

PROSTŘEDNÍ ON:

Cože?! A proč!? Ty seš přece angrešt... zvadlej... (hrubě nadává) A co říkala..?

Školní chodba (asi 1996)

Vlasta přichází za nejmladším Onem.

VLASTA:

Hele, a mohl by mě připravit na přijímačky?

NEJMLADŠÍ ON:

A z čeho?

VLASTA:

Tak ze všeho. Asi. Nevim. Já to zjistím...

Byt učitelky (asi 1997)

Paní učitelka téměř leží v křesle, nohy na stoličce, hlava zakloněná a oči zavřené – a v televizi běží reportáž o záplavách z roku 2007, nějaké zachráněné koťátko...

...cvaknou dveře, ona otevře oči a ...už není uvolněná. Manžel nahlédne do pokoje, ale když ji uvidí, snad jen jedním okem pozdraví a zmizí ze dveří

UČITELKA:

Jak bylo?

ptá se, ale spíš proti své vůli, nedostává však ani odbytou odpověď...

...vchází manžel, na uších sluchátka, na-prosto, okázale a demonstrativně ji ignoruje, sedá si ke stolku a vybírá z časopisů, do kterého by se měl podívat, a učitelka to chvíli sleduje, než opět zakloní hlavu a zavře oči.

Městská ulice (asi 1997)

Nejmladší On potkává asistentku tak, že ona za ním na ulici sama přijde:

ASISTENTKA MLADÁ:

Tebe už jsem někde viděla. Nějaký halucinace, asi, tam byly... (smích)

NEJMLADŠÍ ON:

Jo? Ty taky nevypadáš špatně...

koktá s přihloupkým úsměvem a ona se tváří stejně. (Pozn.: Přihlouple znamená šťastně.)

Byt rodičů, pronajatý (asi 1997)

Nejmladší On celý rozzářený přivádí asistentku do bytu, kde starší Onové spokojeně pracují a který už nevypadá třičtvrtěprázdně, ale docela připomíná výzkumnou laboratoř, i když zdaleka ne takovou, jakou měli oba starší Onové kdysi, v budoucnosti.

NEJMLADŠÍ ON:

Tak jsme tady a očekáváme náročný úkoly.

Oni se na Něj podívají, pak na ni, na něj, na ni, střídavě jeden na ni a druhý na něj.

ASISTENTKA MLADÁ:

Prej děláte stroj času, (pokouší se smíchem rozbít trapné ticho)

Oni Jej probodnou vyčítavými pohledy a ona Jej polekaně chytí za ruku.

NEJMLADŠÍ ON:

Tak musel jsem ji na něco sbalit,

Ona svou ruku uvolní – a ti dva na něj pojednou hledí... překvapeně? obdivně?

ASISTENTKA MLADÁ:

Ty mi lžeš?

NEJMLADŠÍ ON:

Tobě ne! Jim... (šeptá tak, aby ho všichni slyšeli – a ona jej skoro miluje, zdá se)

A starší Onové (obdivně) zakroutí hlavami a mlčky se vrací ke své práci.

A naši rozjeli ty psychiatrický tyčky. ... Už se dívali a chráněný to není. Nechají nám prej tenhle byt zadarmo. Za ně. Ale budou prej chtít smlouvu. Že kdyby něco...

mluví, zatímco asistentka cvičeným okem objevila koště a hned se pouští do zametání – a nejmladší On ji obdivně sleduje

NEJSTARŠÍ ON:

Smlouva je základ státu. (vesele)

PROSTŘEDNÍ ON:

My něco platíme?

Byt učitelky (asi 1997)

Paní učitelka nervózně běhá bytem, zatímco její muž sedí v křesle a nechápavě ji sleduje.

UČITELKA:

Tak se odstěhuj! Když ti tak vadím!

MANŽEL UČITELKY:

Ještě něco hezkýho mi řekneš?

UČITELKA:

Dej mi pokoj.

MANŽEL UČITELKY:

Trochu fantazie.

UČITELKA:

Seš ubožák.

MANŽEL UČITELKY:

A ty učitelka. (posměšně)

UČITELKA:

Ve škole končím. A nemám tě ráda!

zastaví se před ním – a on kouká, jako by chtěl říct: No a co? Ale neřekne to...

...a o něco později slyší bouchnutí dveří – a jen se pousměje.

Ulice, vstup do vily (asi 1997)

Nejstarší On, celý zářící, vede učitelku k vile, ona váhá, On však jde rozhodně dál a nepři-pouští odpor ani námitky, ona tedy pokračuje za ním, za vstupní branku, na které vidíme zlatou cedulku: ŠANCE PRO VŠECHNY, nezisková organizace...

...a vzadu v zahradě končí přestavba zahradního domku na hernu, když domek zadní stěnou přiléhal k zídce (oplocení) a stavební úpravou vznikl vstup z ulice.

Úřad (asi 1997)

Nejstarší On stojí u pultíku v kanceláři, kde se občan dostává do (téměř) intimního kontaktu se státní správou. Předal vyplněný formulář a napjatě čeká, zatímco paní za pultíkem to znalecky projíždí očima.

ÚŘEDNICE PŘES POPELNICE:

Tohle jste ani nemusel... Ale tady vám chybí vyjádření vlastníka nemovitosti. ... A tady...

NEJSTARŠÍ ON:

Kvůli popelnici..?

ÚŘEDNICE PŘES POPELNICE:

No samozřejmě.

Hledí na něj jako na slepé střevo, ale pak si všimne podpisu a změny výraz

Vy se jmenujete jako kolega! Ale úplně stejně! Nejste příbuzní..?

skoro, jako by pro kolegu chtěla vedle do kanceláře zajít, nejstarší On však prudce natáhne ruku a žádost úřednici téměř vytrhne

To nějak uděláme, nevadí...

NEJSTARŠÍ ON:

Já to doplním!

Městská ulice (asi 1997)

Učitelka s nejstarším Onem jdou jako spořádaný pár z kavárny, ona má v ruce jeho (novou) občanku a zkoumá ji, maličko nedůvěřivě, zatímco On je nad věcí.

UČITELKA:

To se vážně dá koupit? ... Ale na co potřebuješ cizí občanku? ... Tys někoho zabil? ... Jáchym Tychym! ... Co to je za jméno?

NEJSTARŠÍ ON:

Nebo Tomáš Marný. To se mi vždycky líbilo. Jenomže to se moc nehodí pro ženskou...

UČITELKA:

Tychym...

zkouší, jak to zní, ale mnohem víc přemýšlí o tom, co řekl – a vypadá potěšená a dokonce svou radost ani neskrývá, ale než ji stačí výrazněji projevit, z jakéhosi podloubí, kolem něhož procházeli, se náhle vyloupnou tři do sněda špinavé malé děti, narazí do nich a seberou jim tašku, učitelku stihnou dokonce i lehce prošacovat, takže když se po chvíli seberou, jsou (oba) o peněženku lehčí.

Nenadávají ale, ani je nepronásledují, jen se za tou smečkou nechápavě dívají – a pak se podívají na sebe, smutně, ale cosi jako by je (oba) napadlo. Cosi pozitivního, kupodivu.

UČITELKA:

Mně se stejně víc líbí Tomáš...

Kancelář agentury ve městě (asi 1997)

Honosný kancelářský dům, u vstupu firemní tabulky a štítky – a jedním z nejvýraznějších je: ŠANCE PRO VŠECHNY, co jsme (v horším provedení) viděli na vstupu do vily...

...u okna stojí učitelka s telefonem na uchu, unavená, ale klidná, postupně jí výraz tuhne

UČITELKA:

Ano... Aha... takže... to ale... Á-ha... No, ale... Aha, tak... no... tak určitě, ano...

mluví váhavě a nešťatně, pak telefon pokládá – a hned zase volá sama

*Ahoj. Tak budu dělat brožurky... (otráveně)
... No já vím, ale... Mám tomu prej dát nějaký příběh... (znehuceně) Občanku? Ty nemáš občanku? (otráveně, ale jinak) Je to prej výzva... (tak jedině snad někam utéct)*

Byt rodičů, pronajatý (asi 1997)

Nejstarší On promlouvá ke svým dvěma veselým já-kolegům, kteří tam oba jsou se svými (studujícími) přítelkyněmi, tedy asi-

stentkou (sedí na židli nejmladšího a On stojí u ní) a Vlastou (je s prostředním u okna a něco okouzlujícího si tam ukazují).

NEJSTARŠÍ ON:

Něco jsem vám přinesl. Teda říct...

začne, oni se na něj (vesele) podívají, a zatímco On vypráví, co s učitelkou vymysleli, jejich obličej se temní, zatímco On září:

... Jo, normální školku. Teda úplně normální ne, spíš pro takový ty děti, ...

(dialog pokračuje v následujícím obraze)

Tamtéž (asi 1997)

Dva mladší Onoé hledí na osiřelé místo nejstaršího a vše se jim zdá být jaksi na hovno, i když si v duchu říkají: *Ale tak co, budeme pokračovat sami*, ovšem nedaří se a věci jim padají z rukou a myšlenky z mysli...

(pokračování dialogu z předchozího obrazu)

NEJSTARŠÍ ON: (m.o.)

...co pak běhají po ulici a kradou. Tak aby dělaly něco jiného. ... Vy už jste dospělí...

NEJMLADŠÍ ON: (m.o.)

Já nejsem!

PROSTŘEDNÍ ON: (m.o.)

Všechny peníze máš ty.

NEJSTARŠÍ ON: (m.o.)

To zvládnete.

A poslední větu říká prostřední nejmladšímu

PROSTŘEDNÍ ON:

Já, když si představím, že budu on, tak je mi z nás špatně...

Před vilou (asi 1997)

Paní učitelka vychází z vily ven s krabicí osobních věcí, a těší se na věci budoucí.

OTEC:

To nemyslíte vážně!

Vybíhá za ní ven

UČITELKA:

Naprosto. (šťastně)

OTEC:

To ale nemůžete myslet vážně... (nechápe)

Byt rodičů, pronajatý (asi 1997)

Nejmladší s prostředním Onem sedí se svými přítelkyněmi u stolu a rozdělují si pizzu, aby prostřední pak na židli, kde sedával nejstarší, rozmáznul jeden díl a dal tím najevo, jak na Něj myslí, a všichni se (nuceně) zasmějí – když tu stojí ve dveřích otec:

OTEC:

Dobrou chuť. ... Ale moc to neprotahujte.

podává jim potištěný papír

Za týden začíná rekonstrukce, tak... ať o to nepřijdete.

rozhlíží se po jejich vybavení

PROSTŘEDNÍ ON:

Vždyť to máme...

OTEC:

Máte výpověď. Smlouva to umožňuje.

NEJMLADŠÍ ON:

Víš vůbec, že jsem tvůj syn?!

OTEC:

Zatím nic moc partie, děvčata. Zkuste mu domluvit.

Vstup do domu s pronajatým bytem (asi 1997)

Nejstarší On vypadá spokojeně a jde se podívat, jak to ti dva bez něj zvládají...

...ovšem jakmile je vidí na schodech, stěhovat zničeně vybavení kamsi do sklepa, rázem se tváří jako oni

NEJSTARŠÍ ON:

Co děláte???

PROSTŘEDNÍ ON:

Čistíme si zuby... (téměř nenávistně)

Před vilou (asi 1997)

K vile přichází a vchází dovnitř nejstarší On.
A dveře se za ním zavřou...

NEJSTARŠÍ ON: (m.o.)

Já ten barák od vás koupím.

OTEC: (m.o.)

Není na prodej. (povýšeně) ... Chcete smlouvat? (přezíravě) ... Opravdu? (zaujatě) ... Tak... (váhavě) ... A kdy se máme vystěhovat? (pokorně)

...a dveře se znovu otevírají – ale nevychází On, nýbrž otec s matkou, v rukách igelitky s několika základními osobními potřebami – a tváří se oba vítězně a spokojeně.

Před vilou (asi 1997)

Všichni tři Onové vesele přihlížejí, jak stěhováci nosí do vily vybavení, které dva mladší předtím odnášeli kamsi do sklepa.

NEJMLADŠÍ ON:

Ty sis vsadil? (podezíravě) ...Číslo, ty správný, cos věděl dopředu..?

NEJSTARŠÍ ON:

Můžeme tomu říkat štěstí. Protože štěstí přeje připraveným.

NEJMLADŠÍ ON:

Ale je to podvod. (s úsměvem)

PROSTŘEDNÍ ON:

Dobrej podvod.

NEJSTARŠÍ ON:

Vždyť to jsou jenom papírky. Vlastně už ani ty papírky ne. A jednou se všechny ty čísla sesypou... Ale barák nám zůstane. (smích)

Vila, dětský pokoj – pracovna (asi 1997)

Všechno ještě neuklizené, jen ledabyle rozložené, a nejstarší On s tajemným výrazem usedá na židli, jako by na ní už chtěl zůstat

NEJSTARŠÍ ON:

Mám zajímavou myšlenku ohledně vlnové funkce kolabujícího tělesa. ... Protože kvantová informace se NEMŮŽE ztratit..!

a ti dva koukají a dochází jim, že se vrátil.

Vila, dětský pokoj – pracovna (asi 1998)

Vše už má pracovní podobu, což by mohlo vypadat asi tak, že nejstarší On zvolna listuje starou knihou, každou stránku jen projede očima, prostřední stojí u okna a nepřítomně kouká ven, kde se mu otevírá velké černé noční skoro-nic, a nejmladší sedí u počítače (dobového, samozřejmě) a tluče do klávesnice. A při tom spolu mluví:

PROSTŘEDNÍ ON:

Ty nemáš rád lidi. Podle mě.

NEJSTARŠÍ ON:

Mám. Ale... spíš tak z povzdálí...

NEJMLADŠÍ ON:

Weylův tenzor, jsi říkal..?

PROSTŘEDNÍ ON:

Spíš Riemannův...

NEJMLADŠÍ ON:

Viděli jste hokej?

NEJSTARŠÍ ON:

Kde?

NEJMLADŠÍ ON:

Máme zlatou!

PROSTŘEDNÍ ON:

Nemáš. Podle mě seš misantrop. A já ne. To je divný. On taky ne...

NEJSTARŠÍ ON:

*Ty mě nemáš rád. (vesele, podezíravě)
zvonění telefonu*

Nejstarší On sáhne po pevné lince

Jak mě slyšíte? Přepínám... (pobaveně)

hlásí se do sluchátka, jeho výraz ale vzápětí
tuhne a tvář se mu křiví

Já vím, ale... Ne, počkej, jasně... Tak ale...

zavěsí a oznámí zničeně

*Ona zjistila, že sem chodím. Prej jsem jí to
měl říct...*

Městská ulice, před domem ze skla a oceli (asi 1998)

Vousatí agenti jdou podat hlášení do centrály své organizace, která je ...prostě jako minule, jen to jde rychleji a na skle je oslavný hokejový plakátek NAGANO 1998, zlatá olympijská medaile – a oni vstupují dovnitř.

V domě ze skla a oceli (asi 1998)

Na recepci jim agenti s lépe upravenými vousy nasazují brýle a upozorňují:

PRVNÍ AGENT PŘES BRÝLE:

Pozor! (ostře) Nesundávat! Batrachin?

žádá kolegu o potvrzení a ten přikývne

DRUHÝ AGENT PŘES BRÝLE:

Novičok nebrat.

PRVNÍ AGENT PŘES BRÝLE:

Přesně... Za okamžik se ty brýle aktivují a kdo si je sundá, dostane mezi oči nepříjemně smrtelnou spršku.

Odvádí je, ale třetí střelec-agent se nedůvěřivě ušklíbá a zkouší brýle přizvednout...

...a leží v křeči na zemi, kolegové mu pomáhají, ale agenti přes brýle mají jasno

DRUHÝ AGENT PŘES BRÝLE:

To je debil!

PRVNÍ AGENT PŘES BRÝLE:

To BYL debil. ... Zavolej úklidovku...

domluví se v mžiku a všichni jdou dál...

...a na konci chodby je dobíhá stejný třetí agent, co před chvílí dochrptěl na zemi, jen trochu jinak upravený, a podává dvěma zbylým ruku a představuje se – a oni se vůbec nepozastavují nad tím, že je to on, ten samý

takových lidí jsou prostě nezničitelné davy a všichni stejní, vždy a všude, a možná by bylo nejlépe tu scénu sledovat přes jinou, kde v popředí odtahují stejné tělo úklidáči

Dětský pokoj - pracovna (asi 1998)

Nejstarší On přichází – a za ním vstupuje malé dítě, pak druhé... a tak dál, prostě houf dětí, které přivedl, aby se podívaly na něco zajímavého, a děti se tam cítí příjemně a během okamžiku jsou všude...

dětský smích

NEJSTARŠÍ ON:

To jsou moji kolegové, Tomáš a Tomáš. A ještě jeden Tomáš...

ukáže na sebe, aby děti zabavil, úsměv ale rychle ztrácí, podobně jako mladší Onové...

...a nakonec vchází učitelka

UČITELKA:

Překvapení!

NEJSTARŠÍ ON:

Nenene!

běží za jedním z dětí, které cosi otevřelo, ale tohle děti opravdu zabaví a brzy se předhánějí, které připoutá jeho pozornost...

...učitelka poznává, že to nebyl dobrý nápad, a děti raději odvádí pryč – jenže to je začne bavit úplně nejvíc, takže dá práci všem dospělým, co tam jsou, je pochyťat...

VŠICHNI DOSPĚLÍ:

*Počkej! ... Pojd' sem! ... Kam jdeš?! ... Stůj!
... Drž ho! ... Táhle je! ... Ten je můj! ...
Nepouštěj ho! ... Slyšíte! ... Jdeme! Hned!
(a tak podobně, i v ženském rodě)*

a když jsou konečně všechny pochyťané, obrátí se učitelka na nejstaršího Ona

UČITELKA:

Vidíš! (smutně) Měls mi to říct! (vyčítavě)

NEJSTARŠÍ ON:

Ale mě to baví... (úsměv před zhroucením)

V městském parku (asi 1998)

V městském parku, kde to vypadá jako mimo civilizaci, stojí prázdné auto holohlavých agentů-střelců a přijíždí (vrací se) sem jiné, větší, a naši tři agenti-střelci vystupují s šátky přes oči, vedeni dvěma chlapíky s tetováním na pleších, kteří je odvádějí do oprýskané historické budovy.

Chodba historické budovy (asi 1998)

Uvnitř to není jako v paláci ze skla a betonu, ale chodba je prostorná, stěny v přírodních barvách a površích, světla tlumená a tvary rozhodně negeometrické.

Pětice se zastavuje u dveří a dva vidící sundávají našim třem agentům z očí šátky.

TŘETÍ AGENT-STŘELEC:

Můžu si to nechat?

Sahá po šátku.

Hrozně příjemnej materiál. Co to je?

Ti dva na sebe odmítavě pohlédnou, otevřou (mechanicky) dveře a postrčí je dovnitř...

..a nato si jeden z nich šátek vezme a přiloží na tvář, aby vyzkoušel, jestli je opravdu tak příjemný – a zdá se, že ano.

Hrubá pracovna druhého velkého šéfa (asi 1998)

Velká místnost, jako u prvního vel-šéfa, jen laděná úměrně chodbám. Za stolem (dřevěný masiv) sedí uhlazený a prudce sebevědomý pán, na hlavě krátké střapaté vlasy, na tvářích strniště a dopředu mu trčí dlouhá bradka. Právě si prohlíží nohu, zutou z boty, a stahuje si i ponožku a masíruje a protírá si prsty, zatímco oni přicházejí. Pak si sundá i druhou botu a ponožku, obě bosé nohy vyloží na stůl a lehce zakývá palcem u nohy, aby si vymínil pozornost.

DRUHÝ VELKÝ ŠÉF:

Nelíbíte se mi, hoši.

Oni nechápou, o co tu jde, a první zvedá omluvně ruce a druhý mu je stahuje dolů, aby nevyváděl hlouposti, a on si je zamračeně prohlíží, tak se srovnají podle velikosti – a on se usměje, ale hned znovu zvážní:

*Ti dva nejsou v systému! Nic o nich nevíme.
Proč o nich nic nevíme?!*

To teda nevíme, říkají jejich výrazy.

Nevíte.

To teda nevíme, říkají dál výrazy.

TŘETÍ AGENT-STŘELEC:

Ale sledujeme to! (vyhrkne)

A druzí dva se na něj podívají, jako by se chtěli zeptat, o čem to mluví.

DRUHÝ AGENT-STŘELEC:

A něco už víme.

PRVNÍ AGENT-STŘELEC:

Docela dost. (zkoušejí také promluvit)

DRUHÝ VELKÝ ŠÉF:

Dobře, dobře... (brzdí je) Ale jestli tam něco vznikne, něco... jako stroj... však víte...

vyhýbá se tomu slovu a oni začínají rozumět

Chci ho mít tady! A nikde jinde.

ukazuje na stůl a oni přikyvuji, že jasné

Nebo dostanete za ucho. ... Sekyrkou.

pokračuje, a třetí si sáhne za ucho

Za druhý...

řekne, a třetí si přehmátne za druhé ucho a kouká, jako by se chtěl zeptat: Proč?

TŘETÍ AGENT-STŘELEC:

Proč...??? (opravdu to vysloví)

ale druhý velký šéf audienci ukončil.

Vila, dětský pokoj – pracovna (asi 1999)

Nejstarší On se otáčí k nejmladšímu, který právě na obrazovce počítače (Win95) představí své dílo: Nahá ženská postava se začne natahovat, až je z ní jen tenká nit...

...a vstupuje prostřední On, velmi smutný.

NEJSTARŠÍ ON:

Co to je?

NEJMLADŠÍ ON:

Simulace pádu do černé díry. (smích)

NEJSTARŠÍ ON:

Nekonečná blbost. (skrývaný smích)

vrací se k vlastní práci

NEJMLADŠÍ ON:

Ty nemáš smysl pro nesmysl...

obrací se na prostředního, že bude konečně veselo, jenže prostřední On usedl na židli a kouká... Nikam. Jen tak...

...a oba si Jej prohlíží, pak sebe navzájem a navzájem si položí otázku, a pak se oba zeptají přímo jeho:

NEJMLADŠÍ ON:

Co mu je?

NEJSTARŠÍ ON:

Co je mu?

NEJSTARŠÍ ON:

Co ti je?

NEJMLADŠÍ ON:

Co je ti? (už žertovně)

PROSTŘEDNÍ ON:

Prej si nic neužila!

vydechne zlostně, jako by to mělo být naposled, ale těm dvěma je to spíš k smíchu.

Nádraží (asi 1999)

Vlasta odjíždí na kolej a prostřední On jí nese tašku, ona si ji před nástupem vezme:

VLASTA:

My se k sobě asi nehodíme.

PROSTŘEDNÍ ON:

Proč ne? Mně se líbíš. (vesele)

VLASTA:

Mělo ti to dojít už dávno.

PROSTŘEDNÍ ON:

Co? (nechápatě)

VLASTA:

No právě!

nastoupí do vlaku – a On jen zírá, a za ním vidíme plakátek oslavující vstup do bezpečné náruče NATO v roce 1999.

Ulice před vilou (asi 2002)

O tři roky později jde Vlasta s asistentkou k vile, obě dokončily vysokou školu a jsou krásně sebevědomé a vědí, že jim svět leží

u nohou, tedy u lodiček, hluboko pod jejich sukněmi, delší a těsně upjatou (ve Vlastině případě) či krátkou a hravě rozevlátou (u asistentky). A Vlasta se pohledem nad délkou asistentčiny sukně pozastaví

VLASTA (+7):

To máš proti povodním?

ASISTENTKA MLADÁ (+7):

Vid'. Asi globální zavodňování. Každých kolik, pět let..? Vid'. Hrozný... (směje se)

a před brankou se obrátí na Vlastu

Neboj. On je hodnej. (konejšivě)

VLASTA (+7):

Se nebojím!

Málem ji odstrčí a bere za kliku.

Vila, dětský pokoj – pracovna (asi 2002)

Nejmladší a nejstarší Onové se u počítače seznamují s novým prostředím (WinXP), zatímco prostřední (zanedbaný) sedí stranou a něco řeší s mírnější přednášející; tedy ona něco řeší a On si kreslí na papír, mezi vzorce a skicy a úvahy, srdíčka z kosočtverců.

$$\begin{aligned}\frac{cT}{T'} &= \frac{\sqrt{c^2T^2 + v^2T'^2}}{T'} \\ c^2T'^2 &= c^2T^2 + v^2T'^2 \\ T'^2(c^2 - v^2) &= c^2T^2 \\ T'^2 &= \frac{T^2}{1 - \frac{v^2}{c^2}} \\ T' &= \frac{T}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}}\end{aligned}$$

NEJMLADŠÍ ON:

To je bomba... (nadšeně) Rok dva tisíce dva! Tady začíná budoucnost!

NEJSTARŠÍ ON:

Co? (vidí to úplně jinak) Vždyť ani nenapíšeš vzorec. Žádná simulace, žádný korekce, bum, von Neumann, jako vláček. Taženej líným oslem...

obrací na prostředního

Vykašli se na ni. Nebud' blbej.

PROSTŘEDNÍ ON:

Kašlu na ni. Když je blbá...

odsune papír a konečně se věnuje tomu, co s ním mírnější přednášející řeší...

...ale to už se rozletí dveře a v nich Vlasta s asistentkou, Vlasta první a celá rozzářená, ve dveřích okamžitě zabodne pohled do „cizí“ ženské (a usmívá se pak ještě víc – a ještě méně je v tom přirozenosti), prostřední On vytřeští oči, ale předstírá nezájem (oči jej zrazují) a ona si jej také jakoby nevšímá, ale staví se „nenápadně“ mezi mírnější přednášející a ostatní a odsouvá ji pryč

ASISTENTKA MLADÁ (+7):

Ahoj kluci!

NEJSTARŠÍ ON (+7):

To jsem rád, že vás zase vidím!

VLASTA (+7):

Já jsem taky ráda... že nás vidíš...

NEJSTARŠÍ ON (+7):

Tak nám ukažte diplomy!

NEJMLADŠÍ ON (+7):

Nebo něco jinýho!

NEJSTARŠÍ ON (+7):

Nebud' sprostěj...

VLASTA (+7):

Vy jste pořád stejní! (hlasitý smích)

Ulice před vilou (asi 2002)

Vlasta s asistentkou odcházejí.

VLASTA (+7):

Vidělas to?! No to teda hezky poletí, děvenka! ... Jak se tam před nima kroutila, kráva blbá. Ale mu to řeknu jasně, protože vona mu asi nenabídne, co já!

ASISTENTKA MLADÁ (+7):

Dělá u starýho. U táty.

VLASTA (+7):

To ať ani vůbec nezkouší! (zarazí se) No a?

Moderní kancelář (asi 2002)

Matka s Vlastou u stolu s krabicemi müsli tyčinek **PSYCHOTYČKA**, Vlasta si vzorky prohlíží s chutí i odporem, matka je vidí také jako zlo, ovšem s určitým kladným vlivem...

(jako například *Depresína*: citrusy, *Fobistule*: borůvka, *Schizofrenda*: jablko, *Bipolajda*: rybíz, *Paranoika*: jahoda, *Obsedanča*: hruška, *Mentalinda*: švestka, *Bulina*: banán, *Anorejša*: broskev, třeba, tak nějak, a nebo ano, jistě, mohou to být klidně i nějaké Nestlen-tilky, jasně, chjóóó, takyužfurt...)

(mluví o tyčkách i o mírnější přednášející, že se chová k otci, tedy manželovi, nějak moc důvěrně, jak Vlasta *jakoby* zjistila)

VLASTA (+7):

Fakt se to kupuje?

MATKA (+7):

Docela jo. ... To by neudělal.

VLASTA (+7):

Je to pořád chlap! ... To by chtělo nějakou kampaň. Jaký jsou tedy reklamní agentury?

MATKA (+7):

Proč by to dělal?

VLASTA (+7):

Proč ONA by to dělala!?

napoví matce – a ta znejistí

Proč to DĚLÁ...!? (opraví sama sebe) Já bych vám to neříkala, ale... viděla jsem to na vlastní oči.

a matka se na ni kouká – a napadá ji, že je to šikovná holka a že by... možná...

Městská ulice (asi 2002)

Nejmladší On pospíchá vstříc asistentce, která přichází pomaleji a tváří se jaksi odtahitě, zatímco On se těší na přivítání – místo něhož dostane ledovou sprchu.

ASISTENTKA MLADÁ (+7):

Tys něco měl s Vlastou?!

NEJMLADŠÍ ON (+7):

Ne...

ASISTENTKA MLADÁ (+7):

Né??? Tak pročpak mi to říkali?!

NEJMLADŠÍ ON (+7):

Kdo? Vždyť to by ani nešlo! Kdy???

ASISTENTKA MLADÁ (+7):

A ještě mi lžeš?! Ke všemu!?

obrací se k odchodu, ke kterému se dlouho
různě odhodlávala, ale nikdy nenašla příleži-
tost, tak se teď chopila téhle, sice pitomé,
ale už to nechce odkládat – a On jen zírá

NEJMLADŠÍ ON (+7):

Jak ty vlastně chápeš nekonečno?

Vila, dětský pokoj-pracovna (asi 2002)

Nejmladší On rozhořčeně k oběma starším,
tvářícím se pobaveně, i když to skrývají:

NEJMLADŠÍ ON (+7):

Ale co jste jí řekli?

NEJSTARŠÍ ON (+7):

Že by sis ji vzal.

PROSTŘEDNÍ ON (+7):

Vlastu.

NEJSTARŠÍ ON (+7):

Kdybysme nepřišli.

PROSTŘEDNÍ ON (+7):

Vždyť to jsou tvoje slova!

NEJMLADŠÍ ON (+7):

Zkazili jste si mládí. Dementi.

Odchází znechucen – a ti dva znejistí a za-
čnou se prohlížet, jestli se na nic něco neza-
číná měnit (nezačíná).

Bazén ve vile šéfa všech šéfů (asi 2002)

Velké, nebo spíš obrovské hladké a lesklé plochy (mramor, zlato, sklo, tmavé dřevo) a menší, leč o to výraznější, zvrásněné povrchy. Stromy asi v květináčích, a světla, co se přizpůsobují pohybu uvnitř, a zrcadla, co se dokážou zakrýt (potemnět) a proměnit na obrazovky, je-li třeba, a infrazářiče jako sochy a dekorace, a křišťálový lustr jako ventilátor, nebo něco ještě lepšího – a nebo jen prázdno a jeho přezíravé opovržení...

Šéf všech šéfů leží ve vodě, když do místnosti (haly) vejdou dva naši známí velcí šéfové a zvolna se sunou kupředu, k bazénu, který se pro nás utápí ve tmě a mlžném oparu – když tu z něj vynoří silueta nahé postavy, která zůstane stát čelem k hostům, kteří uhýbají pohledem, aby neviděli tam, kam se nekouká, ale postava ukročí sem a tam, aby se jim „to“ dostalo do zorného pole, a oni tedy koukají a ona sáhne po ručníku, omotá si jej kolem hlavy, a teprve pak si bere župan a drží jej v ruce a jde jim vstříc, přitáhne si křesílko a posadí se – a to by asi mohlo stačit.

ŠÉF VŠECH ŠÉFŮ:

Tak povídejte...

(což bychom asi měli sledovat zpoza jeho zad, jak se ti dva velcí šéfové tváří)

Herna v zahradním domku (asi 2002)

Nejmladší On sedí u pultu, další dva hosté jsou u hracích automatů a za pultem stojí agent-střelec, který si Jej nápadně nevšímá.

Dětský pokoj - pracovna (asi 2002)

Oba starší Onové (nic, vůbec nic se na nich nezměnilo) stojí u okna a hledí ven...

...kde stojí nejmladší On a pokouší se do hery vejít zamčenými dveřmi ze zahrady, takže marně, ale o to víc se snaží, zjevně nestřízlivý, ale nakonec to vzdá a sedá si na zem a zapaluje cigaretu...

...a ti dva se podívají na sebe a krouť hlavami, že takhle to dál nejde, a prostřední sahá pro telefon, ale nejstarší váhá:

NEJSTARŠÍ ON (+7):

Já bych ho možná nechal. Ať si to užije...

říká přejícně, prostřední ale bere telefon

Herna v zahradním domku (asi 2002)

Agent-střelec přebírá zboží, které mu zvenčí nosí střelec-agent-zásobovač.

Nejmladší On sedí u pultu a jde do sebe cosi nalít, když vstoupí asistentka – a zarazí se, oba, On však necouvne, naklopí to do sebe a hrdě se na ni zadívá. Ona si přisedne.

ASISTENTKA MLADÁ (+7):

Ty nemáš rozum.

NEJMLADŠÍ ON (+7):

Sto padesát vosum! Í kvé...

ASISTENTKA MLADÁ (+7):

Tak co blázníš?

NEJMLADŠÍ ON (+7):

Rozum je k ničemu. Tak pij. Trochu.

ASISTENTKA MLADÁ (+7):

Tak nepij.

NEJMLADŠÍ ON (+7):

Když... Já tě potřebuju. Asi.

ASISTENTKA MLADÁ (+7):

Jo! Možná tak leda... (vyčítavě)

NEJMLADŠÍ ON (+7):

Právě vůbec! ... Chci tebe... Živou. Teda celou, sem chtěl říct.

ASISTENTKA MLADÁ (+7):

Jo? (s úsměvem)

NEJMLADŠÍ ON (+7):

Jasně! Vždyť... jenom ten stroj času furt, chápeš, dělám jenom... Ani to, nikam... Já tě mám rád... Fakt celou!

Zahledí se jí nakonec upřímně do tváře a ona kouká na něj, jen maličko pobaveně

Gumovou nechci... Fuj!

zašklebí se ještě – a ona Ho plácne.

Městské ulice (asi 2002)

Prostřední On a Vlasta jdou nočními ulicemi a uličkami. Zpočátku jsou asi metr od sebe a postupně se přibližují, až pak jdou s dlaněmi zaklesnutými do sebe – a scéna končí kdesi nad městem, na lavičce, když svítá.

PROSTŘEDNÍ ON (+7):

Zklamalas mě ale tenkrát. Docela.

VLASTA (+7):

Já vím. ... Promiň.

PROSTŘEDNÍ ON (+7):

Už se nezlobím.

VLASTA (+7):

Já vím.

PROSTŘEDNÍ ON (+7):

Ty víš všechno.

VLASTA (+7):

Všechno ne. Třeba víš, co by mě zajímalo? Co je zajímavýho na tom tvým nekonečnu.

PROSTŘEDNÍ ON (+7):

Fakt? Tos mě překvapila.

VLASTA (+7):

Já vím.

Usměje se (opět) a On se na chvíli zamyslí nad nekonečnem, ale pak změní výraz

PROSTŘEDNÍ ON (+7):

Takže se k sobě hodíme. (radostně)

VLASTA (+7):

No jasně.

PROSTŘEDNÍ ON (+7):

Protože to je důležitý, mít společný zájmy. Aspoň dva a víc, asi... Jeden je málo...

VLASTA (+7):

A máme?

PROSTŘEDNÍ ON (+7):

No pohlavní pud je taky hodně důležitý. Víš, že je silnější než pud sebezáchovy?

VLASTA (+7):

A víš ty, že už bys měl bejt dospělej?

PROSTŘEDNÍ ON (+7):

Jsem. Docela. Nebo ne?

VLASTA (+7):

Někdy o tom pochybuju.

PROSTŘEDNÍ ON (+7):

Dospělej... (přemýšlí) Dospělost je plnost. A to mi nemůžeš upřít.

VLASTA (+7):

Já myslím mentálně.

PROSTŘEDNÍ ON (+7):

Ale hodíme se k sobě. To si myslím já.

VLASTA (+7):

Já vím.

a jsou na lavičce nad městem, hlavy při sobě a pozorují svítání, tu nádheru.

a hudba, samozřejmě, asi nějaké šmyčce, cvrlikání motýlků nebo tak něco

PROSTŘEDNÍ ON (+7):

Krásný, vid'.

VLASTA (+7):

Miluješ mě?

A dál se díváme na tu kouzelnou scénérii

*(následuje dialog z příští scény, který by měl divák považovat za pokračování stávajícího)
zrychlený dech*

VLASTA (+10): (m.o.)
... Zpomal trochu, počkej, moc spěcháš...

PROSTŘEDNÍ ON (+10): (m.o.)
Neboj. Počkám na tebe...

Chodba k dětskému pokoji – pracovně (asi 2005)

Prostřední On a Vlasta jdou k pracovně, On natěšeně pospíchá, ona je udýchaná a tváří se záhadně, a On stojí a mlčky na ni čeká.

VLASTA (+10):
Stejně tam jdu jenom kvůli tobě.

Vila, dětský pokoj-pracovna (asi 2005)

Stroj času je dokončený a připravený, nejstarší i nejmladší Onové jsou tu se svými partnerkami, tedy asistentkou a učitelkou.

UČITELKA (+10):
Já jsem vůbec už tomu nevěřila... (smích)

ASISTENTKA MLADÁ (+10):
Já ani předtím! (větší smích)

NEJMLADŠÍ ON (+10):
Cože?!

ASISTENTKA MLADÁ (+10):
Ale seš nejlepší...

uklidňuje ho, úspěšně...

...a vstupují prostřední On s Vlastou.

VLASTA (+10):
Tak co slavíme? ... Kdo je těhotnej? ... Teda kromě mě...

rozhlíží se vítězoslavně – a každému trvá jinak dlouho, než zprávu vstřebá, ale pak se

asistentka celá rozzáří, učitelka zamává
rukama a chlapi jako by si zkoušeli před-
stavit, jak k tomu asi došlo

ASISTENTKA MLADÁ (+10):

A my tady s nějakým strojem času...

PROSTŘEDNÍ ON (+10):

Počkej... My..? (nejvyšší překvapení)

VLASTA (+10):

Ono to ještě nebylo jistý...

ASISTENTKA MLADÁ (+10):

A už je to jistý?

PROSTŘEDNÍ ON (+10):

Konečně? (největší radost)

obejme Vlastu... opatrně, aby JIM neublížil,
a dojetí teče proudem, Vlasta s prostředním
Onem jsou jen sami pro sebe, asistentka
sleduje její – a své – břicho, a poté zahlíží
na nejmladšího, který zmateně uhýbá pohle-
dem, nejstarší On se kysele usmívá a uči-
telka s širokým úsměvem kroutí hlavou

UČITELKA (+10):

Tak teď už věřím všemu.

VLASTA (+10):

Tři roky nejsou tak dlouho. (rozverně)

ASISTENTKA MLADÁ (+10):

To je hezký!

NEJMLADŠÍ ON (+10):

V noci se má spát! (vtipkuje)

jen nejstarší On si sedá, aby tu slávu přečkal

NEJSTARŠÍ ON (+10):

Až budu moct pokračovat, tak řekněte.

PROSTŘEDNÍ ON (+10):

Klidně můžeš.

Mávne rukou, nejstarší se ještě podívá na
učitelku, a když ta přikývne, opět vstává

NEJSTARŠÍ ON (+10):

Takže...

přikročí k přístrojům, ale zaváhá

To máme hotový...

shrne velmi stručně a zmlkne

UČITELKA (+10):

... No výborněéééé...

zatleská a zůstane s rukama ve vzduchu, zatímco ostatní jsou jako předtím, jen nejmladšímu se nelíbí, že to bylo tak stručné...

...a oknem vidíme venku **jaro** a ze dveří zahradního domku-herny běží agenti-střelci...

Zahrada u vily (asi 2005)

...a z ulice vbíhají do zahrady střelci-agenti a zdá se, že dovnitř půjdou opět společně...

...jenže tu zahvívají gumy dvou obřích černých aut (nebo přiletí vrtulníky, když dovolí rozpočet a obecní zastupitelstvo) a za plotem se zjeví oba velcí šéfové, doprovázeni každý dvěma poskoky...

...načež propukne mezi oběma partami tichý a krutý boj, a všichni se navzájem povraždí, neradi, ale takový je (byl!) život, který vedli...

...velcí šéfové jsou na zahradě, jako by se dívali na film, pobaveně, a jdou k domu, bok po boku, jako přátelé, tedy s ozbrojeným doprovodem (na ně nikdo nemíří), agenti (1+1) otevírají dveře a jdou s nimi dovnitř, zatímco zbylí dva se dávají do úklidu zahrady...

...nahore v okně mizí hlavy a okno zakryje závěs, který se nato ještě v rohu odhrne a prostřední On vyhlíží ven – a zaregistruje na ulici něco ještě víc překvapivého.

Vila, dětský pokoj-pracovna (asi 2005)

Oba šéfové stojí těsně za dveřmi, jako by se toho prostoru štítily, jejich průvodci se tam rozhlíží, pistole v rukách, a šestice je v houfu, Vlasta uprostřed, snaží se vždy přesunout co nejdál od těch cizáků, až skončí v sevření a nemají kam se odvlíknout.

DRUHÝ VELKÝ ŠÉF:

Rozumíme si?

NEJSTARŠÍ ON (+10):

Proč jenom o hodinu...?

PRVNÍ VELKÝ ŠÉF:

Dobrá otázka...

DRUHÝ VELKÝ ŠÉF:

Zkusí někdo odpovědět?

PRVNÍ VELKÝ ŠÉF:

Nikdo..?

VLASTA (+10):

Já nic nevím.

DRUHÝ VELKÝ ŠÉF:

Bude to kluk.

PRVNÍ VELKÝ ŠÉF:

Ještě vám to neřekli?

PROSTŘEDNÍ ON (+10):

Co je vám do toho!?

staví se ochranářsky před Vlastu

ASISTENTKA MLADÁ (+10):

Chlapeček...! (radostně)

když tu se ve dveřích, za zády šéfů, objeví
otec – a šéfové mu uvolní cestu k hovoru

OTEC (+10):

Můžu..? (opatrně) Za mě tedy... já jsem pro!

NEJMLADŠÍ ON (+10):

Co tady děláš?

diví se – a prostřední on teprve teď ostatním
tiše vykládá, že ho viděl už předtím z okna

ASISTENTKA MLADÁ (+10):

Pro co???

OTEC (+10):

*Budeme to prodávat! (vysvětluje) Prostě z
toho uděláme takovou atrakci, odvezeme
člověka přesně o hodinu zpátky, do té minu-
losti, jestli jsem to správně pochopil...*

obrací se na šéfy

...Prostě geniální. Podle mě teda rozhodně.

nadšeně se rozhlédne a skončí u syna

Seš dobrej! Překvapils. Musím uznat...

chválí jej, na což se ostatní Onové cítí (mlčky) přehlížení a otec se vrací k šéfům:

Těch sedmdesát pět procent pro vás... To je... Souhlasím, to je férová nabídka.

NEJMLADŠÍ ON (+10):

Cože?! Čeho?

PROSTŘEDNÍ ON (+10):

Já nemůžu souhlasit.

NEJSTARŠÍ ON (+10):

Ale proč jen o hodinu?

PRVNÍ VELKÝ ŠÉF:

Chcete smlouvat?

DRUHÝ VELKÝ ŠÉF:

Tak do toho.

PRVNÍ VELKÝ ŠÉF:

Je to ale poslední nabídka.

DRUHÝ VELKÝ ŠÉF:

Jediná.

PRVNÍ VELKÝ ŠÉF:

Pokud nechcete menší podíl.

DRUHÝ VELKÝ ŠÉF:

O tom by se dalo jednat... (vše vesele)

zatímco ostatní hledí jeden na druhého a na šéfy (nevěřicně, odmítavě, vyděšeně), a čelí jim zvolna klesají k zemi, ale postupně se jim výrazy proměňují, občas až k zájmu...

...otec se však zdá být ve svém živlu:

OTEC (+10):

Ale teď jsem trochu přemýšlel, ty prvotní náklady, to nebude žádných pár peněz, než se bude vědět, co nabízíme, aby tady pak stály fronty a my to mohli ředit cenou, takže... ty procenta budou z čistýho, nebo z tržeb?

Šéfové se na sebe ani nepodívají.

PRVNÍ VELKÝ ŠÉF:

Co myslíte?

OTEC (+10):

Z čistýho?

DRUHÝ VELKÝ ŠÉF:

Co myslíte?

PROSTŘEDNÍ ON (+10):

O čem se tady mluví?

NEJMLADŠÍ ON (+10):

Když nevíš... Mě se neptej.

OTEC (+10):

První tři roky po nákladech a pak z tržeb, myslím, to půjde, až to hezky nafoukneme.

PRVNÍ VELKÝ ŠÉF:

Myslí vám to...

DRUHÝ VELKÝ ŠÉF:

...dobře.

OTEC (+10):

Mám člověka na dotace a vím o prostoru, co není v nabídce, ale mám tam svoje páky...

NEJMLADŠÍ ON (+10):

Co tomu řekne máma? (s nadějí)

OTEC (+10):

Jo, ta už jedná o tom prostoru...

tleskne rukama a promne si je, celý natěšený, a šéfové se berou k odchodu

PROSTŘEDNÍ ON (+10):

Ale... Hodina je málo. Já když se nevrátím do minulosti, tak zmizím.

zkouší přesvědčivě argumentovat; někteří vědí, co tím chce říct, jiní to jen tuší a nikomu se o tom nechtělo mluvit, ale teď, sice neradi, musí to pustit do svých myšlenek

NEJSTARŠÍ ON (+10):

Jistě. Proč jen o hodinu?

VLASTA (+10):

Kam chceš zmizet?!

ASISTENTKA MLADÁ (+10):

O smrti se nemluví. (vyčítavě)

VLASTA (+10):

To mi děláte naschvál! (nabírá k pláči)

PRVNÍ VELKÝ ŠÉF:

A kdyby ses tam vrátil..?

na prostředního Ona, jako i ten druhý:

DRUHÝ VELKÝ ŠÉF:

... Tak zmizíš taky.

PRVNÍ VELKÝ ŠÉF:

Takže to máme vyřešeno.

DRUHÝ VELKÝ ŠÉF:

Ještě nějaké dotazy?

PRVNÍ VELKÝ ŠÉF:

A vy tady zůstanete.

k oběma poskokům, a dál k přítomným:

Naše dozorčí rada. Hezky se o ně starejte.

Říká místo rozloučení a definitivně odcházejí (dveřmi oba současně, s obtížemi, ale když jde o čest), zatímco přítomní si zle a nedůvěřivě prohlízejí ty dva, kteří zatím nevědí, jestli mají nebo nemají schovat pistole

UČITELKA (+10):

Já bych jim nevěřila. (špitne)

A ti dva se pobaveně zasmějí – a na to se usmějí i jiní, a další, a některé úsměvy se rozšiřují a ti dva odkládají zbraně.

Zahrada u vily a ulice, pohled z okna (asi 2005)

Mrtvá těla jsou pryč, právě odjíždí auto s označením *Úklidové služby*, obří černá auta stojí na ulici a šéfové do nich nastupují, před nimi stojí dvě policejní auta a jejich průvodci se baví s policisty, kteří vzápětí nastupují a uvolňují cestu k odjezdu.

(pokračování dialogu z předchozího obrazu)

ASISTENTKA MLADÁ (+10): (m.o.)

A nenapadlo vás někdy... Jim ublížit?

HLAS JEDNOHO Z POSKOKŮ:

Ale to víte, že jo. Jenže to je těžký. Dobrou práci vám nenabídnou na každém rohu.

Vstup do školy (asi 2009)

Vstupní dveře do školy, kde býval nápis NEDOTÝKATI SE, jsou (dávno) bez toho nápisu a místo původních jsou elektrické, samohybné, dokonale naleštěné, s displejem, zobrazujícím datum a hodinu (čtvrtek 22. října 2009). Dveře se před kamerou otevřou, ale nic se nehýbe, ač dveře lákají, jen dvojice studentů (neurčitěho pohlaví) uvnitř hledí podezíravě do dveří, kdo to sem leze, a domlouvá se, jestli by to neměli jít někam nahlásit – a kamera couvá pryč – a ti dva se bezstarostně smějí a odcházejí.

Městská periferie (asi 2009)

Na místě, kde si nejstarší On byl pro občanku, jsou čtyři zanedbaní chlapi – a jedním z nich je (bývalý) ředitel školy, opravdu špinavý, zarostlý, odpudivý, ale usměvavý a přes svůj zbědovaný stav chce vypadat dobře a dobře se i pohybovat, tedy v rámci svých (mizerných) možností. A když tedy vstane ze staré školní lavice, na níž seděl (a kde je fixem napsáno: NECHVAL DNE, DOKUD NEZHASNEŠ), opráší se a urovná šaty a narovná postoj, aby si pak vytáhl z kapsy rohlík a ohřál si ho na ohni (jen v ruce) a přivoní k němu a je na něm znát, jak ohromně se na tu pochoutku těší.

Skoro-cirkusová místnost (asi 2009)

V pestré, zábavně upravené místnosti, odkud probíhají výlety o hodinu zpět, se právě střídají služby, končí nejmladší a přichází prostřední On, který s sebou přivádí malého, asi čtyřletého chlapce, své dítě.

NEJMLADŠÍ ON (+14):

Co je?

PROSTŘEDNÍ ON (+14):

Máme spolu odpoledne. Vid'.

obrátkí se vesele na syna, který přikývne

NEJMLADŠÍ ON (+14):

Zase dělá problémy?

PROSTŘEDNÍ ON (+14):

Dneska ani ne. (smutně ironicky)

NEJMLADŠÍ ON (+14):

Ti vůbec nezávidím. (soustrastně)

PROSTŘEDNÍ ON (+14):

Asi někam utečeme. Co?

usměje se na chlapce a ten souhlasí

NEJMLADŠÍ ON (+14):

Tak já jdu s váma... (směje se)

Dětský pokoj – pracovna ve vile (asi 2009)

Pokoj už není pracovnou, je tu jen několik menších a jedna velká obrazovka, na níž oba agenti-poskoci, co se vrátili do vily, paří skvělou (tehdy dostupnou) počítačovou hru, když na menších, vidíme aktuální dění ve skoro-cirkusové cestovce.

PRVNÍ AGENT-STŘELEC-HLÍDAČ:

Chudák...

Dětská herna (asi 2009)

Učitelka a nejstarší On v dětské herně, sami, skleslí a vyčerpaní, oba mají tik, učitelka vý-

raznější, když sbírá po zemi hračky – ale jako by se jich bála, drží je od těla, prostě před zhroucením, a On na ni (trhaně) kouká.

UČITELKA (+14):

A to by šlo?

NEJSTARŠÍ ON (+14):

Ne.

UČITELKA (+14):

Tak proč mi to říkáš?

NEJSTARŠÍ ON (+14):

Možná teoreticky...

UČITELKA (+14):

Tak já jsem pro. Teoreticky.

Posadí se a mlčí. A zírání. A tiká okem, když se tak rozhlíží kolem.

Skoro-cirkusová místnost (asi 2009)

Jsou tu všichni. Kromě Vlasty, za niž tu je malý syn její a prostředního Ona. A jsou oblečení a vybavení, jako by tam uklízeli.

ASISTENTKA MLADÁ (+14):

Ale nebude to nebezpečný? (vesele)

NEJMLADŠÍ ON (+14):

Bude.

ASISTENTKA MLADÁ (+14):

To nevadí. Já mám nebezpečí ráda.

UČITELKA (+14):

Já ne! (vesele, jako všichni, jen s tikem)

ASISTENTKA MLADÁ (+14):

Ale..! (←nahlas-potichu→) Když ty odejdeš, tak co oni? Neztratili by se..?

šeptem o dvou starších

NEJMLADŠÍ ON (+14):

To už jsme řešili... (potichu, ale ne dost)

ASISTENTKA MLADÁ (+14):

A jak... jsme to vyřešili?

NEJMLADŠÍ ON (+14):

To druhý epicentrum podsekundárnej paragalaxie, přece...

NEJSTARŠÍ ON (+14):

To jsem si vymyslel.

NEJMLADŠÍ ON (+14):

Ale funguje to!

UČITELKA (+14):

Je to všechno hrozně komplikovaný... (tik)

PROSTŘEDNÍ ON (+14):

Já bych se stejně ztratil. Asi.

UČITELKA (+14):

Ale ty ne. Slib mi to! (tik)

NEJSTARŠÍ ON (+14):

Proč bych to dělal?

ASISTENTKA MLADÁ (+14):

No právě... (chce vysvětlovat)

NEJSTARŠÍ ON (+14):

Podívej! (zarazí ji) Láska vítězí nad vším...

UČITELKA (+14):

Myslíš? (nejistě)

NEJSTARŠÍ ON (+14):

Já tomu věřím.

ASISTENTKA MLADÁ (+14):

Víra i hory přenáší...

NEJMLADŠÍ ON (+14):

Já taky... Omnia vincit amor, přece.

PROSTŘEDNÍ ON (+14):

Jenomže na to musej bejt dva. (chmurně)

MALÝ SYN:

Na co?

Všichni se zadívají na chlapce a pak i na prostředního, který si jej přitáhne k sobě

ASISTENTKA MLADÁ (+14):

Však nás je šest!

PROSTŘEDNÍ ON (+14):

Sedm je lepší. Šťastný číslo.

NEJSTARŠÍ ON:

Ještě numerologii... (opovržlivě)

NEJMLADŠÍ ON (+14):

Ty věříš příslovím!

NEJSTARŠÍ ON:

Já dělám pokus! To je něco jinýho!

UČITELKA (+14):

A co dělá mamka?

k chlapci; přeslechla, co říkal nejstarší

MALÝ SYN:

Má kocoura! ... Ona by nechtěla.

odpoví na nevyslovenou otázku, kterou čte
ve tvářích všech přítomných

ASISTENTKA MLADÁ (+14):

A ty chceš?

MALÝ SYN:

*Já budu taky vymejšlet blbosti! (vesele: Jako
táta! ...to znamená)*

NEJSTARŠÍ ON (+14):

Nebo víš co?! Dáme jí šanci...

přikročí ke strojům a začne cosi nastavovat

*Napiš jí. Bude mít dvě hodiny. Jeden člověk,
jedno místo. Žádný jiný varianty...*

říká prostřednímu a ostatním, aby neměli
strach, že jim někdo v odchodu zabrání – a
nebo je najde v jejich nové destinaci...

Dětský pokoj – pracovna ve vile (asi 2009)

Agenti stále, nebo opět paří skvělou hru,
když tu se druhý zarazí a ukáže na ob-
razovku ze skoro-cirkusové místnosti

AGENT-STŘELEC-HLÍDAČ:

Co tam dělaj?

STŘELEC-AGENT-HLÍDAČ:

Uklízejí...

řekne a podívá se na obrazovku – kde to ale vůbec nevypadá jako úklid, tak zesílí zvuk

AGENT-STŘELEC-HLÍDAČ:

Co to..!?!

HLASY:

*Dávej pozor. - Au. - Počkej. - Tak dělej. - Vě-
jdu se? - Já mám strach. - Šlapeš po mých
právech. - Nebylo to na hromadný akce, pů-
vodně. - Tak můžu? - Držím ti místo!*

PRVNÍ AGENT-STŘELEC-HLÍDAČ:

Jsem ti říkal, že to nemáme furt matlat!

oba vyskočí ze židlí – a druhý svým do-
tčeným výrazem (mlčky) říká: To určitě!
Sáms mě k tomu tahal!

Skoro-cirkusová místnost (asi 2009)

A to už se k sobě všichni tulí pod (velmi provizorně nastavenou, zvětšenou) pyrami-
dou, namačkaní jeden na druhého, a jejich
nejistota z toho, co je čeká, kontrastuje s dů-
věrou v ty druhé (třetího, čtvrtou atd), která z
nich přímo sálá, a nejstarší právě otočil knof-
líkem a běží se přidat, i učitelka se tváří na-
prosto klidně a spokojeně, když drží
(nadšeného) chlapce kolem ramen, a nej-
starší se vecpe do připraveného místa a
najednou se všichni ztrácejí a rozpouštějí...

Kdesi za městem (kdovíky)

Polní, nebo lesní cesta u mýtiny, v pozadí je město, jen jeho malá část, taková, co mohla být k vidění jak před sto lety, tak bude i za sto let. Stejně, jako toto místo, kde se ocitli a nejistě se rozhlíží a kontrolují, zda jsou všichni – a šťastně, nesmírně šťastně se pak usmívají, že ano. Všichni. A chystají se vykročit, odhodlaně, i když nejistě, jak už to bývá a jak to všichni známe z výletů do jiných časových končin, a malý klučina se rozhlíží ze všech nejzvědavěji a tváří se ze všech nejdůvěřivěji, jako by žádné obavy a nejistotu vůbec necítil, když... tu se zahledí kamsi (do kamery) a oči se mu rozzáří.

TITULKY

Dětský pokoj – pracovna ve vile (asi 2010)

Agenti hlídači tu jsou s otcem, kterého vyslýchají, a on se tváří najednou vzdorně i odevzdaně (kdyby to někomu přišlo nemožné, tak vzdorně kašle na jejich otázky a odevzdaně přijímá svůj osud).

OTEC:

Ne. ... Mně je to jedno. ... Já... jim závidím.

Kdesi za městem (kdovíky)

Chlapec si šťastně hraje na zemi s kočkou a směje se na někoho (do kamery).

K O N E C